

Cô gái văn chương

và
Hồn ma
đói khát

2

Nomura Mizuki

Cô gái văn chương và Hồn ma đói khát (Tập 2)

Tác giả: Nomura Mizuki

Dịch giả: Vũ Phương Anh

Hiệu đính: Nguyễn Hương Lan

Số trang: 350

Kích thước: 13 x 20.5 cm

Giá bìa: 69.000 đ

Ngày xuất bản: 04 - 2014

Công ty phát hành: Thái Hà

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Type: litevil, canmoon28,
hoangminhquyen, lananh326, Lily_Han

Beta: Lily_Han, saral

Chụp pic + Làm ebook: saral

Nguồn: www.luv-ebook.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

*Chân thành cảm ơn các bạn
hoangminhquyen, litevil, lananh326,
canmoon28, Lily_Han đã cùng mình
tạo nên ebook này.*

Giới thiệu

Chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học Amano Tooko là một người yêu sách đến mức độ muốn ăn-tươi-nuốt-sống các tác phẩm.

Cuốn sách kể về cuộc sống của Inoue Konoha, một cậu học sinh lớp dưới ngày nào cũng bị “**Cô gái văn chương**” tự phong này quay như chong chóng. Một ngày nọ, ai đó đã nhét vào “hòm thư tư vấn tình yêu” của câu lạc bộ Văn học những mẩu giấy, trong đó viết những chữ “đáng ghét”, “ma quỷ” cùng với một loạt dãy số bí ẩn. Tooko gọi đó là “lời tuyên chiến với câu lạc bộ Văn học” và kéo Konoha vào một cuộc điều tra, nhưng “thủ phạm” lộ diện lại là một cô bé, mỉm cười và nói với họ rằng “Tôi đã chết rồi”. Những bí ẩn trong trường học, với

phong vị hài hước pha chút cay đắng, tập 2 xin được bắt đầu!

Nếu như tác phẩm chủ đề của tập đầu tiên - **Mất tư cách làm người** (Ningen Shikkaku) của Dazai Osamu - khiến chúng ta đồng cảm và nhìn thấy bản thân mình trong đó, thì tập 2 này sẽ đưa chúng ta trở lại quá khứ với căn biệt thự nằm giữa ngọn đồi nơi những cơn gió gào rú suốt ngày đêm. Tác phẩm chủ đề của **Cô gái văn chương và hồn ma đói khát chính là Đồi gió hú (Wuthering Heights)** của nữ văn sĩ người Anh Emily Bronte, một câu chuyện mạnh mẽ và dữ dội về tình yêu và thù hận, đã trở thành một trong những danh tác tuyệt vời nhất thế giới. Thông qua ngòi bút mềm mại

uyển chuyển của **Nomura Mizuki**, có thể bạn sẽ có những cảm nhận rất khác về tác phẩm này cũng như về câu chuyện và các nhân vật trong cuốn sách thứ hai của series mang tên **Cô gái văn chương và hồn ma đói khát**.

Cô gái văn chương là một series light novel nổi tiếng của nữ tác giả **Nomura Mizuki**, một trong những hiện tượng light novel được nhắc đến nhiều nhất tại Nhật Bản cũng như trên thế giới. Lượng tiêu thụ của bộ sách này lên tới vài triệu bản, những diễn đàn và cộng đồng mạng tại Nhật đánh giá nó như là một trong những series hay nhất từ trước đến giờ, đặc biệt là giải thưởng Kono Light Novel ga Sugoi! danh giá của Nhật đã xếp **Cô gái**

văn chương lên vị trí thứ 8 vào năm 2007, thứ 3 vào năm 2008 và thứ nhất vào năm 2009 trong bảng xếp hạng light novel của mình. Amano Tooko - nhân vật chính trong **Cô gái văn chương** - cũng đã đoạt giải Nhân vật nữ hay nhất của năm 2009. Bộ light novel này đã được chuyển thể thành cả truyện tranh và phim hoạt hình.

Mục lục

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Tôi từng là kẻ chỉ biết giam mình trong phòng

Chương 1: Không được đối xử tệ với

thức ăn

Chương 2: Kia là ai vậy ?

Chương 3: Người tôi đã gặp

Chương 4: Vong hồn từ quá khứ

Chương 5: Báo cáo của “cô gái văn chương”

Chương 6: Vì nơi đây là căn phòng bí mật

Chương 7: Câu chuyện của hồn ma đói khát

Chương 8: Cô gái bão tố

Chương kết: Và, chúng tôi...

Lời bạt

Phải giết cô ấy thôi!

**Cùng với thân thể run lên bần bật bởi
cơn**

điên trời dậy, ý hấn đã quyết.

Đúng thế, giết, giết đi.

**Để khoảng thời gian được quay ngược
này không thể trở về như cũ. Để cô ấy
vĩnh viễn bị trói chặt vào thế giới của
hấn.**

**Ôm ấp thi thể cô ấy trong lòng, lấy
xương**

**làm gối và ngủ yên cạnh cô ấy trong
cùng
một cỗ quan tài. Mắt, mũi, bờ môi, làm
da,
thịt, máu, xương, mọi thứ của cô ấy –
tất
cả sẽ thuộc về hắn. Mười đầu ngón tay
của
hắn thô bạo thít chặt chiếc cổ trắng
ngân
như tuyết và lạnh như băng của cô ấy,
hắn thì thảo với giọng khô khốc.
“... Vĩnh biệt, Kayano – Kẻ phản bội.”**

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Tôi từng là kẻ chỉ biết giam mình trong phòng

Nơi đây là chốn thiên đàng dành cho
những kẻ chán ghét con người.

Đã từng có một quý ông nào đó nói như
vậy khi lui về quê nhà ở ẩn. Còn tôi, khi
đang là học sinh lớp 9, cũng đã tự nhốt
mình trong phòng suốt nửa cuối của năm
học. Giữa ban ngày tôi đóng chặt rèm
cửa, nằm trên giường trùm chăn kín mít,
dùng móng tay xé toạc ga trải giường,
“mặt trời không mọc cũng chẳng sao,
ngày mai vĩnh viễn đừng bao giờ tới thì

càng tốt”. Tôi chỉ biết vùi đầu vào gối, sục sùi thẫn thức.

Ở Nhật Bản này có biết bao nam sinh lớp 9, có sao chỉ có mình tôi phải nếm trải tình cảnh này.

Tôi đã gây ra chuyện gì cơ chứ?

Nào tôi có phải là một kẻ chán ghét con người đâu. Chẳng qua do tình cờ mà cuốn tiểu thuyết đầu tiên tôi viết trong đời được chọn trao giải “Sáng tác của năm dành cho tác giả nghiệp dư”, tình cờ tôi lại là văn sĩ trẻ tuổi nhất trong lịch sử giải thưởng, rồi cả việc bút danh Inoue Miu của tôi nghe giống tên con gái cũng chỉ là sự tình cờ nốt.

Thế mà, cuốn sách đó khi được xuất bản bỗng nhiên đứng đầu danh sách những tác phẩm bán chạy, công chúng bỗng nhiên bàn tán về “một nữ văn sĩ thiên tài trẻ tuổi xinh đẹp và bí ẩn” – để rồi cái giá đổi lại là, tôi đã đánh mất thứ vô cùng quan trọng đối với mình.

Mặc cho tôi không bao giờ có thể gặp lại người con gái đặc biệt mà tôi thích suốt từ thuở ấu thơ thêm một lần nào nữa, thì thế giới vẫn cứ ca tụng thiếu nữ thiên tài 14 tuổi, đua nhau phỏng đoán về thân phận thật sự của cô bé một cách ích kỷ và tùy tiện. Gần như ngày nào tôi cũng phải nhận những lời thúc giục về tác phẩm tiếp theo từ phía nhà xuất bản.

Tại sao tôi phải tiếp tục viết tiểu thuyết khi mà chuyện đó đã xảy ra với Miu cơ chứ? Làm ơn để cho tôi yên đi. Tôi chẳng phải thiên tài cũng chẳng phải tiểu thư nhà quyền quý lúc nào cũng kè kè với chiếc ô trắng đầu. Không bao giờ tôi viết tiểu thuyết nữa!

Mỗi hơi lạnh tủa ra khắp thân thể, các đầu ngón tay tê cứng, lồng ngực tôi như đang bị xoay vặn trong một bàn kẹp(1) khổng lồ, đau đớn đến cùng cực, không thể nào thở nổi. Tôi khóa cửa phòng, nhắm chặt hai mắt, bịt chặt hai tai, cắt đứt toàn bộ liên hệ với bên ngoài, chọn cách *coi mọi thứ đều không tồn tại*.

(1) Một dụng cụ dùng để giữ, cố định

các chi tiết máy.

Những gì xảy ra bên ngoài cánh cửa đều chỉ là giấc mơ mà thôi. Hiện thực chỉ tồn tại ở phía bên này cánh cửa, còn phía bên kia đều là dối trá. Xin đừng ai mở cách cửa đó ra. Xin đừng bước vào trong này. Nếu cánh cửa được mở ra, thế giới của những điều giả dối sẽ biến thành hiện thực, sẽ tràn vào như một trận sóng thần. Tôi sẽ bị nó nuốt chửng, sẽ chết chìm trong đó mất.

Tôi cắn chặt chiếc chần ẩm ướt sặc mùi mồ hôi của mình đến độ chân lợi rỉ máu, và điều tôi mong mỏi từ sâu thẳm trái tim trong lúc đó là mình có thể quay ngược thời gian và sửa chữa lại toàn bộ mọi

việc.

Nếu có thể trở về quá khứ, dù chỉ là vài tháng thôi ...

Nếu làm được vậy, tôi tuyệt đối sẽ không viết tiểu thuyết gì hết. Cũng không có chuyện tham dự giải tác giả mới gì hết.

Tôi vẫn là một học sinh cấp hai bình thường, ở bên cạnh Miu, ngắm nhìn nụ cười của Miu, lắng nghe cô ấy kể chuyện – những câu chuyện đẹp để tựa ánh nắng vàng xuyên qua kẽ lá. Tôi sẽ lại chénh choáng say sưa với muôn vàn ngôn từ rục rĩ mà cô ấy viết ra. Chỉ vậy thôi là đủ làm cho tôi thỏa mãn từ tận đáy lòng, tôi cũng không phải sợ hãi thế giới, sợ hãi con người. Đáng lẽ tôi có thể sống

một cuộc sống bình yên và hạnh phúc.

Tôi muốn trở về quá khứ.

Tôi muốn làm lại.

Làm ơn hãy biến con trở lại là con của ngày xưa, trước khi con bắt đầu cầm bút viết tiểu thuyết, con cầu xin người, thưa Chúa.

Thế nhưng, cho dù cậu bé lớp 9 đang giam mình trong phòng tối này có cầu nguyện thành tâm đến đâu đi nữa, trên đời làm gì có chuyện một điều ước có lợi như thế được đáp ứng cơ chứ.

Khi mùa đông dài thật dài kết thúc, cuối cùng tôi cũng loạng choạng lê người rời khỏi chiếc giường, thi vào cấp ba, và trở

thành học sinh trung học.

Và đây, mùa hè năm lớp 11...

Trong câu lạc bộ Văn học chỉ có hai thành viên, tôi đang cần mẫn viết bữa điểm tâm nhẹ cho một “cô gái văn chương”.

Chương 1: Không được đối xử tệ với thức ăn

Chị Tooko xé roet một góc tờ giấy bằng những ngón tay thanh mảnh, đưa mẩu giấy vào miệng rồi bật cười khúc khích.

- Ngọt thật.

Sau đó, thêm một miếng ... Rồi lại một miếng nữa ...

Chị ấy dùng tay xé vụn tập vở kẻ ô vuông dày đặc những dòng chữ viết bằng bút chì HB, sau đó đưa lên miệng, dùng đỉnh nhai, tạo thành những tiếng lạo xạo nho nhỏ, rồi nuốt ực một cái.

“Vị ngọt này ... thật là dễ chịu ...” chị

Tooko khẽ cúi gương mặt nhỏ nhắn và
lầm bầm một cách lơ đãng. Bỗng nhiên,
miệng chị ấy cong lên phát ra một tiếng
“Hử?”, sự hoài nghi hiện rõ trên hai
đồng tử đen láy đang mở lớn, cơ má giật
giật. Mồ hôi trán túa ra, một cách rất e
dè, chị ấy đưa mẩu giấy cuối cùng vào
miệng, và ngay lập tức bật thẳng người
dậy khỏi chiếc ghế xếp.

- Cay ~~~~~ y !!!!

Hai bím tóc đuôi sam mỏng như đuôi
mèo đen vung lên vung xuống, nước mắt
giàn giữa, chị Tooko vừa bám ghi lấy
lưng ghế, vừa trách mắng tôi với vẻ rất
căm tức:

- C-Cay Chị thấy lưỡi mình như sắp

rách toác ra, còn tưởng như lửa sẽ bùng ra từ hai hốc mắt và nước mũi chuẩn bị chảy ròng ròng đến nơi rồi ấy. Câu chuyện này, cay quá trời quá đất đấy, Konoha!

Tôi gấp tập giấy viết 50 trang lại, xếp bút chì vào, thản nhiên đáp:

- Chẳng phải là do đề tài kết hợp quá tệ hay sao ạ? “Vườn táo” và “xích đu hoa” thì tạm chấp nhận được, nhưng còn “máy giặt hoàn toàn tự động” thì lệch pha rành rành ra đấy còn gì.

Truyện tam đề - loại truyện kể được sang tác dựa vào ba đề tài cho sẵn – là món điểm tâm ưa thích của chị Tooko.

Cuối giờ học, mỗi khi tôi đến phòng câu lạc bộ, lúc nào cũng thấy chị Tooko – tay khur khur chiếc đồng hồ bấm giờ màu bạc – đang ngồi đợi sẵn.

- Nào, Konoha, đề tài hôm nay là “Spaghetti trứng cá đối khô”, “Tokyo Dome!(1)” và “chàng trai cung Xử Nữ”. Hãy viết một câu chuyện c~~~~ cực kì ngọt ngào nhé. Thời gian là đúng 50 phút. Nào, bắt đầu!

(1) Sân bóng chày ở Bunkyou, Tokyo, Nhật Bản, địa điểm tổ chức nhiều sự kiện lớn với sức chứa 55.000 người.

Giữa nguyên nụ cười tỏa nắng không vương chút phiền muộn trên gương mặt, chị ấy bấm đồng hồ tạch một cái.

Và sau đó, bà chị sẽ xé bài văn tôi viết ra thành từng mảnh, đưa lên miệng, nhai nhóp nhép rồi buông lời bình phẩm đại loại như:

- Măm măm ... Phần giữa hơi bị nhạt thì phải. Em thử rút ngắn và tăng nhịp của câu văn lên một chút, biết đâu lại ổn hơn đó. À, câu cuối, thật mềm và ngon~. Cứ như bánh pudding hương xoài ý.

Chị Tooko, một nữ sinh lớp 12, nghĩa là trên tôi một lớp, đồng thời cũng là một yêu quái chuyên ăn những câu chuyện.

Cũng như chúng ta ăn bánh uống nước, bà chị này sẽ ăn ngấu nghiến những trang giấy đầy chữ viết tay hay chữ in như thể chúng rất ngon lành, và tranh thủ cơ hội

phô bày sự thông thái.

Nhưng hễ tôi nhắc đến hai chữ “yêu quái” thì y như rằng bà chị sẽ phồng mang trợn mắt lên mà phản pháo: “Cấm gọi chị là yêu quái! Chị đơn thuần là một “cô gái văn chương” yêu thích mọi câu chuyện trên đời một cách cuồng nhiệt đến mức muốn ăn hết chúng vào bụng mà thôi.”

Nếu chỉ bàn đến những gì mắt thường nhìn thấy, chẳng hạn như hai bím tóc đuôi sam buông dài đến tận eo, cặp mắt đen trong veo đầy vẻ tri thức, nước da trắng muốt, thân hình thon thả không một đường cong, không phải nghi ngờ gì, chị Tooko đích thị là một cô gái văn chương

bước ra từ những ngày quá khứ đầy hoài niệm đẹp đẽ, một tiểu thư cao quý rất hợp với màu tím của hoa violet.

Tiếc rằng thực chất bên trong, chị ấy là một kẻ tham ăn, chuyện gì cũng thích chĩa mũi vào, nói ngắn gọn là một bà chị lớp trên phiên toái.

- Sụt sịt ... Lưỡi chị vẫn còn tê rần đây này. Chị đã thầm mong đợi một câu chuyện tình yêu vừa ngọt ngào vừa cay đắng làm rung động trái tim đầy biết không hả? Vậy mà sao em lại viết thế này chứ. “Một cậu bé bị cuốn vào máy giặt tự động, bay đến vườn táo nơi tận cùng của thế giới, mỗi lần cậu đứng đưa qua lại chiếc xích đu hoa, những trái táo có

hình mặt người lại phát ra tiếng kêu thất thanh và rung lộn độn”. Không thể tin được.

Ừ... Chị đã nghĩ đây là món bánh táo phết kem tươi và ăn một cách ngon lành, thế mà thay vì táo thì bên trong lại nhồi đầy mì cay đỏ choét, thay vì bột quế thì lại có vị như rắc một đồng shichimi(2) ấy ~~~~~.

(2) Tên đầy đủ là nana-iro togarashi (ớt bảy màu), một hỗn hợp cay quen thuộc của người Nhật, được chế biến từ bảy (shichi) loại nguyên liệu khác nhau.

Có vẻ như táo mặt người có tác dụng kích thích siêu mạnh, cho nên bà chị vừa

sụt sùi nước mũi vừa khóc thút thít.

- Em chỉ viết theo đúng đề tài chị Tooko đưa ra thôi mà. Chị không nên phàn nàn gì mới phải chứ.

- Konoha đúng là đồ lạnh lùng. Dù nhìn vẻ ngoài trông như tiểu huân tước Cedric(3), nhưng bản chất thực sự lại là bà giáo Minchin(4) xuất hiện trong cuốn *Công chúa nhỏ Sara* ý.

*(3) Nhân vật chính trong **Little Lord Fauntleroy** của Frances Hodgson Burnett.*

*(4) Nhân vật phản diện của **A Little Princess** của Burnett.*

- So sánh kiểu gì thế ạ? Em đâu có tóc vàng mắt xanh, cũng không mặc cái áo có tay bông nào hết.

- Chị muốn ăn tuyển tập truyện ngắn Aiken để rửa miệng. Chị muốn ăn *Dây chuyền những giọt nước mưa*, chị muốn ăn *Mảnh trời trong chiếc bánh*, chị muốn ăn *Ba lữ khách*, chị muốn ăn, muốn ăn, muốn ăn lắm cơ ~~~~~.

Chị Tooko quỳ cả hai đầu gối trên ghế xếp, ôm ghì lấy lưng ghế, ngúng nguẩy đưa đưa tới lui. “Nhìn chị kia, bộ chị là trẻ con mẫu giáo đang mè nheo ở gian đồ chơi của trung tâm thương mại chắc.” Tôi vừa tỏ vẻ sốc vừa nói.

- *Ba lữ khách* từng được in trong sách

giáo khoa nhi. Xem nào, truyện kể về ba nam nhân viên làm việc tại một ga tàu ở vùng sa mạc, họ xin nghỉ phép và mỗi người tham gia vào một chuyến hành trình riêng, phải không?

Chỉ chờ có thể, gương mặt chị Tooko lập tức bừng sáng, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

- Ủ, chuẩn đấy. Joan Aiken là nhà văn người Anh, sinh năm 1924, chuyên viết truyện cho thiếu nhi. Truyện dài kì *Con sói ở biệt trang Willoughby* đầy diễn biến gay cấn, có sức hấp dẫn y hệt những miếng bánh gừng giòn tan mà đám trẻ em trong truyện được mẹ chúng nướng cho làm đồ ăn vặt ấy, chị khuyên em đọc thử

nhé, cả truyện ngắn của bà cũng tươi trẻ và ngon tuyệt cú mèo! *Ba lữ khách* thì ngon như trái cây tươi ấy. Những trái cam bở ra vàng ươm, những trái thanh yên(5) tươi tắn, những trái nho xanh đẹp tựa đá quý. Khi chúng tan ra trong miệng, em sẽ cảm nhận được nước ép chảy ra tràn trề nữa đó.

(5) Một loại hoa quả thuộc chi Cam chanh, khi chín có màu vàng chanh, thịt quả ít, màu trắng, hơi chua.

Chị Tooko cụp hàng mi dài xuống, khép nhẹ hai mắt, nghiêng đầu lằm bằm một cách vui sướng. Cứ lúc nào nói về đồ ăn là chị ấy lại có biểu cảm hạnh phúc thế đấy.

Phòng sinh hoạt câu lạc bộ nằm hiu quạnh ở góc phía Tây tầng ba của khu lớp học, trước đây vốn là nhà kho. Dọc theo những bức tường là từng chồng sách chất thành đống, bề mặt phần không gian khiêm tốn còn lại chỉ đủ để đặt một chiếc bàn gỗ sồi cũ kĩ lồi lõm.

Buổi hoàng hôn, giữa căn phòng câu lạc bộ đầy bụi bặm nhuộm trong ánh vàng mật ong của mặt trời sắp lặn, tôi luôn ngồi tại chiếc bàn lung lay cũ nát, dùng cây bút chì bấm HB viết chi chít chữ vào tập vở kẻ ô.

Những lúc đó, chị Tooko thường co cả hai chân lên ghế xếp, ngồi bó gối, những ngón tay thanh mảnh lật từng trang sách

với nét mặt sung sướng cứ như trên đời này không còn gì vui thú bằng. Thi thoảng, bà chị sẽ liếc trộm sang tôi, kiểm tra xem tiến độ bữa ăn nhẹ của mình đến đâu, môi khẽ mở như thể hài lòng lắm rồi lại cắm đầu đọc sách tiếp.

Trong câu lạc bộ thì chỉ có hai người, tôi đảm nhận viết bữa điểm tâm cho chị Tooko cũng đã được hơn một năm.

- Ôi~, càng lúc chị càng muốn ăn truyện của Aiken ý. Phải rồi!

Chị Tooko hình như vừa nảy ra một ý tưởng điên khùng nào đó, chị ấy đột ngột mở to đôi mắt lóe sáng như đèn pha, vừa mỉm cười gian xảo vừa rướn mình lên.

- Biết đâu lại có một lá thư thật ngọt ngào được bỏ vào hòm thư ở sân trong thì sao.

Hòm thư được nhắc đến là một thứ chị Tooko đã đặt ở sân mà không thèm xin phép, đã thế chị ấy còn viết vào đó mấy dòng quá ư phiền nhiễu: “Chúng tôi sẽ giúp bạn đạt được tình yêu đời mình. Những bạn có nhu cầu xin gửi thư vào đây. Kí tên: Toàn bộ thành viên câu lạc bộ Văn học.”

Món khoái khẩu nhất của chị Tooko là những truyện viết tay chỉ có một trên đời. Hơn nữa, nếu đó là những câu chuyện tình lãng mạn thì bà chị càng không thể cưỡng lại. Thay vì lấy thù lao người của

ta, chị Tooko yêu cầu họ viết một bản báo cáo thuật lại những cảm xúc thuần khiết của mình, tất cả nhằm mục đích được nếm món ăn mà bà chị ưa thích. Chị ấy là một người không ngần ngại lao tâm khổ tứ, miễn là có được đồ ăn ngon.

Nhưng tôi thì chỉ muốn bà chị này thôi ngay cái trò lôi tôi vào mấy mớ bong bong đó đi.

- Em không thể viết hộ thư tình nữa đâu đây.

Tôi nói thẳng thừng, nhưng người đối diện hoàn toàn chẳng thêm để tâm.

- Ồ ... rồi ~

Chị Tooko bước nhanh xuống khỏi chiếc

ghế xếp, đáp lại bằng một câu thờ ơ chẳng để trả lời ai cả, rồi chạy ra coi hòm thư với cái dáng bước đi đầy hứng khởi.

Rõ thật là ...

Còn lại một mình trong phòng, tôi thờ dài.

Gió lùa vào từ ô cửa sổ để mở, lật tung các trang giấy đặt trên chiếc bàn gỗ sồi.

Mùa hè năm nay mát hơn năm ngoái nên cảm giác khá dễ chịu, một điều may mắn với cái phòng sinh hoạt chẳng có điều hòa này. Cầu cho chị Tooko đừng chĩa mũi vào mấy vụ việc rắc rối đâu đâu nữa, kéo lại biến khoảng thời gian mát

mẻ này thành một “mùa hè đầm mồ hôi”.

Trong khi tôi vừa thanh thoi ngắm nhìn những áng mây trắng phía bên kia tấm rèm cửa bị gió thổi tung lên, vừa nghĩ ngợi mấy điều kể trên, thì chị ấy đã quay lại, hai bờ vai nhỏ gồng lên tức tối.

Thật là quá đáng! Nhìn nè Konoha.

Chị Tooko ném thẳng mớ giấy xuống mặt bàn màu nâu, điệu bộ vô cùng phần uất.

Thứ chị cầm về là những mẫu giấy nhỏ đủ loại hình dạng, mép giấy nhám nhở trông có vẻ như bị xé ra từ vở thép. Trên đó có những kí tự viết bằng bút chì.

“Ghê tởm” “Cứu tôi với” “Đồ ma quỷ” “Sợ quá” “Đau quá” “Biến đi”

...

Khi nhìn thấy những con chữ đầy đe dọa nhảy múa trên những mảnh giấy xé vụn xấu xí, tôi mở to hai mắt, nín thở.

Cũng có cả những tờ giấy chỉ toàn các con số.

“1 28 6 4 27”

“1 28 6 4 27 35 17 26 13”

“12 6 29 35 2 18 30 35 18 29”

***“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 2 26 4 35
12 28 28 26 4 35 24 18 4 27 30”***

- Những con số này có ý nghĩa gì vậy nhỉ?

Chị Tooko nhúu mày, quả quyết nói với một thái độ kỳ nghiêm túc.

- “4” là “tử”, “1 28 6 4 27”, chắc chắn không sai, nghĩa của nó là “1 (nhất định), 28 (hai đũa bà tám), 6 (xấu), 4 (tử), 27 (hai cái thầy)”. Rồi. Đây đúng là thư thách đấu gửi đến chúng ta.

Nghe những lời rửa xả đó, tôi ngây người mất một lúc, nhưng sau đó cũng nhanh chóng lấy lại hồn vía.

- Chị chờ chút coi. Chưa gì chị đã nhảy bổ vào kết luận thế ạ? Biết đâu đây chẳng phải thư thách đấu gì cả, mà chỉ là một trò chơi khăm của ai đó thôi thì sao. Lại còn “chúng ta” nữa chứ, chị đừng ngay cái việc gom cả em vào cho em

nhờ.

- Em nói gì thế, Konoha. Cứ cho rằng đó chỉ là trò chơi khăm đi nữa, chị cũng không đời nào bỏ qua cho một kẻ dám quăng một thứ không ngon lành gì ... à không, một trò chơi xấu rở tiền, thiếu tinh tế như thế này vào hộp quà vật quý giá của chị ... à nhầm, hòm thư thiêng liêng của câu lạc bộ Văn học. Đây là trận chiến vì sự tồn tại của câu lạc bộ Văn học đó. Chẳng lẽ vì câu lạc bộ Văn học chỉ có hai người mà chúng ta chịu cảnh bị khinh thường như những kẻ ngốc vậy sao? Chúng ta phải cho người ta biết rằng thành viên của câu lạc bộ Văn học này tuy là thiếu số nhưng đều là những thành viên ưu tú xuất sắc.

- Trận chiến ấy hả... Chị đang tính toán đến mấy thứ kiểu như đánh du kích nữa phải không?

- Ừ, đúng đó. Nếu cần thiết, chị sẽ đánh trống và thổi tù và nữa.

Hồng hét rồi. Cái triệu chứng mất kiểm soát thường nhật lại phát tác ra rồi. Đảm bảo là trong đầu chị Tooko lúc này đang nảy ra hàng đồng ảo tưởng, điên rồ với một tốc độ chóng mặt. Mỗi khi như thế, chẳng ai hãm nổi “cô gái văn chương” này nữa.

- Sắp thi cuối kì rồi nên em về đây.

Chị Tooko lập tức dùng hai bàn tay của mình bám chặt lấy cánh tay tôi, khi thấy

tôi vội vã dọn đồ định chuồn về.

- Không cho. Chúng ta sẽ theo dõi sân trong bắt đầu từ hôm nay. Đây là mệnh lệnh của chị đây, Konoha.

Lúc đó, ngực của chị ấy đè vào cánh tay phải của tôi, phăng đến mức đáng thương, xẹp đến độ khiến người ta nghi hoặc liệu chị ta có đúng là nữ sinh lớp 12 không. Chính sự thương cảm không đúng chỗ đó là nguyên nhân làm tôi khựng lại đồng thời lỡ mất cơ hội tẩu thoát khỏi tay chị ấy.

Thế là suốt những ngày quý báu trước đợt thi cuối học kì, tôi phải cắm rễ ở sân trong cùng với chị Tooko.

Và rồi...

- Á! Lại nữa này!

7 giờ sáng. Thảm cỏ trong sân đầm nước bởi trận mưa đêm qua.

Bên cạnh một thân cây già vươn lên sừng sững từ trong góc khuất của sân là một chiếc hộp chôn nửa mình dưới đám cỏ, một chiếc hộp yêu quái... à không, là hòm thư tư vấn tình yêu. Chị Tooko nhìn chòng chọc vào nó và hét lên.

- Ôi không ... Mình đã đến trường sớm hơn hẳn một tiếng. Hôm qua sau khi tan học mình cũng đã nán lại trường đến sát 6 giờ cơ mà.

- Có khả năng thư được bỏ vào hòm lúc

nửa đêm.

Điều đáng ngạc nhiên là, những mẫu giấy ghi chép đáng ngờ mà tôi cứ nghĩ chỉ xuất hiện một lần, từ đó ngày nào cũng được gửi.

Nội dung hầu như vẫn thế, những từ “đáng ghét”, “đừng đến đây nữa”, “đồ ma quỷ” vẫn xuất hiện đều đặn. Chưa hết, còn cả những dãy số không rõ nghĩa...

- Cái dãy số “1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30” lặp lại rất nhiều, nhưng rốt cục nó mang ý nghĩa gì nhỉ?

Chị Tooko nhướn lông mày lên, trả lời

với bộ mặt nghiêm túc.

- Đây nhé. “1 (nhất định), 28 (hai đứa bà tám), 6 (xấu), 4 (tử), 27 (hai cái cây), 35 (biến thái), 3 (ma), 13 (xui xẻo), 6 (xấu), 4 (tử), 31 (ma chuột), 35 (biến thái), 2 (hai đứa), 26 (hai kẻ xấu xa), 4 (tử), 35 (biến thái), 12 (thật dị), 28 (hai đứa bà tám), 29 (vĩnh cửu), 26 (hai kẻ xấu xa), 4 (tử), 35 (biến thái), 24 (hai đứa cùng tử), 18 (người đưa đám), 4 (tử), 27 (hai cái cây), 30 (ma trời), đó, nghĩa thế đó!”

- Hiểu chết liền.

- Kỹ năng đọc hiểu của em còn non lắm nhé, Konoha. Nói ngắn gọn thì điều dãy số này muốn nói là “Hai đứa xấu xa, bà

tám, biến thái rồi sẽ chết cùng nhau, biến thành hai cái thây dị dạng, chỉ có ma đi đưa đám như một hình phạt vĩnh cửu!”

- Chị càng nói em càng không hiểu. Nhưng mà cách giải thích nghĩa đó liệu có chính xác không đây?

- Ở này ... em dám nghi ngờ chị sao? Chị là ai nào, là “cô gái văn chương” nhé. Dù là Christie hay Queen hay Akagawa Jirou thì chị cũng đọc bằng sạch rồi đây.

Akagawa Jirou hình như không phải thuộc dòng văn chính thống... Mà thôi, bây giờ chuyện đó sao chả được.

- Thế thì, chị mau mau tìm ra thủ phạm

giùm đi. Tuần sau là thi cuối kỳ rồi đây
ạ. Em muốn ở nhà học bài.

- Konoha này, đời học sinh ấy mà, có
những thứ còn quan trọng hơn phương
trình và kí hiệu hóa học đấy.

- Ngụy biện.

Cái bộ dạng bây giờ của hai đứa tôi, từ
sáng sớm tinh mơ đã ngồi xôm kiêu dân
anh chị, chụm đầu vào nhau nói chuyện
thậm thà thậm thụt, vô cùng giống một
đám ngu ngốc vô công rồi nghề.

“Chị không thích. Tuyệt đối không thích
đâu!”

Giờ nghỉ trưa. Sau một hồi nài ép chị
Tooko, mặc cho chị ta cứ ra sức chống

cự, tôi cũng lôi được chị ấy đến hội trường biểu diễn hòa nhạc nằm trong khuôn viên trường. Đó là một tòa kiến trúc xa hoa, gồm một hội trường lớn có sức chứa lên đến nghìn người và vài hội trường nhỏ hơn, thuộc quyền sở hữu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng. Câu lạc bộ này rất đông thành viên, từng đoạt giải thưởng trong các cuộc thi, nếu so với câu lạc bộ Văn học phải lấy kho để đồ làm phòng sinh hoạt và hoạt động một cách ẻo lả này, thì bản chất khác nhau một trời một vực như là thị bò Matsusaka(6) và chikuwa(7) vậy.

(6) Thịt bò ở thành phố Matsusaka tỉnh Mie và vùng lân cận thuộc top 3 thịt bò hảo hạng nhất Nhật Bản.

(7) Món ăn phụ bình dân, làm từ cá, hình ống, được nướng hoặc hấp.

Chủ nhiệm của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng đó, nhạc trưởng Himekura Maki, sau khi nghe câu chuyện của chúng tôi liền tùm tùm cười vui vẻ.

- Hừm, có chuyện như thế sao? Hai người cả buổi sáng lẫn giờ tan học, ngày nào cũng đi rình vậy hả? Ái chà, thật vất vả quá!

Từ ô cửa sổ trên mái vòm, ánh nắng chói chang của mùa hạ tràn xuống lấp lánh gọi đến cảnh tượng nơi thánh đường trong nhà thờ. Trên tường treo đầy những bức phác họa và tranh vẽ màu nước, chính giữa căn phòng có một tấm vải bạt căng

ra trên giá vẽ.

Chị Maki ngồi bắt chéo chân trên ghế, tay cầm cọ vẽ. Chị ấy có sức quyến rũ khác biệt rất xa so với người Nhật, gương mặt sắc sảo nét nào ra nét đấy, mái tóc nâu dài lượn sóng tắm trong nắng vàng, và khác hẳn chị Tooko, chị ấy có một thân hình đầy đặn, biết cong những chỗ cần cong. Thực tế, chắc chị ấy là con lai, vì tôi nghe nói mẹ chị ấy là người nước ngoài.

Chị Maki nói rằng thực ra chị đã từng muốn tham gia vào câu lạc bộ mỹ thuật. Bây giờ, trong giờ nghỉ và sau giờ học, chị ấy luôn ngồi vẽ một mình tại xưởng vẽ nằm bên trong hội trường hòa nhạc.

Chị ấy được hưởng sự đôi đũa đặc biệt như vậy vì chị ấy là cháu gái của hiệu trưởng, và hơn nữa, còn nắm trong tay một mạng lưới quan hệ và cung cấp thông tin thuộc mọi lĩnh vực.

- Đến tìm mình ngay từ đầu có phải tốt hơn không. Bỏ mà làm thế mình sẽ điều tra ngay cho. Tooko thiệt xa cách quá đi.

Đối diện với ánh nhìn mang vẻ chọc ghẹo đó, chị Tooko chỉ biết cắn môi một cách khô sở.

Trước khi chị ấy kịp nói gì, tôi nở một nụ cười lịch sự với bộ mặt ngoan hiền nhất mà tôi có thể trưng ra trước mặt người khác.

- Đúng là chị Maki có khác. Quả nhiên là nơi bọn em có thể trông cậy.

Chị Tooko lườm tôi cực kì bất mãn. Dám cá là bà chị đang nghĩ “Ý em là không thể trông cậy gì vào chị đây có phải không?”. Trái lại, chị Maki thì nói với vẻ thoải mái.

- Ở thì, nhờ những mối liên hệ với các thành viên cũ và họ hàng nên chị không thiếu nguồn tin thôi mà.

- Nếu vậy chị mau mau...

Tôi nhồm người lên, nhưng chị ấy vừa kéo dài giọng vừa nói tiếp.

- Có điều, để tìm ra thủ phạm gửi những mẫu giấy ghi chép đó thì phải kèm theo

một điều kiện. Bồ hiểu mà, Tooko?

Những lời đó khiến mặt chị Tooko đỏ bừng lên đến tận mang tai. Chị ấy vung vẩy hai bím đuôi sam dài thượt và hét lên.

- Bồ đang tính bắt mình làm người mẫu khỏa thân chứ gì! Mình từ chối.

Chị Maki... vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

À thì, đúng là chị ấy có nói đã luôn đề mắt đến chị Tooko ngay sau khi nhập học. Nhưng mà, tôi cho rằng thay vì vẽ bộ ngực phẳng lì của chị Tooko, chị Maki cứ soi gương mà tự vẽ tranh khỏa thân của mình còn đáng hơn nhiều. Đúng là không thể chối cãi rằng con người ta

luôn bị hấp dẫn bởi những gì mình không có.

Chị Tooko tay nắm chặt thành hình quả đấm, tức giận nói:

- Thấy chưa, chính vì thế này mà chị không muốn đến chỗ của Maki đây. Mụ này chẳng khác quái gì mấy lão cấp trên dè già say xỉn trong bữa tiệc của công ty, luôn mồm “Cởi đi cởi đi” cả. Này nhé, tôi là một “cô gái văn chương” đáng yêu trong sáng. Là một cô gái nhu mì chứ không như Maki nhé. Là một Yamato Nadeshiko(8) dễ thẹn thùng nhé. Dù có là con gái với nhau cũng không có chuyện thoát y tùy tiện nhé.

(8) Hình mẫu truyền thống lí tưởng của

phái nữ Nhật Bản, chỉ vẻ đẹp nữ tính, yêu kiều, dịu dàng.

Yamato Nadeshiko kiêu gì mà lại ngồi cho cả hai chân lên ghế xếp, hoặc là ngồi tách hai chân như cưỡi ngựa, đứng đưa tới lui, nhai sách rau rầu trước mặt người khác thế hả...

-Ồ thế hả? Thế thì tớ không hợp tác được rồi. Đáng tiếc quá.

Chị Maki đáp gọn lỏn không thương xót. Tôi bèn thành khẩn hạ mình:

-Chị có thể xem xét lại chuyện đó không?

-Konoha! Sao lại phải cúi đầu trước con người này chứ! Em còn có một đàn chị

duyên dáng có thể trông cậy được ở ngay đây cơ mà.

Tóm lấy cánh tay tôi, chị Tooko vừa lâm bầm “Nào, đi thôi” vừa bắt đầu quay gót.

Trời ạ, lại định tiếp tục trò theo dõi bí mật à? Tuần sau đã thi cuối kì mất rồi.

Trên gương mặt chị Maki bỗng hiện lên một nụ cười nham hiểm, chị ấy cất giọng nói với chị Tooko – lúc này vừa ra đến cửa, đang phồng mồm trợn má thông báo “Xin lỗi đã làm phiền”.

- Nè, thủ phạm của những lá thư bí ẩn đó, biết đâu lại là ma thật ấy chứ nhỉ? Tớ từng được một thành viên cũ của đội kẻ cho nghe một câu chuyện rằng, hàng đêm

có một con ma “hiện” lên đi quanh quần vật với trong trường và viết lại những con số đó.

- Konoha không được tin câu chuyện tâm xàm đó đâu đấy. Ma có gì chứ, đào đâu ra.

Sau giờ tan trường... hay đúng hơn là buổi tối. Những vì sao đang nhấp nháy trên bầu trời.

- Vâng vâng. Sao chúng ta không về đi thôi? Quả 9 giờ rồi đấy ạ.

Từ vị trí ngồi trên sàn bê tông dưới mái hiên của khu nhà lớp học, dòm về phía hòm thư, chị Tooko cương quyết nói:

- Không đâu. Hôm nay chị sẽ không rời

khỏi đây một bước, cho đến khi nào thủ phạm ra mặt thì thôi. Chị sẽ bắt được thủ phạm, rồi chứng minh cho Maki thấy trên đời này không hề có ma.

Theo câu chuyện của chị Maki, thì hình như hơn mười năm trước, trên tường phòng sinh vật và bàn của phòng hóa học xuất hiện những dãy số do ma viết lại.

“Tuy những dãy số đó bây giờ không còn nữa, vì được viết bằng bút dạ dầu nên dùng chất tẩy rửa là trôi đi sạch, nhưng đây là câu chuyện ma nổi tiếng được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác của trường ta còn gì? Hai người chưa bao giờ nghe kể từ các anh chị thành viên cũ sao? À quên, xin lỗi nha.

Câu lạc bộ Văn học làm gì có thành viên cũ nào nhỉ.”

Những lời đó đã làm tổn thương trầm trọng niềm kiêu hãnh của một người hết lòng yêu quý câu lạc bộ Văn học là chị Tooko đây, cho nên vừa ra khỏi hội trường hòa nhạc, bà chị ngay lập tức tuyên bố.

- Tối nay ta sẽ không ngủ, Konoha!

Điều đáng sợ là, trông bà chị hăm hở tràn đầy khí thế, có vẻ chị ấy tính ngồi rình cho đến sáng thật.

- Yêu quái chuyên ăn các câu chuyện còn tồn tại thì dù có ma cũng có làm sao đâu? Ta cứ coi thủ phạm là một con ma

rồi rút lui đi thôi.

Muốn về nhà sớm được giây nào hay giây nấy, tôi đề xuất ý kiến một cách khó chịu, và liền bị bà chị lườm bằng đôi mắt tóe lửa.

- Chị không phải yêu quái! Chị chỉ là một "cô gái văn chương" có sở thích ăn sách mà thôi. Dù chị có cực kì rộng lượng mà chấp nhận bị gọi là yêu quái đi chăng nữa, chị cũng không muốn bị xếp chung với ma. Cái kiểu kết luận "Mọi chuyện xảy ra đều là một giấc mơ" hay là "Tất cả là do ma quỷ gây ra" thật quá rẻ tiền và chẳng giải quyết được vấn đề gì cả. Chị không tin có ma quỷ đâu.

Hay là chị Tooko ôm một mối thù nào đó

với ma chẳng? Chẳng phải hồi trước chị ấy còn nói "Nếu gặp ma chị sẽ ném muối" đấy sao?

Thế nhưng, với tình hình này, tôi sẽ không về được mất. Trời ơi, kì thi...

Mẹ tôi tưởng là tôi ở lại nhà bạn để học. Sau khi làm trực nhật cuối giờ, tại bữa tiệc trong trường tôi lấy cớ thế này. "Con định đến nhà một người bạn trong lớp để ôn thi. Ồ? Tên ả?"

Akutagawa ả. Thế nên có lẽ con sẽ về muộn... "

"Konoha đã kết thân được với bạn đến vậy rồi cơ đấy. Thật may quá!" - Mẹ tôi vui mừng.

Từ khi tôi vào cấp ba, chưa có lần nào tôi đi chơi với bạn bè cả, hẳn là mẹ đã lo lắng lắm. Ngực tôi thắt lại bởi cảm giác có lỗi. Đã thế chuyện học hành cũng là nói dối, sự thực điều tôi đang làm là chơi trò thám tử với một bà chị yêu quái học lớp trên.

"Mẹ ời, con xin lỗi". Nghĩ thầm học được chút nào hay chút ấy, tôi mở bộ đề môn đại số ra, dựa vào ánh đèn đường và ánh trăng để bắt đầu giải toán.

- Konoha gương mẫu thật đấy.
- Chính chị cũng phải thi đấy.
- Trong giờ học chị học hành đàng hoàng lắm, nên mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Bà chị nói với thái độ hờn hỉnh, đưa gương mặt nhỏ nhắn lại gần tôi và nhòm vào bộ đề bài tập.

Hai bím tóc thắt đuôi sam dài buông xuống từ vai, mùi hương hoa violet đột nhiên thoảng qua mũi tôi.

Chị Tooko vừa mới cam đoan bằng giọng điệu rất ra dáng một đàn chị "Có chỗ nào không hiểu, chị sẽ chỉ cho nhé", mặt hơi vênh lên và ánh mắt sáng lấp lánh dịu dàng, thì ngay sau đó, bà chị ghen giọng khi nhìn vào những phương trình viết trong tập đề bài.

... Gì thế này, em giải những câu hỏi khó thế này ấy hả? Không lẽ lớp Konoha là lớp đặc biệt dành cho học sinh ôn thi đại

học à? Định giữ bí mật với chị rồi thi vào Toudai(9) hay sao?

(9) Viết tắt của Đại học Tokyo, trường đại học danh giá hàng đầu Nhật Bản.

- Trường mình làm gì có lớp nào như thế. Với cả cỡ này chỉ là dạng cơ bản thôi. Năm ngoái chị Tooko cũng phải học rồi chứ ?

- Th-Thế hả? Sự tương thích giữa chị với máy móc và các con số không được tốt cho lắm...

Chị ấy lóng ngóng liếc ra chỗ khác.

Bỗng dung thấy tò mò, tôi bèn hỏi thử :

- Nói vậy thì, chị có ăn được các con số

không ?

- Không phải là không ăn được... Đầu tiên chị thường đọc các con chữ bằng mắt, cảm nhận bằng trái tim rồi sau đó mới cho chúng vào miệng. Chữ số thì chỉ là chữ số thôi, đúng không nào? Nếu chị không thể tìm ra ý nghĩa của chúng, thì dù có cho vào miệng đi nữa, cũng sẽ chỉ thấy như đang nhai mì ống chưa luộc khô không khốc mà thôi.

Ra là vậy...

Đã có lần tôi nghe chị Tooko nói rằng dù chị ấy có ăn những thứ mà chúng ta vẫn ăn như bánh mì hay cơm nắm thì cũng không cảm nhận được bất cứ hương vị gì. Vụ này cũng tương tự thế ha.

- Thế, cả chữ Latinh cũng vậy à ?

- Ủ. Nếu chị không hiểu ý nghĩa của từ ngữ đó, chúng sẽ thành mì ống khô có hình dạng ABC thôi.

Sau khi thì thào bằng vẻ mặt buồn xo, một nụ cười e ấp như cánh hoa violet hiện lên trên môi chị Tooko.

- Nhưng mà, đúng là chị cũng muốn đọc thử bản gốc của những tác phẩm văn học nước ngoài. Những câu chuyện tuyệt vời khiến trái tim người ta phải rung động như thế, mà chị chỉ có thể nhìn thấy toàn chữ Latinh thì thật là đáng buồn. Vì thế chị học tiếng Anh nghiêm chỉnh cực kì. Ngoài ra, còn cả tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Đức và tiếng Trung nữa. Vừa tra từ

điền vừa đọc từng chút một cũng khá là sốt ruột, nhưng khi chị tâm niệm từng chữ từng chữ đều rất quý giá, thấy được rằng chúng nắm giữ ý nghĩa riêng, phát ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ, chị cảm giác tim mình đập thình thịch. Những ngôn từ đó luôn có một hương vị hảo hạng, như là tan ra ngọt lịm trong miệng ý.

Chị Tooko mê mãi nói một tràng với chất giọng rất đôi dịu dàng, mềm mại.

Ánh trăng trong vắt chiếu sáng gương mặt trắng trẻo của chị ấy. Chị ấy lúc này toát ra một vẻ vô cùng thần bí, xinh đẹp, khác xa so với ngày thường, nhìn thấy cảnh tượng này, tôi chợt nghĩ "Chậc, thỉnh thoảng chiều theo cái thói ích kỉ

của chị Tooko cũng không tệ lắm".

- Với bài tập toán cũng vậy, nếu chị cố gắng giải đến cùng, biết đâu sẽ có một hương vị đặc biệt thì sao ạ.

- A... cái đó... chị nghĩ là... không đâu, chắc thế.

Trông cái bộ dạng lúng túng và hai má bắt đầu chuyển màu của chị ấy, tôi suýt phì cười.

- Thôi nào, kể cả là Konoha đi nữa thì cũng phải có môn học kém chứ?

- Cũng đúng ha, thỉnh thoảng môn Hán văn làm em đau hết cả đầu.

- Cái đấy là môn tử của chị đó. Cứ giao

cho chị, chị sẽ chỉ bảo đàn hoàng! Nào nào, lấy sách giáo khoa ra đi. Giới hạn ôn thi là phần nào thế?

Ngay lúc chị Tooko đang vui sướng lắc lắc để cánh tay tôi thúc giục, tiếng chuông đột nhiên vang lên.

- Kya!

Chị ấy giật thót và hét ầm lên. Tôi cũng ngẩng mặt lên ngay lập tức. Đã quá giờ tan học lâu rồi, nên chắc chắn không thể có chuyện chuông reo, thế mà tiếng chuông lại vang lên rõ mồn một.

Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay, kim giờ sắp chỉ vào số 10.

- Đêm đến hơi bị nhanh đấy nhỉ.

“Em nói gì đây Konoha! Á á!” – chị Tooko hét lên một lần nữa.

Ánh sáng đồng loạt phát ra từ tấm kính cửa sổ của các phòng học và bắt đầu nhấp nháy liên hồi.

Hơn nữa, còn có những âm thanh dồn dập vang vọng “bộp, bộp, bộp” như có ai đó đang vỗ tay, sau cùng lần vào trong những thứ đó tôi còn nghe được cả tiếng con gái khóc lóc thảm thiết.

Khi tiếng kêu yếu ớt “Mở ra đi... cho tôi vào trong đi...” vọng đến tai, tôi cảm giác lông tơ khắp người mình dựng đứng cả lên.

Gai ốc nổi toàn thân, các giác quan đều

trở nên nhạy cảm. Tay, chân, cổ và gáy đều tê cứng, cơ thể dần lạnh như băng, ngược lại không khí thì như thể nóng lên, nặng nề.

- Chị Tooko, thủ phạm xem ra đúng là ma rồi.

K-Không phải đâu, không phải! Chỉ là nghe nhầm thôi. Cả ánh sáng đó cũng chỉ là đèn neon cũ bị hỏng thôi. Thời điểm bắt đầu cháy bóng ấy, đèn sẽ lóe lên còn gì.

- Nếu là cháy bóng thì không thể bật tắt một loạt cùng lúc như thế kia được!

Ánh sáng lập lòe khiến đầu óc choáng váng và âm thanh dồn dập như chọc

thủng lỗ tai cứ tiếp tục kéo dài. Nhưng hơn hết, tiếng khóc kia mới là thứ ném chúng tôi xuống vực sâu sợ hãi.

Môi chị Tooko khẽ run lên, lặp đi lặp lại mấy câu “K-Không có, không có ma, chắc chắn không có ma”, còn tay thì ghi chặt lấy áo tôi.

- Đúng vậy, không có...

Đúng lúc đó, một bóng người lơ mờ hiện ra trong sân.

Chị Tooko nín thở ngay tắp lự.

Cô gái đó...

Cô gái hiện ra từ trong bóng tối, tay cầm chiếc cặp học sinh màu đen và mặc đồng

phục. Nhưng mà đồng phục đó trong không giống loại đã được sửa đổi theo kiểu hiện đại với áo thủy thủ vạt ngắn và váy xếp ly như chị Tooko đang mặc.

Bộ đồng phục đó nhìn quê mùa hơn một chút, một bộ váy liền kiểu thủy thủ... phải rồi, tôi đã nhìn thấy nó qua một bức hình cũ treo trong trường. Đây là mẫu cũ trước khi trường tôi tiến hành thay đổi đồng phục! Không chỉ có thế, đang hè mà thứ tôi thấy ở đây lại là đồng phục mùa đông!

Cô gái đó di chuyển với những bước chân xiêu vẹo cứ như đang trôi lênh bênh trên không khí, khi đến trước hòm thư thì ngồi xổm xuống.

Rồi cô ta lôi ra từ trong cặp một quyển vở và cây bút, sau khi viết cái gì đó lên tờ giấy, cô ấy bắt đầu xé và nhét chúng vào hộp.

Chẳng biết từ lúc nào, ánh sáng lập lờ cùng những âm thanh đau đầu nhức óc đều đã ngừng lại.

Không gian xung quanh đã tĩnh lặng trở lại, ngoài tiếng gió ra, chúng tôi không còn nghe thấy gì khác nữa.

Tuy nhiên, cô ta vẫn còn ở đó. Hờ hững và lặng lẽ, tắm mình trong ánh trắng bạc, cứ tiếp tục viết, tiếp tục xé. Cảnh tượng đó quá quái dị, làm cho chúng tôi không tài nào rời mắt.

Cánh tay đó nhìn thế nào cũng thấy quá gầy. Trông chẳng khác gì mấy con ma-nơ-canh không có máu lưu thông bên trong. Mà không, không phải chỉ có cánh tay. Eo nhỏ, bờ vai mỏng dính, tấm lưng hẹp, mái tóc màu hạt dẻ trong suốt, chưa hết, cái gáy trắng bệch dị thường nổi lên trên nền đêm tối... Cơ thể đó chỗ nào cũng gầy gò, cũng không có sức sống và tái mét, nói tóm lại, hoàn toàn không thấy giống một con người đang sống và hít thở chút nào!

Tôi nuốt nước miếng xuống họng một cách khô sở, miệng khô rát, tay ướt đầm mồ hôi.

Rốt cục, cô gái kia đang làm cái quái gì

ở đằng đó vậy. Người nhét những mẫu thư vào hộp là cô ta sao?

- U... Trên đời làm gì có ma.

Bỗng nhiên, chị Tooko tay vẫn nắm nguyên vạt áo của tôi, bước về phía cô gái làm tôi giật bắn.

- Ô hay, sao lại lôi cả em theo?

- Em cũng là một thành viên của câu lạc bộ Văn học còn gì. Này, thử ra hỏi xem cô ta đang làm gì đi.

- Tại sao lại là em!?

- Mệnh lệnh của đàn chị đó.

Khi chúng tôi đang cãi cọ thì cô gái ấy quay lại.

Chị Tooko hốt hoảng dừng chân. Tôi cũng nín thở.

Gương mặt của cô gái xinh đẹp và cân đối như búp bê phương Tây nhưng làn da thì trắng xanh như lửa ma trời, nét mặt trông rỗng vô hồn, hoàn toàn chẳng có thứ gọi là cảm xúc...

- B-Bạn là ai? Bạn đang làm gì ở đây vậy?

Vào khoảnh khắc đó, cặp mắt trông rỗng bồng bồng lên sức sống.

Hai má cô gái ánh lên màu hồng phấn, trên môi nở một nụ cười rạng ngời đến mức tự cao tự đại. Chúng tôi nhìn chằm chằm cô ta với nỗi ngạc nhiên tột độ.

Gì vậy nè, cô gái này...!

Cô ấy kiêu kì trả lời bằng một giọng nói dễ thương ngọt như mía lùi.

- Tôi là Kujou Kayano. Làm gì, ở đâu là chuyện của tôi. Tôi sẽ làm việc tôi thích vào lúc nào mà tôi muốn.

Chị Tooko kéo áo tôi – đưa lúc này vẫn đang dần ra vì rối trí trước sự thay đổi của cô gái – và bước lên trước một bước.

- Mình là chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học, Amano Tooko. Bạn là người đêm nào cũng nhét những mảnh giấy kì cục vào hòm thư của câu lạc bộ mình sao ?

- Phải đó. Tôi đã viết những lá thư ấy

đây. Ở nhà, chú Hironobu và mọi người cứ giám sát tôi, rồi lại phàn nàn này nọ, ồn chết đi được.

- Thư mà bạn nói là gửi cho bọn mình?
Hay là cho ai khác ?

Nghe câu hỏi xong, cô ta hất cằm.

- Chuyện đó tôi không nói cho chị biết đâu. Thôi tôi về đây. Tại mấy người phá đám mà tôi thấy chán rồi.

Cô ta nhét giấy bút vào cặp, đóng lại, rồi đứng dậy, chẳng thèm phủi đám cỏ dính vào váy mà cứ thế bước đi.

Ồ, cô ta sắp đi về thật kìa !

- Đợi chút đã! Những con số ngày là gì

vậy?

Chị Tooko luống cuống lôi mẫu giấy từ hòm thư ra, đưa nó về phía cô gái.

Cô tay quay đầu lại, neho mắt với vẻ ngỗ nghịch.

- Chuyện đó là bí mật riêng của tôi và người ấy.

Ánh mặt ngọt ngào quyến rũ đó như xuyên thẳng vào ngực tôi, làm cơ thể tôi run lên từng hồi.

Dù cô gái này chỉ trạc tuổi chúng tôi, nhưng đôi mắt là của người trưởng thành.

Giống như một người bất tử đã sống từ một quá khứ xa xôi nào đó...

- Chờ đã!

Chị Tooko nắm lấy cánh tay cô gái để giữ cô ta lại.

Trong khoảnh khắc, dường như chị ấy bị kinh ngạc bởi một điều gì đó.

- !!

Đôi đồng tử đen mở to đầy sợ hãi. Tuy nhiên khi đôi chân đã vững vàng trên mặt đất, chị ấy vẫn tiếp tục nói.

- N-nè, nếu như... bạn đang có chuyện gì khó xử, thay vì làm như thế này, hãy nói cho mình nghe...

- Hehehehe...

Bất chợt, cô ta bật cười khúc khích.

Giọng cười tuy thanh thơi nhẹ bẫng
nhưng đầy ngang ngạnh và vô cùng kì dị
và khiến chị Tooko cũng phải run sợ.
Cánh tay chị ấy đang giữ lấy cô gái liền
buông lỏng ra.

Cô gái rút tay ra, khoe miệng cong lên
duyên dáng.

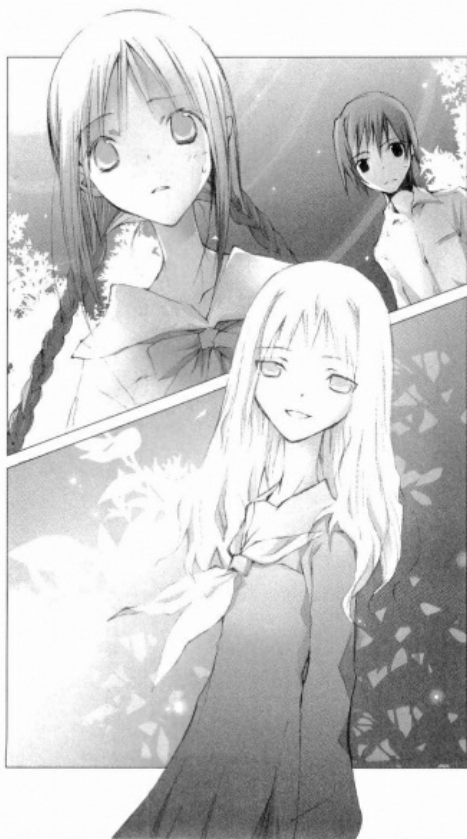
- Hehe, vô dụng thôi. Bởi vì, *tôi đã chết
từ lâu rồi.*

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

Chị Tooko trợn tròn mắt, giật lùi thảng
thốt.

Cô gái vừa cười vừa chạy như bay về
phía cổng trường. Mái tóc màu hạt dẻ dài
quá vai bồng bênh một cách tao nhã, tà

váy bay phấp phới như đang nhảy múa,
đôi chân trắng trẻo nổi bật dưới ánh
trắng đầy quyến rũ. Tôi chỉ biết nhìn theo
mà không nói nổi một lời nào.

Khi cơ thể gầy gò mỏng manh như cánh phù du ấy loạn choạng bước đi rồi hoàn toàn bị màn đêm nuốt chửng, chị Tooko rã rời ngồi phịch xuống mặt đất.

"Chị Tooko!"- Tôi cuống lên.

Chị ấy níu lấy áo tôi, giọng nói run rẩy.

- C... Cô gái ấy... Cánh tay gầy khủng khiếp... Gầy và khô cứng như một bà lão trên trăm tuổi ý. Cứ như chỉ có da bọc xương thôi vậy.

- Thế thì đúng là có ma thật chị nhỉ ?

- Không đời nào...

Vừa toan đứng lên, hai chân chị ấy lại yếu ớt khụy hẳn xuống. Hai hàng lông

mày trĩu xuống, chị Tooko ngược nhìn tôi bằng khuôn mặt ngược ngạo, thú nhận :

- Làm sao bây giờ, Konoha. Chị không đứng dậy nổi nữa.

Chương 2: Kia là ai vậy ?

Cô ấy chết rồi...

Vừa trở về nước, hấn bàng hoàng khi biết được sự thật ấy.

Chuyện này là thế nào? Vì sao cô ấy không ở đây?

Trong trái tim hấn, ý muốn phục thù cô đã lấn át mọi thứ. Để kéo cô xuống địa ngục, để buộc cô đền bù cho tội phản bội, hấn đã quay trở về mảnh đất này, vậy mà... Vậy mà cô đã chết sao ? Cô ấy – một nửa linh hồn còn lại của hấn?

Thế giới của hấn như bị đập vỡ tan

tàn, linh hồn của hắn như bị quăng ra ngoài biển giữa trận cuồng phong, bị nhấn chìm bởi những ngọn sóng đen cuồng loạn.

Hắn đâm vào tường không biết bao nhiêu lần, đến mức tường như bàn tay đang ghì chặt kia có thể vỡ nát, và gào khóc như một con thú.

- À... này... chị nói trước để em khỏi hiểu lầm nhé... không phải vì chị sợ ma quá mà không đứng dậy nổi đâu. Tại đúng lúc đó căn bệnh đau hông kinh niên của chị phát tác thôi.

Một tiếng đã trôi qua kể từ lúc chúng tôi

gặp ma ở sân trong.

Hai đứa tôi nép sát vào nhau, cùng bước đi trên phố trong đêm tối.

Hoàn toàn chẳng phải không khí ngọt ngào tình tứ gì đâu. Chẳng qua là vì chị Tooko bị đau hông, dù thế nào cũng không thể tự mình đi bộ nổi, nên tôi bắt buộc phải dìu chị ấy về.

- Thật đấy, chỉ là bệnh đau hông của chị thôi. Không phải tại ma quỷ gì đâu. Chỉ là cái chỗ bị trật khớp hông bé nó tái phát đó mà.

Chị ấy bám lấy tay tôi, mặt đỏ ửng, vừa bước loạng choạng vừa nhắc đi nhắc lại hàng chục lần.

Điều đáng ngạc nhiên hơn cả là trong tình trạng thế này mà lúc này chị ấy vẫn còn phát ngôn được câu: "Ta sẽ đuổi theo con ma đó", rồi cố gượng đứng dậy nhưng liền ngã bổ chửng, mặt thì đập thẳng xuống bãi cỏ một cái đau điếng. Đầu mũi của bà chị lúc này vẫn còn đỏ tấy.

- Hờ... lần đầu tiên trong đời em biết có căn bệnh kinh niên như thế tồn tại đấy.

Tôi khoác đồ đạc của mình lên vai trái, tay trái thì xách cặp của chị Tooko, đồng thời dùng cánh tay phải làm điểm tựa để dìu bà chị. Vừa thở phì phò không ra hơi, tôi vừa gục đầu nghĩ không biết bà chị này có thật lòng thấy hối lỗi không.

- Chị xin lỗi. Chị đúng là một đàn chị
chả ra sao cả.

Mình hơi lạnh lòng rồi thì phải... Không
được, bây giờ mà mềm lòng thì người
này sẽ càng được thể.

- Nếu đã biết vậy, xin chị từ nay kiểm
chế những hành vi điên rồ lại. Dù có
phẳng thật thì về cơ bản chị vẫn là con
gái... Ui đau !

Chỉ trong nháy mắt, biểu cảm của chị
Tooko thay đổi hoàn toàn, chị ta quay
sang cầm má tôi nhéo lấy nhéo để.

"Đồ tồi tệ, đồ quấy rối. Thiếu kính trọng
đàn chị quá thể đáng" - Chị ấy mím môi
mím lợi lấy ngón cái với ngón trỏ kẹp

- Tớ là gì của Ryu hử?

- Phải đó, giữa tớ và con bé này, trả lời rõ ràng đi, cậu chọn bên nào ?

- Chờ đã, thế là thế nào, đừng có lờ tớ đi chứ !

Nghe có vẻ như bên kia góc rẽ có ai đó đang cãi cọ. Tôi với chị Tooko tò mò ngó thử thì thấy dưới ánh đèn đường, ba cô gái đang vây lấy một cậu con trai và cãi nhau ồm tỏi.

Cả ba cô nàng đều đang trong trạng thái kích động, tranh cãi om sòm "Tớ là người hẹn hò với Ryu!" "Cậu chương mất quá đấy!" "Có mà cậu ấy!".

Xem ra anh chàng này đang bắt cá ba tay.

Thế mà cậu ta – căn nguyên của đám lộn xộn đó – chẳng có vẻ gì là định ngăn bọn họ lại, chỉ ung dung đứng đó khoanh tay và nở một nụ cười nhẹ bâng. Anh chàng này sở hữu một vóc người cao to và bờ vai rắn chắc, có dáng dấp của dân chơi thể thao. Mái tóc lăn trang phục đều khá đơn giản, nhìn đúng kiểu con trai mà các cô nàng thường chết mê chết mệt. Sinh viên đại học chẳng?

- Mà hay là ta đi chỗ khác đi? Làm loạn gần nhà tớ thế này phiền phức lắm.

Cậu ta vừa dứt lời, đột nhiên tôi thấy một cơn rùng mình ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Nhìn sang bên cạnh, không rõ vì lí do gì

mà chị Tooko cứ nghiên răng trèo trẹo, sát khí tỏa ra xung quanh.

Ồ? Hảảảả? Sao chị lại cáu chứ?

Trong khi tôi đang cuống quýt chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, chị Tooko đã giật lấy chiếc cặp khỏi tay tôi và bước đi phăm phăm cắm đầu cắm cổ.

Ồ, kìa chị, hông thì sao? Chân thì sao?

Với đôi mắt bốc lửa và đôi vai gồng lên như thể sắp sửa nổ tung ra vì giận dữ, chị Tooko đi thẳng một mạch đến chỗ các cô gái đang cãi cọ.

Chị ấy điên tiết giơ chiếc cặp lên cao...

- Này! Ryuuto!

- Oái, chị Tooko!

... Sau đó vung nó về phía khuôn mặt cậu con trai đang trở mặt nhìn mình.

Chiếc cặp đập mạnh vào mặt cậu ta, phát ra một tiếng "Bang!". Đám con gái xung quanh thất kinh hoảng hốt. Ngay cả tôi cũng há hốc miệng sững sờ.

- Không thể chịu nổi, thằng bé này! Đừng có gây mấy chuyện âm ỉ ở gần nhà, chị đã nói bao lần rồi biết không? Cậu không biết xấu hổ với hàng xóm láng giềng à? Đã thế lại còn ba cô cùng lúc nữa hả! Sao đám con gái lại thích thằng này tới mức đó kia chứ? Cậu không có thứ gọi là lòng chung thủy hả?

Chị ấy dùng cả hai tay đánh bôm bốp vào đầu, vào mặt cậu con trai đã ngã bở chùng và ngồi phệt trên nền đất.

Đám con gái sợ hãi trước thái độ giận dữ của chị Tooko nên cứ đứng ngây ra như trời trồng. Tôi lúng túng chạy tới và giữ lấy chị ấy từ phía sau.

- Chị dừng lại đi ạ. Em không hiểu rõ lắm, nhưng không được dùng bạo lực đâu. Trước tiên chị hãy bình tĩnh lại đi đã, hông lại đau nữa bây giờ.

- Konoha im lặng coi !

Chị Tooko hất tay tôi ra rồi hùng hổ quay về phía các cô gái.

- Này các cô, thay vì đánh nhau tranh

giành một tên con trai ong bướm và đều
cánh như thế này, thà rằng ở nhà đọc
Natsume Souseki toàn tập còn hữu ích
hơn tí lần đây. Bắt đầu đọc từ tuyển tập
truyện ngắn liên hoàn Mười *đêm mộng
mị ấy*, một câu chuyện toàn mĩ đầy chất
mộng ảo mang theo hương vị của rượu
vang ủ lâu năm. Thử say đắm hết mình
với những áng văn đậm chất thơ cùng với
sự ấm áp và hương thơm nồng nàn trôi
dần xuống cổ họng xem! Chắc chắn các
cô sẽ nghĩ mình thật may mắn khi được
sinh ra làm người Nhật đây. Xem xong
thì hãy đọc tiếp cả bộ ba tác phẩm thời
kì đầu nữa nhé. Trong đó còn biết bao
nhiều xúc cảm dạt dào mãnh liệt đang
chờ các cô thưởng thức đây!

Chị Tooko kết thúc bài diễn thuyết bằng bộ mặt siêu nghiêm túc, mặc cho các cô gái vẫn còn đang ngẩn ra vì sốc, bà chị giật mạnh tai cậu con trai và nói.

- Nào, Ryuuto, đi về.

- Ái, đ-đau, đau mà, chị Tooko.

Thế rồi, trên con phố sáng ánh trăng, bà chị thong dong bước đi, kéo lê theo một anh chàng to con, rắn chắc hơn mình gấp nhiều lần.

- G-Gì đây? Chuyện vừa rồi là sao?

- A-Ai biết. Bộ ba tác phẩm thời kì đầu là cái của nợ gì?

- Quan trọng hơn, bà chị đó là gì của

Ryuu?

Đứng cạnh các cô gái đang xì xầm to nhỏ, tôi cũng lặng người thần thờ.

Tên đó, là thế nào với chị Tooko...

Sáng hôm sau.

Tôi rời khỏi nhà đúng giờ như mọi ngày, và trên đường đi bộ đến trường, tôi nhìn thấy hai bím tóc đuôi sam dài như đuôi mèo thò ra từ sau cột điện.

... Trùng hợp ghê.

Chị Tooko cầm một quyển sách bỏ túi đang mở, cúi đầu, mặt đỏ lựng, rụt rè bước ra.

- Chào buổi sáng, Konoha.

Trông có vẻ là bà chị đang chờ tôi đi qua. Gò má ửng đỏ, đầu cúi gằm.

- Hôm qua cho chị xin lỗi. Konoha đã đưa chị về, thế mà chị lại làm ồn cả lên, còn bỏ mặc Konoha ở đấy mà về thẳng... Thực sự rất xin lỗi.

Dường như chị ấy đang cảm thấy hối lỗi từ tận đáy lòng. Chắc vì quá lo lắng không biết tôi có nổi giận hay không, nên chị ấy cứ lén lút ngược lên nhìn tôi từ đằng sau cuốn *Sơn nguyệt kí* của Nakajima Atsushi. Chị Tooko đã cất công đến tận nơi xin lỗi thế này, tâm trạng tôi cũng dịu đi được đôi chút, tuy nhiên trong thâm tâm tôi vẫn còn điều gì đó đang vướng mắc.

- Người tên Ryuuto đó là ai thế? Em thấy hai người có vẻ gần gũi.

Chị Tooko trả lời hơi khó khăn.

- Ryuuto là con trai gia đình mà chị đang ăn nhờ ở đậu. Chị coi thằng bé như em trai mình vậy.

- Ăn nhờ ở đậu? Bố mẹ chị đang ở vương quốc yêu quái à?

Ngay lập tức, tôi bị thụi cho một cú.

- Thôi đi, đã bảo đừng có gọi chị là yêu quái mà!

Bà chị phồng hai má ra vùng vằng câu kinh nói những câu kiểu như "Cái từ ‘yêu quái’ sẽ làm tổn thương trái tim thiếu nữ

đây", rồi "Tại sao em đã vô duyên lại còn vô ý vô tứ thế cơ chứ". Quả thật tôi đang tò mò muốn chết về đủ thứ, như là bố mẹ chị ấy có phải cũng là yêu quái không, họ gửi con gái ở nhà người khác để đi đâu làm gì, hay là những người trong căn nhà chị ấy đang sống nhờ có biết chuyện chị ấy ngẫu nhiên ăn sách hay không, nhưng không khí bây giờ hoàn toàn không thích hợp để tôi đặt câu hỏi.

Cuối cùng, tôi bỏ cuộc, nói "Sẽ muộn giờ học mất" và bước đi.

- A, đợi chị!

Chị Tooko cuống quýt đuổi theo.

- Mà rất cục, hiện tượng quái lạ hôm qua

là gì thế nhỉ? Cả cô gái ấy nữa.

Hai chúng tôi cùng sóng bước đi đến trường. Khi nghe tôi gọi ra chuyện đó, chị Tooko liền cong miệng lên và khoanh tay lại.

- Chắc chắn là có thủ thuật nào đó. Chị sẽ điều tra ra cho mà coi.

"Hả!? Chị vẫn còn muốn tiếp tục điều tra nữa hay sao?"- Tôi ngạc nhiên tột độ.

Bà chị tuyên bố dứt khoát "Dĩ nhiên!"

Trước lối vào, chị ấy khẽ vẫy tay "Chị đi đây, gặp lại sau, Konoha" rồi đi tót về phía tủ để giày của học sinh khối 12.

Quả nhiên là chả tự kiểm điểm tí nào

hết!!!

Mới sáng ngày ra đã mệt rã rời. Khi tôi đến được lớp của mình, cậu bạn cùng lớp Akutagawa cất tiếng " Chào buổi sáng".

"À, chào buổi sáng, Akutagawa "- Tôi cũng chào đáp lại.

Dạo này ở lớp tôi hay chơi với Akutagawa. Cậu ấy là một anh chàng cao ráo mang phong thái điềm đạm, một người trầm lặng cả về bề ngoài lẫn nội tâm. Không nói những chuyện dư thừa, cũng không bao giờ bộc lộ cảm xúc, sở hữu một tinh thần ổn định có thể ví với một thân cây vươn thẳng tắp, những điểm đó khiến tôi cảm thấy thoải mái khi ở bên

cạnh cậu ấy. Chúng tôi cũng không hẳn là bạn bè đặc biệt thân thiết, nhưng đối với tôi mà nói, cứ giữ khoảng cách như hiện giờ sẽ phù hợp và dễ chịu hơn.

- Ông đã làm bài tập toán về nhà chưa? Chúng mình so đáp án được không?

- À ừ.

Và rồi, cả hai đưa cùng mở vở ra kiểm bài với nhau, cho đến lúc Akutagawa chọc nhẹ vào cánh tay tôi và chỉ ngón tay về phía sau lưng tôi.

Khi tôi quay đầu lại, thì thấy cô bạn cùng lớp Kotobuki đang nhìn tôi với đôi mắt hình viên đạn.

Lại nữa hả...

Kotobuki luôn có thái độ thù địch với tôi, lúc nào cũng gườm gườm nhìn tôi theo kiểu đó. Hồi trước đã có lần tôi tình cờ nghe lỏm được cô ta nói với mấy bạn nữ cùng lớp rằng rất ghét tôi. Cô nàng dường nhy còn thêm phần khó chịu khi thấy nụ cười giả tạo yếu ớt của tôi, có lẽ vì không hiểu những gì tôi đang nghĩ trong đầu.

Nhưng mà, chỉ mới không ưa nổi nhau thôi, có cần thiết phải lườm sổng lườm chết thế này không cơ chứ? Tôi đã làm gì không phải với Kotobuki à?

Akutagawa ra hiệu bằng mắt "Vậy nhé " rồi tránh ra chỗ khác một cách rất tự nhiên.

Kotobuki dường như đang lúng túng không biết phải làm sao, cứ dậm bước chân lên rồi lùi về, nghịch mấy cái móng tay sơn bóng của mình. Nhận ra tôi đang nhìn, cô nàng búng đỏ mặt và tiến lại gần.

- Chuyện gì vậy ?

Bị hỏi như thế, cô nàng mím môi, vẻ mặt không lấy gì làm vui vẻ.

- Không hẳn, tôi không có việc gì để nói với Inoue cả.

Cô nàng nói bằng giọng điệu lạnh nhạt.

Mái tóc óng ả nhuộm màu nâu nhạt, cặp chân thon thả, vòng một đầy đặn, Kotobuki hoàn toàn có thể tự hào mình là

một người được đám con trai trong lớp cực kì hâm mộ. Kể cả sự độc mồm độc miệng lẫn bản tính tsundere(1) của cô nàng đều được coi là ưu điểm thì phải. Tuy nhiên, tôi chưa từng được mục sở thị phần ‘dere’ ấy bao giờ. Chẳng biết Kotobuki có mỉm cười đáng yêu trước mặt chàng trai mà cô nàng để ý không nhỉ ? Hừm... Chịu thôi, chẳng tưởng tượng ra được.

(1) Từ để chỉ hai mặt tính cách trong cùng một con người. Một mặt mang thái độ đối địch, đanh đá, ghê gớm (tsun-tsun), một mặt lại dễ mến, thể hiện thái độ có cảm tình với đối phương (dere-dere).

- Nếu không có việc gì, tớ chuẩn bị bài cho tiết toán đây.

- Cái đồ nhỏ mọn. Ra cái điều học sinh ưu tú nhìn mà phát ghét.

- ... Kotobuki. Thế cậu đến để nói chuyện phiếm hay gì?

- K-Không phải, cậu nói cái gì vậy, a-ai thèm... nói chuyện phiếm với Inoue... Tôi... chỉ là...

Cô nàng vội lảng ánh mắt đi chỗ khác, lăm bắm nho nhỏ, thái độ hơi rụt rè.

- Hôm nay cậu cùng đến trường với chị Amano phải không ?

- Hử ?

- Đừng có giả ngây, hai người đi học cùng nhau có đúng không ?

Cô nàng quay lại dán chặt ánh mắt vào tôi, hơi nghiêng người về phía trước.

- Tớ không có ý định giả ngây gì nhưng... Kotobuki biết rõ thật đấy ?

- Tôi chỉ vô tình trông thấy thôi. Tuyệt đối không phải tôi kiểm tra xem Inoue đã đến trường hay chưa đâu. Thấy hai người sóng bước cạnh nhau, tôi chỉ băn khoăn xem có phải hai người hẹn gặp ở đâu đó rồi đi học cùng nhau không..., h-hẹn gặp thật thì cũng không có vấn đề gì, tôi cũng chẳng thêm quan tâm đến Inoue, chỉ vì chị Amano đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong việc quản lý thư viện và là một người mà

tôi rất kính trọng.

Tôi bật ngửa vì kinh ngạc.

- Hả!? Đẳng ấy kính trọng bà chủ nhiệm câu lạc bộ tứ ở điểm nào vậy?

Cái con người đó mà cũng được đàn em kính trọng cơ à ?

Kotobuki đỏ bừng mặt trả lời.

- Chị ấy đọc rất nhiều sách, biết mọi thứ về phòng đọc ở thư viện, xinh đẹp mà không kênh kiệu, lại còn rất thân thiện.

Ồ...

- Gì chứ, vẻ mặt nghi ngờ đó là sao?
Việc tôi kính trọng chị Amano là chuyện gì xấu xa lắm hả?

- Ha haha... Chuyện tốt mà?

Người ta cũng có câu "không biết sự thật lại là hạnh phúc". Kotobuki đã mất công kính trọng đến thế rồi, tôi tốt nhất là nên từ bỏ ý định phá hoại hình tượng đó.

Kotobuki hình như bực mình với nụ cười gượng gạo của tôi, quay ngoắt đi và "xí" một tiếng.

- Tóm lại là, tôi chỉ thấy tò mò có chuyện gì mà chị Amano lại đến trường cùng với người như Inoue, thế thôi.

- Bọn tớ tình cờ gặp giữa đường thôi. Sau đó thì đi cùng nhau.

Thực ra chẳng phải là "tình cờ", nhưng mà giải thích sẽ lòng vòng phiền phức,

nên tôi cứ tạm xuyên tạc thành như thế.

Kotobuki nhìn tôi chăm chăm.

- Hừmmmm. Vậy thì được rồi.

Nói thế rồi cô nàng quay lưng, đi về chỗ của mình.

Có khi nào nguyên nhân Kotobuki thù ghét tôi là vì cô nàng nổi lòng ghen tị với việc tôi luôn ở cùng chị Tooko không nhỉ?

Giờ nghỉ trưa, khi tôi đang ăn cơm hộp mẹ làm thì chị Tooko bất thành lình xuất hiện.

Đứng ở cửa ra vào phía cuối lớp, chị ấy tươi cười vẫy tay với tôi, gọi bằng giọng

lạnh lạnh.

- Nè ~ ! Konoha.

- Có chuyện gì không ạ?

Kotobuki đang ngồi tùm năm tùm ba với bạn bè, tay cầm chiếc bánh mì dưa sắp sửa đưa lên cắn, liền mím chặt môi và lườm tôi. Tôi bước ra hành lang cùng thứ cảm giác rõ rệt có một ánh mắt sắc như dao đang chĩa vào mình. Sau đó, chị Tooko mắt sáng long lanh, mừng rỡ chớp lấy tay tôi.

- Konoha, chị tìm thấy cô gái hôm qua rồi đó.

- Hử?

- Quả nhiên cô bé đó không phải ma. Đi nào, nào, Konoha.

Tôi bị kéo chạy dọc hành lang.

- Cô gái hôm qua... Chị đang nói về cái cô Kujo Kayano ấy à? Mà chị buông tay em ra trước đi đã, thế này xấu hổ quá đi mất.

"Biết rồi, biết rồi" - Chị ấy vừa cười khúc khích, vừa thả tay ra.

- Đúng thế. Chị bắt gặp cô ta ra khỏi nhà vệ sinh trong giờ nghỉ nên chị đã bám theo đây.

- Chỉ với câu vừa rồi là đủ kết luận chị giống một gã biến thái rồi.

Đích đến của chúng tôi là một phòng học thuộc khối 11. Trường Seijou có rất đông học sinh, nên dù cùng khối nhưng nơi này cách khá xa lớp tôi.

- Kia kia, cô gái ấy đấy.

Tôi cùng chị Tooko nhòm vào bên trong qua cửa hậu. Một cô gái tóc dài quá vai đang ngồi cách biệt với phần còn lại của lớp học trong giờ ra chơi ồn ào như chợ vỡ.

Mặc cho những bạn nữ khác đang ghép bàn lại với nhau vừa buôn chuyện vui vẻ vừa ăn trưa, chỉ riêng cô gái ấy trên bàn không có hộp cơm nào cả, cũng chẳng phải đang đọc sách hay học bài, gương mặt hơi cúi, cơ thể trắng xanh trông như

đồ trang trí bằng thủy tinh, tuyệt nhiên không cử động chút nào, ngay cả một cái chớp mắt cũng không.

Gương mặt nhìn nghiêm đó, cánh tay căng chân gầy nhẳng trông phát bệnh đó, chắc chắn là cô gái chúng tôi đã gặp ở sân tối hôm qua.

- Nè, chính xác luôn phải không ?
- Nhưng, cảm giác khác hoàn toàn mà chị. Tối qua tính tình cô ta có vẻ mạnh mẽ lắm cơ mà ?
- Biết đâu là vì cô bé đi chơi đêm nên thiếu ngủ, bây giờ hơi đỡ dần vậy thôi.
- Thế ạ ?

Trong lúc chúng tôi thì thảo trao đổi, cô gái lặng lẽ đứng dậy.

Xung quanh chẳng có ai để ý. Nét mặt hoàn toàn trống rỗng, cô ta bước về phía cửa trước và đi ra ngoài.

- Cô bé nhận ra chúng ta ở đây sao ?
- Em không cảm thấy thế.
- Bám theo thôi, Konoha.

Ấy... Đợi đã, chị Tooko !

Trời ạ, rách việc quá... Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài đi theo bà chị.

Cô gái ấy chệnh choạng đi dọc hành lang, rồi bước xuống cầu thang. Hai ông quyền lộ ra từ dưới váy trông như chiếc

cuồng đang nâng đỡ bông hoa, mỏng manh và mỹ miều, tựa hồ chỉ dùng tay uổng cong một chút cũng có thể bẻ gãy.

- Cô ta đi đâu thế nhỉ?

- Đi xuống căng tin mua bánh mì chẳng?

- Nếu vậy thì phải đi hướng ngược lại chứ.

Khi cô ta đi được chừng nửa cầu thang, chị Tooko cất tiếng gọi “Này, đợi đã.”

Cơ thể cô gái bỗng nghiêng đi khi sắp sửa bước chân xuống bậc thang cuối cùng, rồi cứ thế ngã sụp xuống.

Hai đứa tôi cuống quýt lao ngay xuống, cúi người xem xét cô ấy.

Cơ thể cô ấy co quắp, mắt nhắm nghiền, nằm gục rũ rượi. Nhìn gần mới thấy, làn da cô ấy xanh xao như thể sắp trở nên trong suốt, xương quai xanh trồi lên rõ mồn một từ cổ áo khoác đồng phục.

- Này, em sao thế? Tỉnh lại đi!

Dù chị Tooko có gọi, cô ấy cũng không mở mắt ra, chỉ nằm im bất động như một con rối bị cắt dây.

- Konoha, em đỡ bên đó đi. Chúng ta phải đưa cô bé đến phòng y tế. Chậm chậm thôi nhé.

- Vâng.

Tôi cùng chị Tooko đỡ hai bên và dựng cô ấy dậy. Lúc tôi nâng cánh tay cô ấy

lên, tôi bàng hoàng bởi nó gây yếu khủng khiếp, bàn tay tôi gần như chẳng có cảm giác gì. Nhẹ như xốp vậy.

Đêm qua, khi tôi dìu chị Tooko về nhà, tôi đã nghĩ rằng thật may cho tôi là chị ấy khá nhẹ cân. Thế nhưng cô gái này hoàn toàn không thể xếp vào mức gầy hay mỏng manh theo cách đó được. Hoàn toàn không thể cảm nhận được sự tồn tại của xác thịt, đủ để làm người ta bất an sợ hãi và tự hỏi rằng có khi nào bên trong cơ thể này không chứa bất cứ một thứ gì hay không.

Khi chúng tôi đến được phòng y tế ở tầng một, cô giáo phụ trách la lên “Ôi, lại nữa”.

- Con bé này rõ thật, cô đã dặn đi dặn lại là phải ăn uống cho đầy đủ mà em vẫn cứ tiếp tục cái chế độ ăn kiêng ngớ ngẩn đó đúng không?

Vừa tự làm bầm, cô giáo vừa đỡ cô bạn kia nằm xuống giường.

Khi cô ấy khẽ mở mắt, cô phụ trách liền nhướn mày lên và thuyết giáo ngay lập tức.

- Amemiya, tính cả lần này thì em đã được đưa đến đây do thiếu máu tổng cộng 40 lần rồi đấy. Cô đã chỉ dẫn cho em cách ăn uống theo thực đơn cô viết rồi phải không? Thế mà, tay em càng ngày càng gầy đi như vậy là sao? Cân nặng của em cũng tụt khá nhiều so với

mức tiêu chuẩn rồi. Em không cần phải ép cân thêm một gam nào nữa. Em phải cố mà ăn đi, từng chút thôi cũng được.

Cô gái – mà cô giáo và gọi là Amemiya – nâng nửa thân mình ngồi dậy trên giường, đầu cúi gằm và im lặng.

- Em hiểu rồi chứ, Amemiya.

Cô ấy co thân hình gầy guộc lại, thì thầm “Vâng ạ. Em xin lỗi ạ”. Hình ảnh ấy mang lại cảm giác yếu đuối và thảm hại, khiến tôi liên tưởng đến một loài động vật ăn cỏ nhỏ bé.

- Cô sẽ cho em thuốc bổ, cầm về nhé.

Sau khi cô giáo đi sang phòng bên cạnh, Amemiya rời khỏi giường, lẳng lặng xỏ

đôi bàn chân nhỏ chỉ bằng một đũa tre vào đôi giày trắng dùng để đi trong trường.

Thế rồi, cô ấy nhìn về phía bọn tôi và khẽ cúi đầu.

- Cảm ơn hai bạn đã đưa mình đến đây. Vô cùng xin lỗi vì đã làm phiền.

Trạng thái mỏng manh tựa sương khói sắp sửa tan biến này, nếu so với cô gái tôi hom qua thì quả là giống như một người khác hẳn. Tôi cảm thấy mất phương hướng. Chị Tooko trông cũng có vẻ đang hết sức bối rối.

- À ừm... Amemiya...? Chị là AmnoTooko học sinh khối 12. Anh bạn

này là InoueKonoha khối 11. Nè, tối hôm qua, chúng ta đã gặp nhau trong sân trường phải không?

Trước câu hỏi đó, Amemiya nhìn chúng tôi với vẻ mặt dờ dẫn, rồi đáp "Không ạ".

- Nhưng mà, hôm qua bọn chị đã gặp và nói chuyện với một cô gái giống hệt em... Cô ấy xưng tên là Kujou Kayano.

Lập tức, Amemiya giật thót mình.

"Em có biết điều gì đó phải không?"-
Chị Tooko rướn người về phía trước.

Amemiya mặt mày xanh lét, bờ môi run run, nhưng không có vẻ gì là sẽ trả lời cả.

Cô giáo phụ trách phòng y tế đã mang thuốc quay lại.

- Đây, phải ngoan ngoãn uống đây nhé. Ngoài ra cũng phải ăn uống cho cẩn thận nữa.

Amemiya giờ bàn tay nhỏ trơ xương đón lấy thuốc và toan bước ra khỏi phòng y tế.

- Chờ đã. Người đã gặp bọn chị, thực sự không phải là em sao ?

Bờ vai gầy guộc lại run lên khe khẽ. Vẫn cúi gầm, cô ấy lẩm bẩm.

- Việc ấy... em nghĩ rằng hai người đã gặp hồn ma của em.

Chị Tooko nín thở. Tôi cũng có cảm giác bầu không khí đông cứng lại trong một khoảnh khắc.

... Bởi vì, tôi đã chết từ lâu rồi.

Giọng nói đêm qua của Kayano vọng lại bên tai tôi.

Liệu có phải Amemiya với Kayano có chung một cơ thể, và Kayano là bóng ma đang ám Amemiya? Trong những mảnh thư được gửi cũng có từ "ma ". Còn có cả "kinh tởm" và "đau khổ" nữa...

Cả dãy số bí ẩn đó cũng là do hồn ma ám Amemiya viết lại sao ?

Sau đó, cô ấy không nói gì thêm, cắn chặt môi với vẻ đau khổ, đầu cúi gằm và rời

khỏi phòng y tế.

Hắn bổ cuộc chim xuống ngôi mộ nơi cô ấy đang yên nghỉ.

Những ánh chớp xanh lóe lên làm tấm lưng ướt đầm của hắn nổi bật giữa đêm tối, những giọt mưa như những viên đạn găm mạnh vào làn da. Trận gió hung bạo thổi mái tóc rối bù, đôi mắt đỏ vằn lên những tia máu, hắn gào thét.

Kayano, Kayano, quay về đi!

Để có thể gặp em một lần nữa, tôi sẽ quay ngược cả thời gian, tôi sẽ hồi sinh cả người chết.

Trong nghĩa trang có vô số những ụ đất cắm hình thánh giá. Những linh hồn mà hấn kiếm tìm thì chỉ có một.

Mồ hôi và nước mưa nhỏ giọt xuống từ tóc, từ trán, ánh mắt đói khát hết như bị quỷ ám, hấn ta tiếp tục xới ngôi mộ lên.

Phải rồi. Vẫn chưa thể kết thúc được. Cô ấy đã phản bội hấn, đã giẫm đạp lên khu vườn thu nhỏ xinh đẹp đó và đập vỡ nó thành từng mảnh. Cô ấy đã nhẫn tâm cười nhạo mơ ước của hấn. Cô ấy vẫn chưa chuộc lại lỗi lầm đó với hấn. Cô ấy chẳng hay biết sự căm hận và tuyệt vọng đã ăn sâu vào hấn đến mức độ nào. Hấn – kẻ đã bị cắt mất một

nửa linh hồn.

Tôi sẽ không tha thứ nếu em cứ thể chết đi và bỏ tôi lại. Cho đến lúc tôi đạt được mục đích phục thù, không có chuyện em được ngủ một cách an lành đâu.

Mở mắt ra, Kayano!

Nửa kia của em đang gọi em từ bên trên ngôi mộ đấy!

Mở nắp quan tài ra, bò ra khỏi lòng đất tối tăm nhóp nháp đó mau!

Cơ thể đó, giọng nói đó, mái tóc đó, đôi môi đó, linh hồn đó, toàn bộ sự tồn tại đó em sẽ phải hiến dâng hết cho tôi để đền bù mọi tội lỗi của mình...!

- Hừm, AmemiyaHotaru à.

Sau giờ học. Chị Maki – người cật công đến tận sân sau để thăm hỏi tình hình (đúng hơn là đến để trêu chị Tooko "Có thấy ma xuất hiện không ~ ?") – ép chị Tooko khai tất tần tạt về những chuyện xảy ra tối qua và nói với vẻ vô cùng thích thú.

- A, chuyện này thật là thần bí ấy nhỉ, Tooko.

- Ý bồ là gì ?

Chị Tooko vẫn không hề nản lòng mà lại tiếp tục công tác rình rập. Giờ bà chị đang nhìn chị Maki bằng ánh mắt biết nói

"về nhanh giùm đi". Ngồi cạnh chị ấy, tôi vừa mở sách giáo khoa vật lý vừa nghĩ thầm, "tù tuần sau là thi rồi, thế mà..."

- Maki biết Amemiya à ?

- Hồi cấp hai cô bé là đàn em của mình ở câu lạc bộ mỹ thuật đó. Cô bé khá trầm lặng nên hai đứa chẳng trò chuyện với nhau được mấy. Ngoài ra cũng có vài tin đồn về Amemiya Hotaru.

- Lại tin đồn?

Chị Tooko nhăn mặt.

- Bô không biết à? Tin đồn rằng ai đến gần cô bé đó sẽ bị nguyên rửa ấy.

- N-Nguyên rửa....!

Tiếng chị Tooko tự nhiên ngưng bật làm tôi bất giác ngẩng mặt lên. Chị ấy đang há hốc mồm, hai má cứng đờ còn chị Maki thì nhìn bà chị với ánh mắt độc ác đầy chất Sadist(2) và tiếp tục nói.

(2) Xu hướng tâm lý mà người ta sẽ có cảm giác sung sướng khoái lạc khi hành hạ người khác, thích thú khi nhìn người khác khổ sở, viết tắt là S.

- Phải, những hiện tượng quái dị cứ xảy ra lặp đi lặp lại xung quanh Amemiya Hotaru. Những ai tiếp xúc với cô ấy đều gặp phải những chuyện đáng sợ, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng. Bò vẫn nên cẩn thận thì hơn. Nhắc mới nhớ, hay bò cũng bị nguyên rửa mất rồi?

Chị Tooko lắc đầu quây quây rồi đứng dậy.

- Không phải chuyện đùa đâu. Chỉ có học sinh tiểu học mới sợ hãi trước những thứ phản khoa học như ma với cả lời nguyền thôi. Không thể nhầm được, chắc chắn Amemiya biết gì đó về Kayano. Dù lúc mình hỏi ở phòng y tế, cô bé có nói cái gì mà “em cho rằng đó là hồn ma” đi nữa, nếu chỉ vì thế đã hoảng sợ rút lui thì còn mặt mũi đâu mà nhìn những thành viên cũ của câu lạc bộ Văn học. Đúng thế. Nguyên rủa là cái đình gì. Mình là “cô gái văn chương” đã đọc hết cả Truyền thuyết Toono(3) của người đứng đầu ngành văn học dân gian Yanagida Kunio đấy.

(3) Tuyển tập các truyện kể dân gian thu thập được ở vùng Toono tỉnh Iwate. Trong đó kể về những loài yêu quái nổi tiếng như Kappa và Zashiki-warashi.

“Anh hùng quá nhỉ”, chị Maki vừa vỗ tay vừa giễu.

Tôi rút ra kết luận là không thể tiếp tục ở lại thêm được nữa, liền gấp sách lại đứng dậy.

- Sẵn sàng chưa, Konoha? Tối nay chúng ta vẫn sẽ mai phục, phải tóm được Kujou Kayano và làm sáng tỏ âm mưu của cô ta... Ồ, em đi đâu đấy? Konoha?

- Nhà vệ sinh.

- Mang cặp theo á?

- Em muốn sửa lại lông mi và đánh lại phần.

Chị Tooko hét với tấm lưng đang xa dần của tôi.

- Nói dối. Konoha có bao giờ trang điểm đâu. Ê này Maki, bồ cười cái gì vậy hả? K-Không phải đâu. Không phải mình bị bỏ rơi đâu đâu. Nè, Konoha, nhất định phải quay lại nhé. Hứa nhé. Nè, em nghe không đó? Konoha! Konoha!

Dĩ nhiên tôi hoàn toàn không có ý định quay lại rồi.

Nếu nói rằng tôi không tò mò chút nào về mối liên hệ giữa Kujou Kayano và Amemiya Hotaru thì sẽ là nói dối.

Những sự kiện xảy ra ở sân trong tôi qua đã khắc vào tim tôi ấn tượng không dễ gì quên được, những lời nói của Amemiya hẳn cũng hàm chứa ẩn ý nào đó. Tôi cũng có bản tính hiếu kì như bất cứ một người bình thường nào.

Tuy nhiên, nếu lại bị vướng vào những chuyện phiền hà hơn nữa thì thôi cho tôi xin, nhất là khi kì thi cuối kì đang ở trước mắt. Thời gian trước khi thi các câu lạc bộ đều nghỉ cả. Chị Tooko chắc cũng sớm bỏ cuộc mà về nhà thôi.

Lúc tôi đang rảo bước qua sân trường, cô bạn cùng lớp năm lớp 10, cùng với vài bạn gái khác, chạy lại chỗ tôi với vẻ mặt rất phấn khởi.

- A~, đây rồi đây rồi, Inoue!

Hở? Gì đây?

- Này nhé, có một anh chàng siêu bản đang đợi Inoue đây. Nhanh nào nhanh nào.

Vây xung quanh bởi đám con gái đang hét âm ỉ “úi cha úi chà~”, tôi bị lôi chạy xềnh xệch trong khi vẫn chả hiểu đầu của tai nghe gì cả. Giữa đường tôi còn gặp Kotobuki đi ngang qua và bị cô nàng trùng mắt lườm theo. Khi đến cổng trường, tôi thấy cậu con trai tôi qua bị chị Tooko đánh cho ngã dập mông trên đường đang đứng đó.

- A xin chào, cảm ơn vụ tối qua.

- Anh là... người quen của chị Tooko...

- Sakurai Ryuuto. Rất vui được làm quen, anh Konoha.

Cậu ta khom thân hình vạm vỡ để chào tôi, rồi tặng cho các cô gái một nụ cười quyến rũ “Thank you, vì đã đưa anh Konoha đến đây hộ mình”.

Sau đó cậu ta khẽ nháy mắt với mấy cô bé đang đứng xung quanh nói “Gặp sau nhé”, và tóm lấy tay tôi vội vã bước “Trước tiên, ta đến chỗ nào yên tĩnh chút nhỉ?”

Tiếng thở dài ra chiều tiếc rẻ của đám con gái phía sau vọng đến tai tôi.

“N-Này anh, khoan đã...” – Tôi vội kêu

lên.

- Gọi Ryuuto là được rồi. Anh Konoha hơn tuổi em mà.

- Hơn tuổi?

Giờ mới để ý, hôm qua cậu ta mặc đồ thường nhưng hôm nay lại mặc đồng phục. Phù hiệu này là của một trường nam sinh gần đây. Kém tuổi tôi có nghĩa là...

- Cậu là học sinh lớp 10 ấy hả!

- Chuẩn luôn. Mùa xuân này em đã chuyển cấp trong niềm vui sướng.

Cơ thể thế này mà cho đến năm ngoái vẫn còn học ở trường cấp hai đó hả?

Chưa kể, học sinh lớp 10 mà nửa đêm nửa hôm cùng lúc đi với ba cô gái, cãi cọ chuyện tình yêu trên phố hẻm? Tên nhóc này!

- Cậu cần gì ở anh? Mà làm sao cậu lại biết tên anh thế?

- Chị Tooko ở nhà có nói mà. Hôm nay anh Konoha viết câu chuyện như thế này, viết câu chuyện như thế kia, ngọt này, cay này, đắng này, chua này.

Tôi nín thở, không phải vì ngỡ ngàng ngừng với cái cách chị Tooko lúc nào cũng kể về tôi như thế, mà bởi một vấn đề hoàn toàn khác.

- Cậu biết rõ việc chị Tooko ăn các câu

chuyện sao?

Cậu ta nhìn tôi, khẽ cười nơi khóe miệng.

- Biết chứ ạ. Vì sống cùng nhà mà. Bữa sáng nào chị ấy chẳng vừa phô trương sự thông thái của mình vừa vui vẻ ăn ngấu nghiến *Guri* và *Gura* hoặc là *Những đứa trẻ của ngôi làng huyền nào*.

Nghe thế, tôi bỗng nhiên có cảm giác ngực mình nhói lên bởi một nỗi khó chịu không rõ lí do. Việc có một kẻ khác biết bí mật của chị Tooko hay việc hẳn ta biết về chị ấy rõ hơn tôi, thì có vấn đề gì đâu... Sao thế nhỉ, lòng tôi cứ thấy vô cùng tức tối.

Tôi giật nhẹ lại cánh tay đang bị cậu ta

nằm.

- Cậu cũng ăn sách hả?

- Chẹp, nên làm gì bây giờ nhỉ?

Cậu ta hơi nhếch bờ môi sắc nét đầy vẻ nam tính của mình lên. Nếu bị nhìn thẳng chính diện bằng ánh mắt y hệt thú ăn thịt đó thì cả thể xác lẫn tâm hồn đều sẽ co rúm lại. Cảm giác có chút gì đó giống với chị Maki.

- Hay là chúng ta đi đánh chén một bữa đi? Rồi thì anh sẽ biết ngay em có giống chị Tooko hay không, đúng chứ?

Chỗ cậu ta dẫn tôi vào là một hàng ăn nhanh có không gian bày trí theo kiểu những quán rượu thường hay xuất hiện

trong phim Âu Mỹ. Bàn và ghế đều được làm từ gỗ nâu đen, trên tường treo bia ném phi tiêu.

Sau đó, cậu ta gọi món, một cái hamburger trong như dày đến 15 phân, nhân kẹp thịt băm, thịt muối xông khói, salad, nắm với pho mát chồng lên nhau, một đĩa khoai tây chiên vị quế đầy ụ, và một cốc Coca cỡ lớn.

- Xin lời, Ryuu.

- Thank you, chị Harumi.

Sau khi tỏ vẻ quyến rũ với một bà chị - có vẻ là người quen – mang bánh hamburger vừa làm xong tới, cậu ta cắn ngập răng vào cái bánh.

Miệng há to, mép dính nước sốt đỏ, cậu ta hăng hái nuốt một cách ngon lành, liên tục nhét những miếng khoai tây chiên to bằng ngón tay cái vào miệng.

Tôi để nguyên món bánh mì nướng kiểu Pháp và trà thảo mộc mà mình đã gọi ở trên bàn, nhìn chăm chăm vào bộ dạng ăn uống của cu cậu.

Không phải chị Tooko không thể ăn những thứ mà chúng ta vẫn ăn. Chị ấy vẫn có thể cho thức ăn vào miệng và nuốt. Chỉ có điều bà chị sẽ chẳng cảm nhận được hương vị gì, như là khi chúng ta ăn giấy vậy. Trước đây chị ấy đã nói với tôi như thế.

Khái niệm “ngọt” hay “cay” của chị

Tooko không giống với những gì chúng ta biết. Chị ấy không hề biết hương vị của bánh bơ hay bánh táo là như thế nào. Chỉ bằng trí tưởng tượng của mình, chị ấy ví von hương vị mà mình cảm nhận được khi ăn những trang sách với hương vị của những món chúng ta vẫn ăn, rồi vui vẻ nói về chúng.

“A... Bánh táo ấm nóng phủ đầy kem tươi có vị như thế này phải không nhỉ.”

Vì thế, trông cậu ta ăn ngấu nghiến chiếc hamburger một cách ngon lành thế kia cũng không đảm bảo cậu ta hoàn toàn là người bình thường. Có thể chỉ là đang đóng kịch.

Cơ mà...

- Anh không ăn à? Ăn lúc còn nóng sẽ ngon hơn đấy.

-...Anh có cảm giác mình vừa bị cậu gái bẫy.

Rõ ràng là cậu ta đang ăn bánh uống nước giống hết chúng ta, có nghĩa là cậu ta hiển nhiên là một người bình thường. Hình như tôi đã bị cậu ta nói khích và dắt mũi đến đây một cách vô cùng nhanh gọn thì phải.

- Anh nghĩ xấu về người khác quá nha. Em chỉ mời ông anh đi đánh chén một bữa thôi mà.

Quả nhiên là rất tương đồng với chị Maki ở điểm dù gương mặt tươi cười

đến đâu thì vẫn như đang giấu giếm một âm mưu nào đấy.

Thiệt tình, mất công chạy trốn khỏi chị Tooko thì bây giờ lại dính vào cậu con trai của gia đình mà bà chị đang ở nhờ. Hầy, tôi có dự cảm xấu là mình lại sắp sửa bị cuốn vào rắc rối.

Tôi lấy đĩa xiên miếng bánh mì nướng được cắt làm bốn phần, hỏi bằng thái độ cộc cằn.

- Thế cậu cần gì? Chuyện liên quan đến chị Tooko à?

- Không, không liên quan đến chị Tooko... Nói thật là, em còn muốn anh tuyệt đối giữ im lặng với chị ấy là đằng

khác.

Cu cậu lấy ngón cái quệt vết nước sốt dính ở miệng, rồi dùng lưỡi liếm cho hết phần dính trên tay.

- Em thích một cô gái ở trường Konoha. Anh có thể hợp tác với em chứ?

Tại sao lại thành ra thế này? Mọi kẻ cản đường đều đã bị loại bỏ, chỉ còn chút nữa là có được cô ấy rồi, vậy mà tại sao?

Tất cả đều tiến triển theo đúng kế hoạch của hắn. Để phục hồi lại khu vườn thu nhỏ đã tan vỡ, hắn phải viện đủ mọi phương kế, không e ngại cả

**việc bàn tay đã nhuộm máu lẫn việc
báng bổ thần linh.**

**Mà ngay từ đầu, trên thế giới này làm
gì có thần thánh. Ác ma mỉm cười bên
hắn, luôn là một người đồng hành đáng
tin cậy nhất.**

**Phải, hắn không phạm sai lầm nào cả.
VẬY mà, mọi chuyện lại đi tới bước
đường này và hướng thẳng tới sự diệt
vong.**

Không còn thời gian nữa rồi...

Phải quay ngược thời gian lại.

**Quay ngược về cái ngày hắn và cô ấy
gặp gỡ nhau.**

**Dù là linh hồn hay cái gì đi nữa, hắ
cũng sẽ hiến dâng cho ác quỷ, miễn là
điều này trở thành sự thật.**

Không còn thời gian nữa rồi...

**Đầu óc quay cuồng, những âm thanh
tắc nghẹn phát ra từ cổ họng. Dạ dày
đau đớn như bị bóp nghẹt, cảm giác
buồn nôn trào lên.**

**Cô ấy lại bị cướp đi nữa hay sao? Lại
phản bội hắ nữa hay sao? Cười nhạo
khao khát của hắ và chạy trốn khỏi
hắ sao?**

Không tha thứ!

**Hắ sẽ vươn bàn tay về phía gương
mặt nhỏ nhắn nhạt nhòa như ảo ảnh**

của cô ấy, siết chặt nắm tay như bóp một quả cà chua.

Không tha thứ, không tha thứ, không tha thứ, không tha thứ...

Ngày hôm sau. Vừa kết thúc tiết học đầu tiên, chị Tooko đã hùng hổ xông đến lớp tôi.

- Tại làm sao hôm qua em bỏ về trước, Konoha? Chị ở ngoài sân đợi em mãi~~~~~i. Chị đã đọc hết cuốn *Lời tạm biệt của Raymond Chanler* mượn ở thư viện đấy biết không.

- À... Thông thả thưởng sách trong sân cũng hay chị nhỉ.

Ngay sau khi tôi cười và nói như thế, bà chị đập bàn tay cái rầm và nghiêng cả người về phía tôi.

Oa... Mọi người trong lớp đang nhìn hết về phía này. Kotobuki cũng đang lườm kia kia.

- Không chỉ có thế! Có biết chị đã sợ đến thế nào từ lúc Konoha biến mất hút không?

- K-Không ạ. Em biết sao được. Đã có chuyện gì sao?

Nghe tôi hỏi thế, gương mặt chị Tooko bỗng như sắp khóc, bờ môi run lên bần bật.

- V-Vì Konoha mãi mà không quay lại

nên chị có ghé qua phòng câu lạc bộ xem thử thì thấy trên bàn có một bó hoa bách hợp đen.

- Không phải là quà sinh nhật người hâm mộ gửi cho chị sao?

- Còn lâu mới đến sinh nhật chị. Nghe đến bách hợp đen mà Konoha không nhận ra điều gì à?

- Em chịu.

- Bách hợp đen trong ngôn ngữ loài hoa, tượng trưng cho “sự nguyên rủa” đó.

- Có nghĩa là, chị bị nguyên rủa rồi phải không ạ?

Chị Tooko bịt tai lại bằng cả hai tay, lắc

đầu quây quây. Hai bím tóc buộc đuôi sam cũng vung vẩy theo.

“Không!!!! Đừng nói ra! Chị không chấp nhận chuyện đấy đâu. Nhưng mà, nhưng mà” – bà chị lại nhìn tôi bằng ánh mắt yếu đuối rụt rè – “Nếu vứt đi thì chị có cảm giác sẽ còn bị nguyên rửa hơn nên chị đã cắm chúng vào một cái cốc thí nghiệm mượn từ phòng hóa học. Sau đó chị bỗng nghe thấy tiếng con gái khóc ở bên ngoài. Thế mà lúc chị mở cửa ra thì chẳng có ai hết. Nghĩ là mình nghe nhầm, chị bèn đóng cửa lại thì tiếng khóc thồn thức lại vang lên. Lần này chị cố bước không phát ra tiếng động và rón rén mở cửa ra, nhưng quả nhiên căn chẳng có ai cả. Chị nghĩ chắc chắn đó là ảo giác do

chị mệt quá thôi và quyết định đi về.
Nhưng giữa đường...”

Tôi căng thẳng nuốt ực một cái. Cặp lông mày trĩu xuống thành hình chữ bát, chị Tooko kêu lên.

- Có đến ba con mèo đen chạy qua mặt chị...

Tôi tí nữa thì đập mặt thẳng xuống bàn.

- Chưa hết. Còn hàng đàn quạ bay trên đầu chị nữa~.

-...Vì trời tối rồi nên quạ cũng về tổ thôi chứ có gì đâu ạ.

- Đã thế, sáng nay chị thấy cái này ở tủ đựng giày nèèèè.

Chị Tooko đưa cho tôi xem một phong thư trắng.

- Thư tình ạ?

“Không phải” – Chị Tooko rút ruột thư ra rồi đưa về phía tôi. Đó là một lá thư đen đũi. Loại thư có nội dung “nếu trong một tuần bạn không gửi lá thư y hệt đến năm người nữa thì bạn sẽ gặp bất hạnh.”

- Đây là lần đầu tiên em thấy thư đen đũi đấy.

- Từ hồi tiểu học đến giờ chị cũng không thấy nữa. Đạo đấy cái trò này đang là trào lưu mà. Nhìn vào tên người gửi đi, Konoha.

Chị Tooko run rẩy chỉ cho tôi. Ở đó ghi

là “từ một hồn ma”.

Cái này rõ ràng giống trò nghịch ngợm quấy rối hơn là một lời nguyện...

- Còn nữa, còn nữa nhé, sáng nay, lại có thêm thư ở trong hòm đó. Cái đó còn dữ dội hơn nữa~~~~~a!

Chị Tooko cho tôi xem lá thư “dữ dội hơn” đó.

Đúng là dữ dội thật. Trên mặt giấy ó vàng lốm đốm các vết cháy xém có những dòng chữ sắc mùi nguy hiểm được viết bằng bút chì, như là “lũ lợn bị ma ám”, “ta đã quay về đây”, “ta sẽ cho người ném mùi dao chặt thịt”.

- Nè, nếu mình không hành động ngay, thì

những con lợn bị ma ám sẽ tấn công câu lạc bộ Văn học mất. Không phải một bó bách hợp đen nữa mà là một con dao chặt thịt thối nơ sẽ được gửi đến đây. Bây giờ, câu lạc bộ Văn học đang đối mặt với một mối hiểm nguy đe dọa đến sự tồn vong đó, Konoha!

- Em nghĩ câu lạc bộ của chị đã luôn ở trên bờ vực diệt vong từ đời nào rồi.

Dù sao đi nữa thì thành viên cũng chỉ có mỗi hai người. May mắn lắm mới không bị giáng xuống thành nhóm những người đồng sở thích.

Chị Tooko liếc xéo tôi.

- Suy nghĩ nghiêm túc giùm đi, Konoha.

Hiểu không? Hôm nay tan học phải đến phòng sinh hoạt câu lạc bộ ngay đó. Chúng ta phải bàn đối sách liên quan đến vụ việc lần này. Hứa chứ?

Chuông báo hết giờ nghỉ vang lên. Sau khi dặn đi dặn lại chẳng biết bao nhiêu lần, chị Tooko tất tả chạy đi mất.

Trong lúc hai đứa tôi đang nói chuyện, Kotobuki đã lừam tôi suốt.

Chà chà...

Thật có lỗi với chị Tooko, nhưng sau khi tan học tôi có dự định khác rồi.

Trong lúc lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ trong giờ học, tôi nhớ lại câu chuyện nghe được từ Ryuuyto ngày hôm qua.

Cậu ta nói “Em thích một cô gái ở trường anh Konoha. Cũng học lớp 11 giống như anh, tên là Amemiya Hotaru...Anh quen cô ấy không? Konoha?”

Tôi á khẩu. Quen hay không á... chẳng phải chính là cô bạn mà tôi với chị Tooko đã đưa đến phòng y tế sao.

- Thực ra, bọn em đang hẹn hò, nhưng có gì đó không ổn... nói đúng hơn là, mọi thứ đang diễn ra không suôn sẻ cho lắm.

Ryuuto lại tiết lộ một tin gây sốc nữa.

- À ờ, nhưng mà không phải cậu còn có hai cô bạn gái khác nữa hả? Thậm chí là ba?

- Vâng, em hẹn hò với cả mấy cô nàng đó

nữa. Ngoài họ ra cũng có thêm hai, ba, à không, bốn, năm cô hay sao ấy nhỉ? Thay đổi dữ quá nên em cũng chả nhớ hết.

Ryuuto cười “Ahaha” một cách thản nhiên không hề có chút xấu hổ nào. Tôi nhìn cậu ta bằng cặp mắt kì thị.

- Nếu có đến ngàn đấng bạn gái thì tiền triển không suôn sẻ với một người thôi cũng có làm sao đâu? Mà này anh hỏi, cậu có thực sự thích Amemiya không hả?

- Có chứ. Nói một cách chính xác thì, em có cảm giác từ bây giờ em sẽ yêu cô ấy kinh khủng luôn ấy.

“Cái quái gì thế?” – Tôi kinh ngạc. Còn mắt Ryuuto thì sáng lên long lanh đắm

đắm đuối.

- Vì cô ấy toát ra vẻ cực kì nguy hiểm, đúng kiểu em thích.

- Cậu thích những người nguy hiểm ấy hả?

Thật không tài nào hiểu nổi.

Sau đó Ryuuto, giống y hệt chị Tooko lúc khoe khoang vốn hiểu biết về các cuốn sách, bắt đầu ào ào tuôn ra hẳn một bài diễn văn nồng nhiệt.

- Với em thì những cô gái bình thường tuyệt đối không được. Mẫu con gái em thích không kiềm chế nổi ấy, phải giống như Salome của Oscar Wilde, kẻ cả có phải giết chết người con trai mà nàng

phải lòng cũng quyết biến hẳn thành của mình và đặt một nụ hôn lên cái đầu mới bị chặt ra của hắn. Hay là Kiyohime, để đuổi theo đàn ông mà hóa thành măng xà, hoặc Yaoya Oshichi, chỉ vì muốn gặp lại người mình thương thêm một lần mà phạm tội phóng hỏa. Em muốn được yêu đến như thế, muốn được lưu luyến đến như thế, muốn bị oán hận đến như thế.

Em là một tên Masochist(4) về phương diện tinh thần đấy ạ. Khi con gái trách mắng và nhìn xoáy vào em bằng ánh mắt lẫn lộn giữa yêu và hận, em thấy rung mình. Bởi lẽ, chẳng phải trong những cảm xúc của con người, sự thù hận là mãnh liệt hay sao? Tình yêu là thứ khi thời gian trôi đi cũng sẽ phai nhạt và thay

đổi, nhưng anh có nghĩ rằng nỗi căm hận thực thụ chẳng phải thứ có thể quên đi dễ dàng như thế, thậm chí còn lớn mạnh lên theo thời gian không? Em quan niệm rằng, càng hận thì tình yêu càng bền lâu. Vì yêu nên oán hận kéo dài, vì hận nên mới có thể tiếp tục yêu, vậy đó.

(4) Chỉ một xu hướng tâm lý, cảm thấy vui sướng khoái lạc khi bị người khác đối xử tàn nhẫn, hành hạ. Viết tắt là M.

Trước quan niệm về tình yêu mà cậu nhóc vừa vào cấp ba đáng lẽ không thể nào nghĩ ra nổi, tôi hoàn toàn chết lặng, vừa tròn mắt “lĩnh giáo” vừa nghĩ thầm trong bụng “thằng này nguy hiểm quá”. Nhưng khi cậu ta nhắc đến sự thù hận là

thứ tình cảm mạnh nhất của con người, tôi bỗng nhiên cảm thấy một bàn tay lạnh ngắt chạm tới trái tim mình.

Tôi chìm vào ảo giác, hình ảnh Ryuuto đang ngồi nói chuyện trước mắt bỗng chốc nhạt nhòa đi, thay vào đó là bóng dáng một cô gái hiện ra, nhìn tôi chăm chú bằng ánh mắt dường như thấu hiểu mọi thứ.

Miu!

Ánh mắt cô ấy đã nhìn tôi ngày hôm đó. Cái ngày cô ấy bỏ về trước một mình mặc cho tôi gọi với theo “Đợi đã”...

Ánh mắt lạnh lùng như một lưỡi dao gọt giữa từ băng giá...

Trước ngày hôm ấy, chúng tôi đã rất thân thiết, Miu lúc nào cũng chọc ghẹo tôi, nói rằng “Tớ thích Konoha lắm” bằng chất giọng trong sáng cao vút và cười với vẻ vô cùng hạnh phúc.

Vậy mà, khoảnh khắc đó, Miu nhìn chằm chằm về phía tôi bằng ánh mắt chất chứa nỗi hận thù, cứ như toàn bộ khoảng thời gian chúng tôi có trước đây đều đã bị xóa sạch chỉ trong thoáng chốc.

Vì sao Miu lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó? Cô ấy thực sự căm ghét tôi sao? Mỗi lúc nhớ về Miu, trái tim tôi lại bị bóp nghẹt, đau đớn và hoàn toàn chẳng thể nào thở nổi.

Lúc này, tôi không được nghĩ về Miu,

không được nhớ đến đôi mắt ấy nữa.

Khi tôi có cảm giác rằng tai mình sắp sửa nghe thấy cả tiếng thở của Miu, tôi cương quyết ra lệnh cho bản thân, gạt bỏ ảo ảnh của cô ấy sang một bên để tập trung vào câu chuyện của Ryuuto.

- Vậy cậu hẹn hò với nhiều cô gái cùng một lúc vì cậu muốn được bọn họ cảm hận hả?

Tôi nắm chặt những ngón tay tê liệt của mình lại và gượng hỏi, cảm giác như giọng mình chỉ cần lơ ra một chút là sẽ run rẩy đứt đoạn. Nghe xong, Ryuuto thì thầm “Đúng thế”.

- Em không sao kiềm chế được sự thích

thú khi những cô gái đó nổi cơn ghen lên hoặc tỏ ý muốn chiếm hữu mình. Nhưng Hotaru thì khác biệt. Cô ấy đúng là đang hẹn hò với em, nhưng chẳng hề quyến luyến em chút nào, cứ thần thờ chẳng để tâm gì hết. Từ đầu đã như vậy rồi.

- Cậu quen với Amemiya như thế nào?

- Một tháng trước thì phải... Một ngày mưa gió bão bùng, em bắt gặp cô ấy đang đứng dựa trên một chiếc xích đu trong công viên lúc nửa đêm. Cô ấy mặc trên người một bộ đồng phục thủy thủ cũ, sẫm rền ảm ảm trên đầu, tóc tai, áo váy ướt sũng cả. Vậy mà cô ấy vẫn ở nguyên chỗ đó đu qua đu lại bằng một sự mạnh mẽ phi thường. Khi trông thấy thế, em

ngiht, ồ, cô gái này khá đây...

Amemiya dùng đưa trên chiếc xích đu giữa cơn bão, sau đó bị trượt chân và ngã văng ra. Ryuuto vội chạy lại đỡ Amemiya dậy và đó trở thành duyên cớ để hai người họ bắt đầu hẹn hò.

Ryuuto nhướn người lên, nở một nụ cười y hệt trẻ con.

- Nói thế nào nhỉ, gọi là linh cảm có được không? Giống như cuối cùng em cũng gặp được người con gái lí tưởng, hay nói đúng hơn là em có dự cảm rằng cô ấy sẽ trở thành một điều gì đó vô cùng đặc biệt đối với em. Chắc hẳn Hotaru là một cô gái sẽ không bận tâm đến thủ đoạn hay thể diện, miễn đạt được thứ cô

ấy hằng ao ước từ tận đáy lòng. Là kiểu con gái nếu đàn ông sợ quá mà bỏ chạy thì sẽ đuổi theo, đuổi theo, và nuốt chửng lấy hẳn để hai người cũng hòa làm một. Em luôn nghĩ rằng nếu gặp được người con gái như thế thì chỉ cần cô ấy là đủ.

Nội dung câu chuyện quá là lộn xộn, nhưng khi nói những điều ấy, trong Ryuuto lộ rõ sự vui sướng, một niềm vui rất đời hồn nhiên.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy rằng cu cậu cũng chỉ là một học sinh cấp ba giống như tôi mà thôi.

Hỏi còn học cấp hai, tôi cũng nghĩ rằng Miu là một người con gái đặc biệt khác với những bạn nữ khác. Đối với tôi, Miu

hắn là người con gái đầu tiên và cũng sẽ là cuối cùng.

Có Miu thì sẽ có tôi. Tôi tưởng rằng những ngày bình thường thân thương đó sẽ kéo dài mãi mãi...

- Khi em nói “Hẹn hò thử với tôi không?”, và cô ấy trả lời “Được”, em cứ nghĩ chắc hẳn đôi phương phải biết hai đứa đang hẹn hò với nhau chứ. Thế mà cô ấy hoàn toàn không để ý đến em gì cả. Trong mắt cô ấy chẳng hề có em nhưng vẫn cặp với em. Chúng em cũng có những buổi hẹn hò. Khi em hôn, cô ấy cũng không bỏ chạy. Rất lạ đúng không? Tại sao cô ấy lại hẹn hò với em nhỉ? Có khi nào cô ấy đang phải đối mặt với vấn

đề nào đó không? Em thấy rất tò mò khi nghĩ về mấy chuyện ấy. Không chỉ thế, từ khi em bắt đầu hẹn hò với Hotaru thì xảy ra toàn những chuyện rất lạ lùng.

- Những chuyện lạ lùng là sao...?

Tôi nhớ đến những điều chị Maki đã nói ở sân trong. Rằng nếu đến gần Amemiya Hotaru thì sẽ bị nguyên rủa.

- Chẳng hạn, có một người đàn ông đeo kính râm trông rất nguy hiểm cứ bám theo sau tụi em. Chắc khoảng 40 tuổi. Ông ta mặc vest, tóc nhuộm sáng màu, diện mạo cũng không tệ chút nào, nhưng có cảm giác rất u tối, nói sao nhỉ, một cái xác sống hay là... gọi cho người ta liên tưởng đến tử thần. Khi em gặp Hotaru, em nhận ra gã đang nhìn chằm chằm từ một vị trí hơi cách xa chỗ tụi em một chút. Có vẻ như Hotaru cũng biết. Thế nên mỗi khi gã xuất hiện, cô ấy lại níu chặt lấy tay em, vừa run rẩy vừa khản

cầu với giọng như sắp khóc “Đừng nhìn ra đằng sau... Xin cậu đấy, hay ở đây đừng rời khỏi mình”. Nhưng lúc em hỏi “Gã đó là ai?” thì cô ấy chẳng trả lời.

Không chỉ thế, em còn bị một đám đồ con tròng như đồng bọn của John Silver(5) bao vây, tấn cho một trận bắt em chia tay Hotaru, bị đuổi chạy lòng vòng trên đường giữa đêm khuya, suýt bị ô tô đâm chết... trong vòng một tháng, em đã gặp không biết bao nhiêu chuyện nguy hiểm...

*(5) Nhân vật phản diện trong tiểu thuyết phiêu lưu **Đảo giấu vàng** (Treasure Island) của Robert Louis Stevenson. Trong câu chuyện, hắc cầm*

đầu một nhóm phản loạn âm mưu chiếm đoạt kho báu.

Tôi nuốt nước bọt.

- Đ-uu. Hơn nữa, đôi khi cô ấy còn biến thành một người hoàn toàn khác. Vào buổi tối hoặc khi đi đến những nơi âm u, bỗng dưng cô ấy trở nên hoạt bát, tính tình trở nên tệ hại, lại còn tự lảm bảm “Tôi là Kujou Kayano” nữa.

Tôi nhồm người dậy.

- Thật không? Amemiya đã nhắc đến “Kujou Kayano” hả? Vậy cô ấy với Kujou Kayano đúng là một người sao?

- Anh Konoha, anh gặp “Kayano” rồi à?

Thấy vẻ ngờ vực của Ryuuto, tôi bèn giải thích mọi chuyện đã xảy ra từ lúc đó tới giờ.

Việc những lá thư bí ẩn được bỏ vào hòm thư tư vấn tình yêu mà chị Tooko bày ra. Việc tôi theo dõi hòm thư cùng chị Tooko, những hiện tượng kì quái xảy ra, một cô gái mặc bộ đồng phục kiểu cũ xuất hiện, viết các kí tự vào vở rồi xé chúng ra và bỏ vào hòm. Việc cô gái đó xưng tên mình là “Kayano”.

Ryuuto khẽ cau mày.

- Hình như em đã chỉ cho cô ấy chỗ đó. Có lần em nói chuyện với Hotaru thế này “Hotaru có biết ở sân trong của trường có đặt một hòm thư của câu lạc bộ Văn

học không? Dùng để tư vấn tình yêu đấy”.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi và Ryuuto đã bắt đầu nghiêm túc bàn luận với nhau về những bí ẩn của Amemiya.

- Chuyện em gặp phải mấy vụ nguy hiểm mà đến tai chị Tooko thì sẽ âm ỉ lắm, nên anh giữ bí mật cho em nhé? Tiếp đó, anh tìm hiểu về Hotaru giúp em có được không? Chỉ trong phạm vi anh có thể thôi đã là tốt lắm rồi.

Nghe lời nhờ vả đó, tôi nhủ thầm trong bụng “lại phiền hà rồi đây” nhưng vẫn trả lời rằng “Anh không nghĩ sẽ giúp được gì nhiều, nhưng anh sẽ thử hỏi bạn cùng lớp của Amemiya xem sao”.

Rõ ràng phương châm sống của tôi là “Người khôn ngoan thì không dấn vào những chuyện nguy hiểm”, thế nhưng...

Giờ nghỉ trưa, tôi vừa bước trên hành lang vừa thở dài não ruột.

Morishita là bạn cùng lớp của Amemiya và năm ngoái học cùng lớp với tôi. Theo những gì tôi hỏi được từ cậu ấy, tin đồn rằng hễ ai lại gần Amemiya sẽ bị nguyên rủa là có thật, những cậu con trai đã từng cặp với cô ấy người thì bị xe tông, người thì ngã lộn nhào từ trên cầu thang ở nhà ga xuống, tất cả đều được đưa đến bệnh viện.

- Amemiya trông trầm lặng vậy mà đã hẹn hò với nhiều anh chàng đến thế cơ à.

- Đúng thật nhỉ... Công nhận cô nàng rất xinh nhưng... không biết nên nói là phản ứng chậm chạp hay khó hòa đồng nữa..., đại khái là cứ u ám thế nào ấy. Cô nàng không có bạn bè, hờ hững với mọi chuyện. Giờ nghỉ trưa cứ đờ đẫn suốt, cơm cũng chẳng buồn ăn. Có khi chưa ai từng trông thấy Amemiya mang theo cơm hộp hay đi xuống căn tin mua bánh mì ấy chứ. Ủa, hay đây chính là chứng biếng ăn nhỉ?

Morishita cũng kể về những người bạn trai cũ của Amemiya cho tôi nghe.

- Theo tớ nghe được thì có năm, sáu người thì phải? Hình như là vào khoảng cuối năm lớp 10, bỗng dưng cô nàng bắt

đầu hẹn hò với nhiều cậu con trai. Có đủ loại con trai, lúc thì là một tên sở khanh có tiếng, lúc thì là dân đầu gấu, còn có cả một tên rỗng tuếch vô vị. Đã có lần Amemiya đến trường với vài vết bầm tím trên mặt. Chắc hẳn là bị bạn trai đánh rồi.

Vì có gì mà trong một thời gian ngắn Amemiya lại hẹn hò với toàn những tên con trai chẳng tử tế gì như thế? Và tại sao bọn họ lần lượt gặp tai nạn?

Ryuuto thì nói mình bị một kẻ đeo kính râm trông như tử thần bám đuôi, bị một nhóm người tướng mạo hệt như đám cướp biển bước ra từ truyện *Đảo giấu vàng* hăm dọa bắt chia tay với Amemiya.

Những anh chàng đã hẹn hò với Amemiya cho đến giờ đều gặp cảnh đó chẳng? Nhưng, tại sao lại thế chứ?

Aa, càng lúc tôi càng lún sâu vào chuyện này rồi. Mà tôi nào có phải thám tử tài năng gì đâu... Đành thế. Trước mắt cứ thuật lại cho Ryuuto những gì tôi tìm hiểu được hôm nay đã.

Còn về phần chị Tooko thì...

Nhớ lại cái cảnh bà chị phòng hai má ra bắt tôi hứa này hứa nọ, tôi chống tay vào bức tường ở hành lang mà rên rỉ.

Mình bỏ lơ nghĩa vụ hai ngày liên tiếp thế này chắc bà chị sẽ giận đây.

Nghĩ về trò hù dọa mà chị ấy đã nhắc

đến với khuôn mặt mếu máo như sắp khóc, tôi cũng thấy đôi chút tò mò. Nhưng có vẻ là hợp tác với Ryuuto mang lại hiệu quả hơn và vụ việc cũng có thể nhanh chóng được giải quyết.

Ngoài ra, tôi cũng đã lờ mờ đoán ra nguồn gốc những hiện tượng kì quái và danh tính kẻ gửi hoa bách hợp đen. Nếu dự đoán của tôi chính xác, chắc sẽ không có gì nguy hiểm xảy đến với chị Tooko cả. Trái lại nếu chị ấy dồn hết sự chú ý của mình vào mấy chuyện ma với quỷ thì thật đỡ cho tôi quá.

Rút ra kết luận như vậy, tan học, tôi đi tới địa điểm hẹn gặp Ryuuto.

Khi tôi đến quán ăn lần trước thì đột

nhiên trông thấy Ryuuto bị một cô gái tát rất mạnh vào mặt.

- Đồ tôi!!!!

Bà chị ấy trông có vẻ là sinh viên đại học. Chị ta hất cả cốc nước vào Ryuuto rồi ùng ùng bước ra khỏi quán.

- C-Cậu có sao không?

- Không sao đâu, chuyện hàng ngày ấy mà anh. Cú tát hơi bị đẹp, ngon lắm ạ.

Cậu ta đáp với bộ mặt thản nhiên, điềm tĩnh nhận lấy chiếc khăn mặt chị phục vụ mang tới.

- Thật xin lỗi chị, Harumi.

“Chị quen rồi” – Bà chị nhún vai cười

gương gạo.

Tôi á khẩu. “Chuyện hàng ngày” của cậu đó hả?

Trên bàn có một chiếc bánh hamburger ăn dở, đậu cay và một cốc Coca.

- Cậu đến sớm phết đấy. Trường cậu đã bắt đầu thi cuối kỳ rồi à?

- Đâu có. Sáng nay em tự ý về sớm.

- Bùng học hả!?

- Cũng có thể nói thế ạ.

Thật là đau cả đầu. Vừa nghĩ thế tôi vừa kể lại những gì mình đã nghe được ở trường.

- Hừm, cô ấy toàn hẹn hò với những tên đều cáng chẳng ra gì.

Nói thật, anh nghĩ trên phương diện xã hội thì chú mày cũng là một học sinh cấp ba có vấn đề đấy.

- Anh cũng thử tìm hiểu về Kujou Kayano rồi. Cái tên đó có trong danh sách học sinh của trường năm trước. Hình như đã ghi danh là học sinh lớp 10 và 11. Nhưng trong danh sách học sinh tốt nghiệp lại không có, nên có lẽ cô ta đã bỏ học giữa chừng vào năm lớp 11.

- Vậy à...

Đúng lúc chúng tôi đang trao đổi như thế, một cô bé tóc ngắn mặc đồng phục

trường khác, và một bà chị có phong thái nhân viên văn phòng với mái tóc búi lên và mặc váy juyp ngắn, lên tiếng cùng một lúc.

- Ryuu~, mình đến rồi nè.

- Chờ lâu chưa, Ryuu!

Nhìn kĩ tôi còn thấy một cô gái trông có vẻ nhu mì đứng lấp ló sau lưng cô bé tóc ngắn và cũng mặc bộ đồng phục giống như thế.

“Cậu lại bắt cá ba tay nữa hả!?” – Tôi la lên không kịp suy nghĩ.

Ryuuto cười khỏ sở “Anh nghĩ xấu về người khác thế, Konoha” rồi quay sang nói chuyện với các cô gái bằng điệu bộ

vui vẻ.

- A, Misaki, cảm ơn nha. Còn người đằng kia là... chị Segawwa Sonoko đúng không nhỉ? Xin chào, em là Sakurai Ryuuto. Xin lỗi nhé, tự dưng bắt chị đến đây thế này.

Cô gái trông có vẻ ngoan ngoãn lắc đầu, mặt đỏ lựng.

- K-Không sao.

- Ê này, Segawa là một người đứng đắn lắm nhé, đừng có quấy rầy bạn ấy đấy. Chỉ vì Ryuu nhờ ghê quá nên tớ mới dẫn bạn ấy đến đây thôi đấy.

- Rồi rồi. À, chị Saeko nữa, bắt chị phải nghỉ làm sớm thế này, xin lỗi chị.

- Kìa, không sao mà, đằng nào thì hôm nay chị cũng rảnh. Với cả vụ này có vẻ vui hơn.

Bà chị có dáng nhân viên văn phòng nháy mắt, rồi ngồi xuống cái ghế mà Ryuuto kéo ra.

- À, còn đây là anh Inoue Konoha. Học sinh lớp 11 trường Seijou.

- Rất vui được làm quen. Tớ là Kaga Misaki, lớp 11 trường nữ Takara.

- Ừm, mình là bạn cùng lớp với Kaga, tên là Segawa Sonoko.

- Chị là Tachibana Saeko. Chị là nhân viên văn phòng đó~.

Mọi người lần lượt chào hỏi làm tôi trở nên lúng túng, chỉ biết nói “T-Tớ là Inoue” và cúi đầu.

Thế rốt cuộc Ryuuto tính làm gì? Tập hợp một nhóm toàn đàn bà con gái thế này, cậu ta có nhã hứng tổ chức một buổi họp mặt làm quen chắc?

Trước ánh mắt hoài nghi của tôi, Ryuuto lại cười nhếch mép với vẻ mặt giống hết thú săn mồi.

- Chị Segawa là bạn cùng lớp với Hotaru hồi tiểu học. Hồi đó hai người thân nhau lắm.

Khi tôi ngạc nhiên quay ra nhìn thì Segawa, bạn ấy khẽ gật đầu.

- Nhà Hotaru gần nhà mình, bọn mình cũng học chung một lớp.

Tôi hít vào, và Ryuuto nói tiếp.

- Còn chị Saeko đây đang làm việc tại công ty của chú Hotaru. Giờ nghỉ trưa em đã tranh thủ làm quen, tán tỉnh ở nhà hàng và mời được chị ấy đến đây.

Tán tỉnh!? Đã thế lại còn mới hôm nay!

- Hi, chị đồ mất rồi~! Ryu bao dạn chết đi được. Nhưng một anh chàng kém tuổi lại là người chủ động, thật mới mẻ với chị đó nha.

- Ryu thật là!

Hình như Misaki vừa đạp vào chân

Ryuuto dưới gầm bàn làm cu cậu đau điếng kêu lên. Tôi phải đánh giá lại rồi, thằng nhóc này đúng là không thể xem thường. Không phải ai cũng có thể tập hợp toàn những người liên quan đến Amemiya chỉ trong ngày một ngày hai như thế.

Misaki phồng mang trợn má “Chẳng qua là vì Ryu sẽ bồi thường cho mình thôi đấy nhé”. Ryuuto gật gật “Biết mà biết mà” rồi quay về phía chúng tôi nói bằng một giọng điệu lười nhác.

- Giờ thì, chị Segawa có thể cho em biết vài chuyện không nhỉ? Từ hồi tiểu học Hotaru đã không ăn uống gì à?

Bạn cũ của Amemiya – Segawa – liên

lắc đầu.

- Đâu có. Hồi tiểu học, bạn ấy vẫn ăn cơm ở trường bình thường. Vài hai ngày Bento(6) trong tuần, bạn ấy mang theo hộp cơm rất hoành tráng mà bà giúp việc làm cho và còn để mình ăn ké nữa.

(6) Ở trường tiểu học của Nhật, học sinh thường ăn bữa trưa do trường nấu, nhưng sẽ có hai ngày trong tuần, các em sẽ mang theo cơm hộp chuẩn bị trước ở nhà, gọi là ngày Bento.

Theo lời Segawa, mẹ của Amemiya đã qua đời vì bệnh khi cô ấy học lớp 1, nên mọi việc trong nhà đều do bà giúp việc đảm nhận. Amemiya sống cùng bố và em gái của ông trong một dinh thự rộng lớn.

Khi cô ấy học lớp 7, người cô kết hôn và rời khỏi nhà. Ngay sau đó bố cô ấy đột ngột qua đời vì lên cơn đau tim, và hai tuần sau đó, đến lượt người cô chết trong một vụ tai nạn.

Amemiya đã mất hết người thân và chồng của người cô trở thành người giám hộ cho cô ấy.

Segawa tiếp tục câu chuyện bằng vẻ mặt u buồn.

- Người đó buộc bà giúp việc và bác lái xe thôi việc, còn bán cả dinh thự. Kể từ đó, Hotaru trở nên kỳ lạ.

Có vẻ là từ khi sống chung với người chú, Amemiya bắt đầu bỏ ăn. Thời gian

đầu cô ấy chỉ thường xuyên để thừa chút đồ ăn trong những bữa ăn ở trường, nhưng sau đó hoàn toàn không ăn gì nữa.

Trông Hotaru cứ như sợ hãi chuyện ăn uống vậy. Cứ đến giờ cơm ở trường, bạn ấy lại run rẩy như đang sợ sệt điều gì, hấp tấp quay ra đằng sau hoặc nhìn chăm chăm ra cửa sổ... Có lần bạn ấy mới cắn một miếng bánh mì mà mặt mày xanh lét, đứng bật dậy và lao ngay ra nhà vệ sinh, hình như là nôn hết cả. Lúc bạn ấy ra khỏi nhà vệ sinh, chỉ nhìn bộ dạng kiệt quệ đó thôi cũng đủ làm mình thấy như chính mình bị đau vậy.

Mình đã thử hỏi xem có phải quan hệ giữa Hotaru với chú không được tốt đẹp

hay không, nhưng bạn ấy chỉ đánh mặt lại và không nói gì cả. Kể từ đó, dường như bạn ấy né tránh mình và cứ làm lủi một mình. Chẳng quan tâm gì đến những chuyện xung quanh nữa, cứ như một con búp bê, gương mặt lúc nào cũng đờ đẫn, tân hồn thì như treo ngược cành cây vậy.

Có lẽ Segawa đang nghĩ người chú giám hộ chính là nguyên nhân khiến Amemiya trở nên kỳ cục. Nét mặt u ám không đổi, cô ấy im lặng.

Thay vào đó, chị Saeko lâm bầm với một thái độ đầy hứng thú.

- Hừm, vậy thì tin đồn giám đốc đã giết vợ và anh vợ để chiếm công ty có lẽ không phải là một lời gièm pha vô căn

cứ đầu nhỉ?

Tôi hoàn toàn sửng sốt trước những gì chị ấy vừa nói.

Chú của Amemiya tên là Kurosaki Tomotsu. Công ty trước đây vốn thuộc về người bố đã mất của Amemiya. Sau khi ông qua đời, người nắm giữ nhiều cổ phần nhất là Kurosaki đã được ngồi lên ghế giám đốc.

- Bề ngoài ông ta là một người ưu tú luôn sống và làm việc cần mẫn ở nước ngoài. Thực sự ông ta là một người nhạy bén, từ khi trở thành giám đốc đã giúp công ty thu được nhiều thành quả. Ông ta còn rất được các nhân viên nữ hâm mộ nữa. Người đó còn trẻ, lại độc thân, khuôn

mặt nam tính đầy chất bí ẩn dễ làm xiêu lòng chị em phụ nữ. Tuy rằng ông ta nhuộm tóc sáng màu và đeo một cặp kính râm mỏng, nói là vì mắt kém hay sao đó, nhưng cả những thứ đó cũng rất hợp với ông ta, nhìn oách cực kì. Những nhân viên lớn tuổi thì có vẻ không ưa mái tóc ấy, nhưng đám con gái bọn chị thì lại khoái. Nghe nói hồi giám đốc trước còn sống thì người đó vẫn để tóc đen, nhưng đúng vào ngày trở thành giám đốc thì ông ta trưng mái tóc bây giờ ra làm toàn bộ nhân viên được một phen ngã ngửa.

Chắc, những việc người đó làm cái nào cũng phô trương như cái nào, nên chắc cũng dễ tạo kẻ thù. Từ sau khi giám đốc nhậm chức, tin đồn về chuyện ông ta giết

hại giám đốc cũ lan khắp mọi nơi. Ông ta mà có bị cảnh sát bắt thì cũng chẳng nhân viên nào ngạc nhiên cả đâu. Mọi người sẽ nghĩ “À, quả nhiên là thế”.

Dường như người giám hộ của Amemiya là một nhân vật vô cùng mờ ám.

- A, nhưng mà dạo này giám đốc lạ lắm nhé.

“Lạ thế nào?” – Ryuuto nhồm người dậy.

- Chị hỏi thử cô thư kí thì được biết rằng khoảng một tháng nay giám đốc chẳng hề ăn uống gì. Gần đây, hình như ông ta bận đến mức phải trọ lại ở một toàn nhà gần công ty để làm việc, và có khi cũng vì thế nên chẳng có thời gian ăn uống. Lúc

dùng bữa cùng khách hàng vì lí do công việc thì không thể không ăn đúng không? Nhưng chị nghe được rằng mỗi lần như thế, sau khi ăn xong ông ta sẽ vào nhà vệ sinh và nôn ra bằng sạch. Cô thư kí nói rằng đã nhìn thấy vết cắn ngón tay(7) của giám đốc.

(7) Khi dùng tay móc vào cổ họng để nôn ra, người ta dễ tự cắn vào ngón tay do phản xạ.

Tôi và Ryuuto nhìn nhau kinh ngạc.

Nôn ra những thứ đã ăn chẳng phải rất giống chứng biếng ăn tâm lý sao? Không phải mình Amemiya mà đến cả người giám hộ của cô ấy cũng có những triệu chứng đó. Chuyện gì đang diễn ra thế

này?

Chị Saeko nhúu đôi lông mày được cắt tỉa chu đáo của mình.

- Ngoài ra... Đầu năm nay phải không nhỉ? Có một cuộc điện thoại từ bệnh viện. Giám đốc đã bị kích động và quát tháo ầm ĩ với đầu dây bên kia thì phải, còn nói những câu đại loại như “kiểm tra lại đi”, rồi thì “không thể nào có chuyện đây”. Giám đốc bình thường là người điềm tĩnh, không thể hiện cảm xúc ra ngoài bao giờ. Thế mà lần đó lại cao giọng quát như vậy, thật khủng khiếp.

Còn nữa, tháng trước, có một ngày mưa rất lớn đúng không? Gió thổi vù vù, tàu điện ngừng hoạt động, quả là một ngày

khổ sở. Hôm ấy, khi cô thư kí vào phòng giám đốc thì thấy ông ta mở hết cửa sổ và đang nhìn chăm chăm ra ngoài trời. Gió và mưa tạt hết vào nên tình trạng trong phòng lúc đó đúng là một thảm họa. Thế nhưng, giám đốc trong bộ dạng ướn nhẹp từ đầu đến chân, mắt sáng lóe lên và cứ lăm bằm “Khốn khiếp”, “Không còn thời gian nữa”. Cô thư kí rúm người kể lại rằng lúc đó cô ấy sợ đến mức không dám cất tiếng, bởi bầu không khí đáng sợ cứ như thể ông ta sắp sửa nhảy lầu tới nơi ấy.

Có lẽ giám đốc mắc một căn bệnh nào đó chẳng. Không những thế còn là bệnh nặng, chẳng biết được ngày mai sẽ thế nào. Trước khi bị cảnh sát bắt thì có khi

đã ho ra máu rồi gục luôn không biết chừng.

Giọng điệu của chị Saeko cứ như đang đùa, nhưng cả tôi lẫn Ryuuyo đều không thể cười nổi.

Sau khi cảm ơn ba cô gái và tiễn họ về, Ryuuto khoanh tay đứng tựa vào ghế, nói với biểu cảm khá gay gắt.

- Tên bám đuôi em chính là người giám hộ của Hotaru, tay Kurosaki đó. Tóc sáng màu, kính râm... dáng người cao, mọi đặc điểm đều trùng khớp. Lần em đưa Hotaru về và thấy tình trạng thiếu sinh khí của ngôi nhà, em cứ lo chẳng lẽ cô ấy sống một mình trong tòa dinh thự to đùng như thế. Cho đến tận gần đây em

cùng chẳng hề biết là cô ấy sống cùng chú. Vì Hotaru ghét nhắc đến những chuyện đó...

- Vì sao chú của Amemiya lại bám theo cậu nhỉ?

Ông ta lo lắng cho Amemiya? Không rình mò theo sau mỗi lần hẹn hò thì đúng là làm quá rồi. Thuê xã hội đen dần mất Ryuuto, rồi cả việc làm bị thương bạn trai cũ của Amemiya, tất cả đều là chủ ý của ông ta hay sao?

Segawa – người đã từng chơi thân với Amemiya – nói rằng “Hotaru không ăn uống gì kể từ lúc bắt đầu sống chung với chú”. Người cô của Amemiya gặp tai lại chỉ hai tuần sau khi bố cô ấy mất, liệu có

phải ngẫu nhiên?

Tôi cũng đề tâm đến câu chuyện “Có khi giám đốc đang bị bệnh nặng” của Saeko. Nếu câu nói “Không còn thời gian nữa” có ý nghĩa đúng như thế thì không biết ông ta đang tính làm chuyện gì trong khoảng thời gian còn lại.

Cả tòa dinh thự mà Amemiya đang sống...

Tôi biết Kurosaki đã bán ngôi nhà cũ của Amemiya, nhưng việc trước đó ông ta có sẵn một căn nhà khác hẳn ẩn chứa một ý nghĩa nào đó. Chỉ có hai người với nhau nên giả sử họ bắt đầu sống ở chung cư, tôi còn thấy dễ hiểu, đằng này theo lời Ryuuto thì tòa nhà mới cũng cô cùng

nguy nga rộng lớn...

Càng nghĩ tôi càng cảm thấy khó chịu, cứ như có bùn trào lên trong lồng ngực.

“Kayano nữa... Rốt cục cô ta là ai?” –
Tôi lầm bầm.

Ryuuto đang cau mày đắm chìm trong suy nghĩ, nghe vậy bèn nhìn lên.

- A, em chưa nói với anh nhỉ. Sau khi điều tra về gia đình Hotaru em đã có được thông tin đó rồi. Kujou Kayano là mẹ của Hotaru. Kayano là tên thời con gái cả bà ấy.

Không còn thời gian nữa...

**Vừa gục mặt xuống bồn cầu và ói ra
toàn dịch vị hắc vừa rên rỉ.**

**Dù có ói thêm nữa vẫn không đủ. Như
bị thôi thúc phải móc ra hết, lấy ra hết
mọi thứ có trong bụng, hắc thọc ngón
tay trở vào miệng mình.**

**Hắc đưa ngón tay vào tận sâu trong cổ
họng, cào phần thịt mềm bằng móng
tay.**

**Cái dạ dày trống rỗng co giật, tiếng
rên rỉ thoát ra từ cổ họng, nước miếng
và dịch vàng trào ra từ miệng. Khi
nhìn thấy máu tươi lẫn trong đó, cảm
giác tức giận và hận thù dâng lên
trong ngực hắc như con sóng đập dềnh
trong bóng tối.**

Như cát của chiếc đồng hồ chảy xuống rào rào, thời điểm kết thúc ngày một đến gần hơn.

Hắn muốn có thêm thời gian.

Địa vị và tài sản đều có cả rồi. Nhưng thời gian... chỉ riêng thời gian là không đủ.

Cảm giác buồn nôn trào lên. Dạ dày cự tuyệt mọi thứ. Cơ đói và nổi đau cháy bỏng thân thể này sẽ còn kéo dài đến bao giờ?

Âm thanh của cát chảy xuống cứ như dính chặt vào tai...!

Bên kia cánh cửa, cô thư kí cất tiếng gọi hắn.

**Cô hoảng sợ trước sự điên cuồng của
hắn. Dù thế, với bản tính tận tụy trong
công việc, cô vẫn cố gắng kiềm chế nỗi
sợ để hoàn thành nghĩa vụ của mình.
Cô run rẩy thông báo rằng bác sĩ
Sakata của bệnh viện trường đại học
vừa đến.**

Hắn gào lên từ phía bên này cánh cửa.

“Đuổi lão ta đi!”

**Rồi hắn khụy gối, ôm đầu, phun ra
những lời nguyên rủa.**

**Khốn kiếp, khốn kiếp... Đừng hòng ta
tha thứ. Khốn kiếp... đồ phản bội, đồ
lãng loạn, lợn cái... Tất cả chết hết đi.**

Chương 3: Người tôi đã gặp

Ngày thứ Bảy, tôi thanh thoi ở nhà.

Một buổi chiều yên ả, tôi đang ngồi đọc sách ở bàn học nghỉ giải lao giữa khoảng thời gian ôn thi, thì đứa em gái mới vào lớp 1 lon ton chạy vào phòng và bảo:

- Anh à, mẹ nướng khoai lang đó, nên bảo em đi gọi anh.

- Ừ, anh biết rồi.

- Anh đọc sách gì đấy, anh hai?

Con bé kiễng chân lên dòm từ dưới cánh tay tôi, chớp chớp mắt đầy ngạc nhiên trước những chữ Hán lạ lẫm.

- Một cuốn sách không cần thiết đối với Maika đâu. Để lát anh cho mượn cuốn khác nhé.

Tôi đóng trang sách có viết những chữ “Rối loạn ăn uống – Chán ăn tâm thần/Háu ăn tâm thần” lại và để quyển sách lên một chỗ khá cao trên giá.

Cuốn sách mang tựa đề Bệnh tâm lý này tôi đã đọc khi trùm chăn tự nhốt mình trong phòng những ngày cuối cấp hai. Có điều những mục tôi xem hồi đó là “Rối loạn hoảng sợ”, “Hội chứng tăng thông khí”, “Loạn thần kinh ám ảnh cưỡng chế”...

Tinh thần và thể xác luôn ràng buộc với nhau. Trái tim yếu đuối thì cơ thể cũng sẽ

bị hủy hoại. Tôi biết rõ điều đó qua kinh nghiệm của chính bản thân mình.

Ăn là để sống. Tâm trí của Amemiya lúc này đã yếu đuối đến mức độ nào khiến cô ấy cự tuyệt cả hoạt động cơ bản nhất ấy? Phải làm thế nào mới lấy lại được năng lượng cho tâm hồn của cô ấy đây.

Và cả việc Kurosaki nôn hết những thứ trong bụng ra, có lẽ không phải sự suy kiệt về mặt thể xác, mà là về mặt tinh thần.

Tôi cảm giác rằng nhân vật tôi chưa từng gặp lấy một lần tên là Kurosaki Tomotsu này có cái gì đó u ám và mang lại điềm gở.

Mục đích của ông ta là gì?

“Anh cho em mượn truyện có các bạn thú là được rồi”. – Maika vừa tủm tỉm vừa nói.

- Vậy, ăn bữa phụ xong anh em mình cùng tìm thử nhé.

“Vâng!” – Con bé gật đầu vui sướng. Tôi nắm tay Maika rồi đi xuống cầu thang. Mùi hương giòn ngọt của khoai lang thoảng qua mũi, tôi thấy bụng mình réo khe khẽ và bắt đầu chảy nước miếng.

Lúc này, tôi có thể cảm thấy thèm ăn một cách tự nhiên.

Trái tim đã một lần tan vỡ của tôi bây giờ đang hoạt động ổn thỏa. Dù vậy đôi

lúc những trục trặc vẫn xảy ra.

Đó là hiện tượng tôi phải chịu đựng một cơn đau đốn ngọt ngào như thể cổ họng bị bóp nghẹt. Không rõ lí do của nó có phải là vì tôi nhận thấy bóng hình Miu đang dần dần lùi xa không?

Tự mình nói ra cũng thấy điều này thật mâu thuẫn. Bình thường, tôi phủ một tấm màn lên những kí ức, cố tình ngoảnh mặt đi. Nhưng ngay cả khi làm thế, tôi vẫn không hề muốn quên Miu.

Sau bữa tối, vì hết ngòi chì nên tôi đập xe ra cửa hàng 100 yên để mua, nhân tiện mua luôn mấy tư nguyên liệu nấu nướng lật vật mà mẹ nhờ. Trên đường về, bất giác thấy tò mò, tôi bè ghé thử qua

trường.

Có lẽ là do có một cơn mưa bất chợt, khiến cho bầu không khí trở nên khá mát mẻ, ánh trăng chiếu xuống mặt đất ẩm ướt sáng lên lấp lánh. Dây phòng học nổi lên trắng toát giữa nền bóng tối tĩnh lặng.

Chắc chị Tooko cũng không phục kích cả ngày thứ Bảy đâu nhỉ.

Tôi ngồi trên xe và quan sát lớp học với tâm trạng bất an lo lắng. Liên sau đó, một chiếc xe ô tô sơn màu đen đỗ lại trước cổng.

Cửa xe mở ra và một cô gái mảnh khảnh bước xuống.

Là cô ấy!

Tim tôi như muốn lao ra khỏi lồng ngực. Tay xách cặp đen, khoác trên mình bộ đồng phục thủy thủ kiểu cũ, lão đảo bước vào trong trường, không thể nhầm được, đó chính là Amemiya.

Chiếc ô tô chậm rãi rời khỏi cổng trường. Vì trời tối nên tôi cũng không rõ mặt người lái xe, có vẻ là một người đàn ông cao và gầy.

Có lẽ nào là Kurosaki? Nhưng, tại sao Kurosaki lại đưa Amemiya đến trường? Ông ta biết những hành vi kì quặc của Amemiya mà vẫn để vậy sao?

Tôi dùng hết sức nhấn bàn đạp vòng ra cổng sau, để xe vào bãi đỗ và học tốc chạy vào sân. Amemiya ngồi bệt xuống

bãi của ẩm ướt, viết chữ vào vở rồi xé chúng ra và nhét vào hòm thư. Cả tấm lưng mong manh lẫn cái gáy yếu ớt trong như sắp gãy, đều giống như làn da tôi nhìn thấy.

Làm gì đây? Có nên lên tiếng không?

Trong lúc tôi còn đang bối rối thì Amemiya đã cắt vở vào cặp, đứng dậy và bước đi.

Cô ấy không quay ra phía cổng trường mà cứ thế đi qua hành lang để vào bên trong tòa nhà.

Ừa? Chìa khóa thì làm thế nào? Chẳng lẽ trường lại không khóa cửa?

Cứ chân chừ ở đây thì sẽ mất dấu. Tôi

luồng cuồng đuối theo sau cô ấy.

Hành lang ban đêm được chiếu sáng bởi ánh trắng trông như một con kênh tăm tối. Amemiya tiến về phía trước như một con thuyền đang trôi trên dòng nước và rung lắc nghiêng ngả bởi từng đợt sóng xô.

Cô ấy leo lên cầu thang và tiếp tục tiến bước trên hành lang. Khi đến trước phòng hóa học, Amemiya quay ra nhìn thẳng vào cánh cửa kéo, rồi cứ thế bước vào.

Ánh sáng hắt ra từ trong phòng.

Tôi nép sát vào tường, nuốt nước bọt liên tục, cổ không thở ra thành tiếng. Tại tôi nghe thấy những âm thanh va đập lạch

xạch.

Đây là... tiếng kim loại? Cô ấy đang mở khóa tủ à? Sau đấy cô ấy lấy cái gì ra vậy? Tiếp đó là tiếng nước chảy, và tiết ghế bị kéo ra...?

Ồ? Bỗng nhiên mọi âm thanh im bật.

Thấy tò mò, tôi mở hé cánh cửa và nhòm vào bên trong thì không thấy bóng dáng Amemiya đâu cả.

Mồ hôi túa ra khắp thân thể tôi.

Chuyện này sao có thể! Cô ấy đi đâu mất rồi? Đây là tầng ba mà. Đừng nói là cô ấy nhảy xuống từ cửa sổ đấy nhé!

Tôi kéo cửa ra và đi vào phòng. Đèn

đang bật sáng và rèm cửa sổ vẫn khép chặt. Trong phòng có mùi chua của hóa chất, đằng trước là bảng đen, đằng sau là giá xếp dụng cụ và chất thí nghiệm.

Ngoài ra còn có những chiếc bàn sơn màu đen và ghế được sắp xếp ngăn nắp.

Đúng là cô ấy không ở đây!

Chẳng lẽ là ma thật hay sao...!

Tôi cảm thấy sợ đến run người. Khi tôi đi quanh những chiếc bàn, bỗng có thứ gì âm ỉ chạm vào ống đồng của tôi.

- !

Cổ họng tôi thắt lại rồi phát ra một tiếng kêu khiếp đảm. Cùng lúc đó tôi cũng nghe thấy tiếng con gái hét “Á” ở dưới

chân mình.

Khi tôi hạ ánh mắt xuống thì thấy một cô gái mặc bộ đồng phục thủy thủ kiểu cũ đang ngồi xồm ở đó.

- A... Amemiya...!

Amemiya Hotaru mà mới nãy tôi còn tưởng đã biến mất, đang một tay cầm giẻ lau một tay cầm bình thuốc tẩy dạng vòi phun, chui nửa thân người dưới gầm bàn và lau chùi phần dưới chân bức tường.

- B-Bạn đang làm gì thế? Amemiya?

Quên cả che giấu nỗi ngạc nhiên tốt độ, tôi hỏi với đôi mắt vẫn đang tròn tròn. Nhưng cô gái đó lại phồng má ra và khẽ liếc tôi.

- Ai là Amemiya của cậu? Tôi là Kayano. Là Kujou Kayano. Tôi đã giới thiệu tên đảng hoàng rồi cơ mà?

Đấy chẳng phải là tên mẹ bạn sao. Tuy nhiên, với hoàn cảnh hiện giờ, tôi không thể đóng vai Tsukkomi(1) mà đi sửa lỗi người ta được.

(1) Tsukkomi: một cặp với boke trong thể loại kịch manzai. Boke sẽ là nhân vật nói những điều ngớ ngẩn để chọc cười và Tsukkomi là nhân vật nghiêm túc sẽ phản ứng và chỉnh lại những gì boke nói.

- Xin lỗi. Bạn đang làm gì vào giờ này thế?

- Tôi đang xóa những lá thư.

Amemiya... à không, Kayano quay về phía bức tường với một biểu cảm u ám. Ở đó có một dãy số mờ do bị xóa dở.

“17 26 13 35 18 5 29”

- Tôi cứ tưởng tất cả đã bị xóa hết rồi, thế mà...vẫn có chỗ này, bị cái bàn che khuất nên còn lưu lại... Thứ này đã chẳng còn tác dụng gì nữa mà...

Vừa thì thào bằng giọng trầm buồn, cô ấy vừa dùng giẻ cọ soàn soạt. Những con số dần biến mất.

- Vì sao lại không còn tác dụng nữa?

-... Bởi vì cả tôi, cả người ấy, đều chết

cả rồi.

- Tôi không thấy bạn giống ma chút nào.

Kayano – đã hoàn tất việc tẩy xóa các con số - bất thành linh thờ đầu ra từ dưới gầm bàn, mỉm cười trong khi giữ nguyên tư thế quỳ và chống hai tay xuống sàn.

- Ô kìa, vừa nãy cậu nhìn tôi với bộ mặt xanh lét đấy còn gì? Không phải cậu nghĩ tôi là ma và sợ cứng hết cả chân lại à?

- À... ư... cái đó...

Trong khi tôi ngắc ngư thì cô ấy đã đứng dậy và cười khúc khích. Không phải tiếng cười ồn ào quái đản mà tôi từng nghe ở sân lúc trước, mà là một giọng cười trong sáng hồn nhiên. Đôi mắt tinh

ngịch ấy rất giống hình ảnh cô gái mà tôi muốn giữ chặt trong lòng.

“... Nè, dù cậu có nói dối thì tớ cũng biết ngay đó. Thú nhận đi, Konoha?”

“... Konoha có gì cũng để lộ hết ra mặt. Nhưng mà, tớ thích cả Konoha luôn nghe lời tớ cũng như Konoha không biết nói dối ba giờ.”

Bầu không khí kỳ diệu tựa như khi chiêm ngưỡng một giấc mơ từ quá khứ xâm chiếm con người tôi, một cảm giác ngọt ngào lan tỏa trong lồng ngực.

Miu cũng thường chọc tôi theo cách này.

Nhìn thẳng về phía tôi và nở nụ cười rạng rỡ.

Tất nhiên người trước mặt tôi giờ đây không phải Miu. Tôi đã không thể gặp Miu được nữa.

Nhưng, dù chỉ là ảo giác, tôi vẫn muốn đắm mình trong bầu không khí thân thương này.

Là giả dối cũng được, là giấc mơ cũng được. Nếu có thể quay về thời điểm đó...

Dù cho trong thực tại chuyện đó là bất khả thi...

Nhưng, nếu như...

- Đây, vì sao bạn lại bỏ những mẩu giấy đó vào hòm thư của câu lạc bộ Văn học? Dãy số đó mang ý nghĩa gì vậy? “Người ấy” mà bạn nói là ai?

Kayano xếp lại giẻ lau và xô vào tủ. Đôi bàn tay trắng trẻo chuyển động gây ra những âm thanh “lạch cạch, bồm bộp” nho nhỏ... Vừa làm, cô ấy vừa nói bằng một giọng điệu khiến tôi không thể đoán được thực tâm cô ấy đang nghĩ gì.

- Nếu muốn biết thì mai cậu đến đây. Rồi tôi sẽ xem xét cho cậu một gợi ý.

Cô ấy nhìn tôi chằm chằm bằng đôi mắt nâu đen như mời gọi, khẽ nhoẻn miệng cười.

Vẫn trong trạng thái lơ đãn như lạc trong mơ, tôi nhìn theo bóng cô ấy rời khỏi phòng hóa học.

Những bước chân trôi nổi như đi trên

mây.

Tà váy đồng phục bông bênh dưới gối.

Vừa rồi là một lời hứa sao?

Hôm sau là Chủ nhật và tôi nghĩ ngợi về Kayano suốt từ sáng.

Có thật hôm nay cô ấy sẽ lại đến đó không?

Tôi liên tục nghĩ về chuyện đó cho đến tận tối. Khi màn đêm buông xuống, tôi đi tới trường với tâm trạng bất an. Cũng như hôm trước, tôi bước qua hành lang, trèo lên cầu thang và đến trước phòng hóa học.

Khi tôi kéo cánh cửa ra, Kayano đang

đứng bên cửa sổ, tắm mình trong ánh trắng. Đèn không bật, và rèm cửa sổ cũng mở hết cỡ, khiến thứ ánh sáng bạc lạnh lẽo tràn ngập cả căn phòng.

Trông thấy tôi đến, Kayano bèn nở một nụ cười vô cùng dễ thương.

- Chào buổi tối, Konoha.

Tôi nhận thấy cách gọi tôi là “Konoha” như thế mới thật giống Miu làm sao.

Giọng nói ngọt ngào như cọ vào tai khiến tôi cảm thấy nhột nhột...

Cô ấy không phải Miu. Thậm chí là một người đã không còn trên đời này nữa, thế mà trái tim tôi vẫn không ngừng run rẩy.

- Bạn đã hứa rồi đấy. Cho tôi biết đi. Những dãy số trong các lá thư bạn đã nhét vào hòm thư, chúng có ý nghĩa gì vậy?

- Ái chà, tôi chỉ nói là sẽ cho cậu gợi ý thôi phải không?

- Vậy thì, bạn cho tôi gợi ý đó đi chứ?

Kayano hất vạt váy rồi ngồi lên bàn.

- Gợi ý là tên của tôi. “Ka, Ya, No” đó.

- Tôi không hiểu,

- Hi hi, suy nghĩ cẩn thận vào chứ, anh chàng thám tử.

- Tôi chỉ là một học sinh cấp ba thôi, chỉ với ngần đó gợi ý mà bảo tôi suy luận ra

thì đúng là một việc quá sức rồi. Không có thêm gợi ý khác sao?

“Vậy thì, tôi sẽ kể cho cậu nghe câu chuyện của người ấy” – Cô ấy thì thầm.

Tôi thấy ánh mắt cô ấy bỗng trở nên dịu dàng.

- Người ấy gần gũi với tôi hơn bất kỳ ai khác, là một phần của tôi, là nửa còn lại của tôi. Chúng tôi luôn ở bên nhau dù đi đâu hay làm gì...

Ánh sáng tinh khiết chiếu vào từ ô cửa sổ, đem theo những kí ức từ một quá khứ xa xôi cập bến bờ hiện tại.

Những mảnh vỡ thời gian hóa thành những chiếc lông vũ trắng hòa cùng với

ánh trắng và rơi lất phất như đang nhảy múa trên đầu.

Chúng tôi cũng từng như thế...

Đã luôn ở cùng nhau dù có đi đâu hay làm gì. Miu là một nửa tâm hồn của tôi. Hoặc ít nhất thì tôi đã luôn cảm thấy như vậy.

“Tôi và người ấy đã cùng trải qua một khoảng thời gian vui vẻ. Nhưng rồi...” – Hàng mi Kayano cụp xuống buồn rầu – “Người ấy giận tôi và bỏ đi mất. Chúng tôi không bao giờ có thể gặp nhau thêm một lần nào nữa.”

Lòng ngực tôi thắt lại bởi một nỗi đau như xuyên thẳng qua tim.

Cả tôi cũng thế, cũng không còn được gặp lại Miu nữa rồi.

Miu đã hướng ánh mắt ngập tràn cảm phần về phía tôi, và cự tuyệt tôi.

Yêu mến đến nhường ấy, mà không thể gặp được nữa...

Kayano nhìn thẳng vào tôi bằng khuôn mặt nghiêm túc và hỏi.

- Nè, Konoha có biết cách lấy lại thứ đã đánh mất không?

Tôi ghì chặt ngực áo, đáp lại bằng giọng run run.

- ... Chuyện đó là không thể. Thứ đã mất một lần thì sẽ không bao giờ quay lại

nữ.

Kayano khẽ cụp mắt xuống, bình thản nói.

- Không phải đâu. Rất dễ dàng là đăng khác. *Cứ quay ngược thời gian lại là xong.* Làm như vậy thì ta sẽ không mắc phải cùng một lỗi lầm lần thứ hai nữa.

Cứ như những lời thì thầm của ác quỷ. Nếu có thể quay ngược thời gian... Nếu có thể quay về ngày hôm đó...

Đó chẳng phải là điều tôi đã cầu nguyện không biết bao nhiêu lần khi nằm trùm chăn trên giường trong suốt mùa đông thật dài sao?

Nếu tôi có thể trở lại là chính mình trước

khi viết tiểu thuyết, nếu tôi có thể trở về cái ngày Miu nhảy xuống từ sân thượng...

Xin Chúa hãy biến lời nguyện cầu này thành hiện thực. Xin hãy quay ngược thời gian. Miễn là không mất Miu thì con chẳng cần thứ gì khác nữa.

Chúa ơi, xin người.

Nhưng thời gian đã không quay lại.

Bây giờ, chỉ còn một mình tôi ở đây.

- Không thể. Quay ngược thời gian là một việc bất khả thi.

Nhìn thấy tôi run rẩy, gương mặt Kayano thoát trở nên rầu rĩ, cô ấy thì thào rất nhỏ.

- Vậy à... Cả Konoha cũng có lúc... muốn quay ngược thời gian phải không.

Cô ấy trượt xuống khỏi chiếc bàn và bước về phía tôi, nhẹ nhàng vươn hai tay ra ôm lấy đầu tôi và kéo nó vào bầu ngực nhỏ nhắn của mình.

Tôi không biết thứ cảm xúc nào đã dẫn đến hành động bộc phát đó của cô ấy. Chỉ là cô ấy đang run lên khe khẽ, như thể đang rất đau buồn. Cơ thể mảnh dẻ lạnh giá như tuyết, mang theo một mùi hương thanh khiết mà tôi đã từng ngửi thấy ở đâu đó.

Tôi phó mặc cơ thể mình trong vòng tay tưởng chừng như không thật đó, cảm thấy chút bình tâm ít ỏi và cả nỗi đau đang

nhức nhối trong lòng.

Tôi cảm thấy rằng thời gian có dừng lại tại thời điểm này mãi cũng không sao.

Thế nhưng, chỉ một lát sau, Kayano buông tôi ra và lảo bầm.

- Tôi phải đi rồi. Có người đang đợi tôi.

Tôi sực tỉnh khi nhìn thấy cô ấy cất bước đi về phía hành lang. Tôi vẫn chưa nói được gì. Tôi không muốn để cô ấy đi.

- Ch-Chờ đã... Ừm... Hay là, chúng ta đi ăn gì đó không!?

Trời đất ơi, thể loại mời mọc chán đời gì thế này. Tôi thực sự không có khả năng nói những câu hay ho hơn hay sao.

Kayano quay lại, nói bằng giọng lạnh lùng, hoàn toàn khác với lúc cô ấy ôm tôi.

- ... Không được đâu. Tôi chỉ ăn những thứ người ấy mang đến thôi.

Và cô ấy rời khỏi phòng học.

Cô ấy thì thầm “Không biết có thể quay ngược thời gian được không nhỉ?”.

Đó hoàn toàn là một câu chuyện bất khả thi. Là hành động của những ác ma chống lại chúa trời. Thế nhưng hắn đã thực sự làm điều đó. Hắn đã giao kèo với ác ma và đưa cô ấy trở về từ

đáy mộ. Hấn đã biến điều không thể thành có thể, và lúc này, cô ấy đang ở đây.

Giữa thế giới về đêm được soi sáng bởi ánh trăng, cô ấy uyển chuyển nhảy múa trong điên loạn.

Vẫn lẩm bẩm như thể đang hát “Cô ấy là tôi, tôi là cô ấy”, cô như biến thành một người khác. Bên trong cô, sự tồn tại khác đó ngày một lớn dần, và con người ban đầu của cô đang dần biến mất. Sự tồn tại khác đó cười, hát, yêu thương bằng thân thể của cô, bằng giọng nói của cô.

Cô ấy đang vươn tay về phía hấn, cô ấy đang cất tiếng thì thầm dành cho

hắn.

Cô khấn cầu “một người khác” bên trong mình bằng giọng nói đầy đau thương.

“Làm ơn, đừng chạm vào ông ta thêm nữa. Đừng mỉm cười với ông ta. Đừng khao khát ông ta. Bởi vì ‘tôi’ căm hận người đàn ông đó đến mức chỉ muốn giết chết hắn...”

Thứ Hai đầu tuần. Chị Tooko nổi giận bùng bùng xuất hiện.

- Chị đã dặn đi dặn lại rồi mà hôm thứ Sáu vẫn dám cho chị leo cây thế hả!
Konoha!

Mặc dù tôi cũng lường trước sẽ có chuyện “viếng thăm” của chị Tooko, nhưng vì không ngờ được chị ấy lại tập kích ngay từ sáng sớm nên tôi đã không kịp đào tẩu.

- À... là... Đột nhiên chứng bệnh kinh niên làm em nắc không thể ngừng lại được, nên em đi bệnh viện.

- Chị chưa từng nghe đến việc Konoha có cái bệnh kinh niên như thế! Trong lúc đợi Konoha, chị đã đi đi về về thư viện những ba lần, đọc hết cả tuyển tập truyện ngắn của O.Henry, tuyển tập truyện ngắn của Akutagawa Ryuunosuke và tập truyện ngắn của Hoshi Shinichi đấy!”

- Sao toàn truyện ngắn thế ạ?

- Chị cố ý chọn truyện ngắn để có thể dừng lại ngay khi Konoha tới chứ sao. Thế mà em mãi chả đến, một bó hoa huệ đen to oành được gửi đến bằng dịch vụ Hana Cupid(2), rồi khi chị trở về từ thư viện, trên tường phòng dần một lớp tờ giấy to tướng viết chữ đỏ “Tôi đã về rồi đây” nữa...

(2) Dịch vụ chuyển hoa, quả của Nhật.

Chị Tooko gi vào mặt tôi mảnh giấy chị ấy lấy được ở hòm thư sáng nay.

- Nhìn đi, thư ngày hôm nay kinh dị hơn nhiều nhé, còn dính mấy vết trông như máu nữa.

Tôi cảm thấy hơi hoa mắt khi nhìn vào

những mảnh giấy ô vàng lấm tẩm những đốm đỏ lòe loẹt, có viết những chữ “Đó là con chim mang tới điềm gở”, “Sơn tường bằng máu”, “Bộ xương nhỏ trong tổ” bằng bút chì.

- Đây, cả cái này nữa.

Những con số xếp thẳng hàng trên mảnh giấy xe ra từ vở thép.

**“24 14 4 27 30 35 24 26 4 31 35 24 20
17”**

“21 29 26 4 35 24 29”

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

... Ý nghĩa thực sự của dãy số này rất cục

là gì? Cô ấy đã nói tên của mình chính là gợi ý, nhưng...

Đang xem hết một lượt những mẫu giấy và nhớ lại những sự kiện xảy ra trong hai ngày nghỉ, tôi bỗng cảm giác có ánh mắt đang chĩa vào mình.

Tôi ngẩng đầu lên thì thấy Kotobuki vẫn mang cặp sách trên vai và đang nhìn tôi chòng chọc.

Vì đã lỡ chạm mắt nhau rồi nên tôi chẳng còn cách nào khác ngoài mỉm cười. Ngay lập tức, cô nàng tròn mắt như thể bối rối và quay ngoắt sang hướng khác.

Chắc, tại sao tôi bị ghét đến thế nhỉ.

- Konoha làm cái gì mà cứ cười cười rồi

lại thở dài thế hả? Đang nhìn đi đâu đấy?

Chị Tooko dùng ngón cái và ngón trỏ bóp mũi tôi.

May mà tiếng chuông giải cứu đã vang lên ngay sau đó.

- A... Được rồi, giờ nghỉ trưa chị lại tới. Cầm bỏ trốn đây? Biết chưa?

Bà chị quay lại nhấn mạnh không biết bao nhiêu lần rồi mới chịu đi.

Đến giờ nghỉ trưa, tôi nhỏ giọng tạ lỗi:

- Em xin lỗi, chị Tooko.

Và lập tức đến thư viện lánh nạn.

Vì chị ấy từng nói “Đến thư viện lúc

đang đói cồn cào ruột gan là vô cùng khổ sở đó. Phải chứng kiến một bàn tiệc bày ra trước mắt mà chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn”, nên tôi tính toán rằng đây có khi lại là nơi an toàn không ngờ. Thế nhưng, khi trông thấy Kotobuki đang ngồi ở bàn thủ thư, tôi liền muốn quay đầu lại.

Oa, hôm nay là ngày đen đui hả trời?

Đối phương cũng đã để ý thấy, chu mỏ ra, trố mắt hết cỡ mà nhìn tôi.

Căn phòng đang bật điều hòa bỗng chốc trở nên nóng nực, tôi vã mồ hôi hột tưởng như mình là một chú ếch đang bị rấn nhìn chăm chăm, khẽ khàng cúi chào khi đi ngang qua bàn thủ thư.

Kotobuki nhướn lông mày lên.

Trước khi những lời ghê gớm của cô nàng kịp tuôn ra, tôi tiến về phía góc đọc sách với những bước chân vội vã.

Trong khi ngó quanh tìm chỗ ngồi, tôi phát hiện ở phía cửa sổ có bóng dáng một người mà tôi không ngờ đến.

Kayano? À, không phải. Là Amemiya...

Cô ấy đang cầm trong tay một cuốn sách mỏng có bìa cứng và lật giở từng trang. Gương mặt trắng trẻo nhìn nghiêng đang cúi xuống kia, bình lặng và buồn rầu như mặt nước mùa đông vậy.

Tôi nín thở và tiến gần về phía Amemiya.

- Amemiya.

Nghe tiếng gọi, cô ấy ngẩng phắt lên kinh ngạc. Đúng lúc đó trang sách bị lật, và tôi đã kịp nhìn thấy những con số nhỏ xíu được viết san sát nhau ở mặt trong của bìa.

Amemiya luống cuống gấp sách lại, có thể run rẩy có vẻ sợ sệt.

Đúng như tôi nghĩ, cặp mắt yếu đuối này không thể nào là Kayano được, mà là Amemiya. Cảm thấy hơi lỗi vì đã làm Amemiya nhút nhát giật mình, tôi chọn cách không đả động gì đến những thứ mình vừa nhìn thấy lúc nãy, thay vào đó trưng ra một nụ cười vui vẻ.

- Xin chào. Bạn còn nhớ mình không nhỉ?

Sau khi tôi hỏi, cô ấy ôm lấy cuốn sách, giữ chặt nó vào ngực mình, và gật đầu.

- Inoue... phải không? Hôm đó, cảm ơn bạn...

Amemiya không có những kí ức khi là Kayano sao? Hay là cô ấy chỉ đang giả vờ không biết? Tôi chưa thể rút ra kết luận về vấn đề này nên tạm để đó và tiếp tục nói với thái độ ôn tồn.

- May quá. Bạn vẫn nhớ tên mình. Bạn có phiền nếu mình ngồi cạnh không?

-... Xin mời.

- Cảm ơn nhé.

Tôi thả mình xuống chiếc ghế ở bên cạnh. Lúc gặp Kayano trong phòng hóa học, vì choáng ngợp trước tình huống kì quặc khi ấy nên tôi đã không nhận ra, nhưng khi nhìn Amemiya như thế này, có vẻ cô ấy còn gầy hơn cả hôm tôi và chị Tooko đưa cô ấy đến phòng y tế. Tôi có thể thấy được làn da trắng ngà một trở nên tái xanh và mạch máu nổi rõ trên cánh tay của cô ấy. Cả những ngón tay đang giữ lấy quyển sách kia trông cũng giống như có thể gãy bất cứ lúc nào.

- Mình xin lỗi vì làm gián đoạn việc đọc sách của bạn nhé. Bạn đang đọc sách gì vậy?

- Là cuốn *Cậu bé ban ngày và cô bé ban*

đêm của MacDonald...

- À, tác giả đó chuyên về văn học thiếu nhi thể loại giả tưởng nhỉ? Tớ đã đọc *Phía sau gió Bắc* của ông ấy rồi.

Là nói dối đấy. Chỉ là tôi nhớ được đầu đề về cuốn đó sau một lần chị Tooko vừa ăn sung sướng vừa khoe mẽ kiến thức thôi.

- Cuốn sách đó kể về chuyện gì vậy?

Amemiya hơi cúi đầu.

- Câu chuyện kể về sự gặp gỡ của... một cô bé bị mù phù thủy xấu xa nhốt trong núi đá từ khi còn đỏ hỏn, chỉ biết đến thế giới của bóng đêm... với một cậu bé chỉ biết đến thế giới ban ngày...

- Ô, nghe hay đấy. Làm mình cũng muốn đọc thử.

Có cách nào nhìn được mặt sau của bìa không đây?

Thế nhưng khi nhìn thấy đôi vai gầy run lên khe khẽ và những ngón tay giữ quyển sách ngày một chặt hơn, tôi từ bỏ ý định truy hỏi thêm.

Tôi chuyển chủ đề một cách tự nhiên nhất có thể, mang một thái độ hết sức vô hại thường được dùng khi tán chuyện phiếm.

- Thế loại kỳ ảo rất thú vị. Những câu chuyện kể về cuộc phưu lưu ở thế giới khác như *Biên niên sử Narnia* hoặc là *Chuyện dài bất tận* sẽ đem đến những

giấc mơ làm tim ta đập thình thịch vì
phản kích đó.

- ... Đúng vậy nhỉ.

Đôi môi của Amemiya khẽ chuyển động.

- Mình cũng nghĩ là nếu có thể đi đến
một thế giới khác ở nơi xa xôi nào đó thì
tốt biết mấy... Giống như cô bé trong
cuốn sách này... Nếu mình cũng có thể đi
tới thế giới ban ngày thì tuyệt biết bao...

Trong giọng nói đó phảng phất nỗi buồn,
sự mong manh và cả nỗi cam chịu,
dường như cô ấy chỉ đang thì thầm với
chính bản thân mình.

Bộ dạng này trái ngược hoàn toàn với
Kayano, quá yếu đuối. Tôi thấy đau như

bị ai đó đâm vào ngực, không thể rời mắt khỏi gò má tái nhợt và đôi mắt đang sụp xuống của cô ấy.

- À... là thế này... Amemiya đang có chuyện gì phải lo nghĩ sao? Nếu bạn không phiền có thể nói mình nghe không?

Amemiya lén ngược hàng mi lên nhìn tôi.

Trong đôi mắt đó không còn sự trống rỗng từ đầu đến giờ, mà đong đầy nỗi buồn sâu thẳm. Tôi tưởng như sẽ bị cuốn vào ngay khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau.

- Inoue là một người tốt... Nhưng bạn không nên lại gần người như mình...

- Amemiya...

Amemiya lẳng lẳng đứng dậy, tay vẫn ôm ghì quyển sách ở trước ngực và cúi đầu bước đi.

Những từ “nếu có thể đi tới thế giới ban ngày thì tốt biết bao...” cứ vang vọng bên tai tôi.

Cuốn sách mà Amemiya cầm theo... hình như đã khá cũ, bìa cũng bạc màu. Dây số nhỏ được viết bên trong... không biết là gì nhỉ.

Đêm thứ Bảy, Kayano đã xóa sạch những con số còn lưu lại trên tường. Chắc hẳn những dây số này phải mang một ý nghĩa quan trọng nào đó.

“Gợi ý là tên của tôi. ‘Ka, Ya, No’ đó.”

Có khả năng người đọc được những con số này không chỉ riêng mình Kayano. Lẽ nào Amemiya cũng có thể làm việc đó?

Vì sao Amemiya lại biến thành Kayano thế nhỉ?

Điều gì là khởi nguồn cho tất cả những chuyện này?

Trước khi bắt đầu chung sống với Kurosaki, Amemiya chỉ là một cô bé bình thường. Như bao người khác, giờ nghỉ trưa vừa ăn vừa nói chuyện với bạn bè.

Tại sao cô ấy lại trở nên *không thể* ăn được nữa?

Vậy là có liên quan đến Kurosaki sao?

Có phải chính ông ta là phù thủy xấu xa đã giam giữ Amemiya trong thế giới của màn đêm không nhỉ?

- ...*Không được đâu. Tôi chỉ ăn những thứ người ấy mang đến thôi.*

Tôi cũng bận tâm đến cả lời Kayano đã nói.

Còn nữa, “không nên lại gần mình” rốt cuộc là ý gì đây...

- Aa... Thật không tài nào hiểu được.

Tôi chống cùi chỏ xuống bàn và ôm đầu.

Ban đầu tôi chỉ định hỗ trợ cho Ryuuto, thế mà giờ đây tâm trí đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi những bí mật của “Kayano”

và “Hotaku”.

Chắc chắn là do câu nói ở trong phòng thí nghiệm khoa học ấy của Kayano.

“Nè, Konoha có biết cách lấy lại thứ đã đánh mất không?”

Kayano đã nói rằng chuyện ấy thực ra rất dễ dàng, chỉ cần quay ngược thời gian là xong.

Dù cho thực tế việc đó là hoàn toàn không thể.

Kayano cũng từng mong ước thời gian quay trở lại sao? Chẳng lẽ điều điều ước của cô ấy đã được đáp ứng? Nhưng nếu vậy, tại sao cô ấy phải lang thang hàng đêm như bây giờ?

Không ổn rồi. Dù có nghĩ bao nhiêu đi chăng nữa thì tôi cũng chỉ rơi vào cái vòng luẩn quẩn, chẳng có gì khác ngoài nỗi đau như muốn vỡ tung lồng ngực này.

Cũng đã gần hết giờ nghỉ trưa nên tôi bèn đứng dậy khỏi ghế.

Khi đi qua trước bàn thử thư, bất giác cảm nhận được sát khí, tôi quay sang thì thấy Kotobuki đang mím môi, lườm tôi như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cô nàng lâu bầu “Thấy rồi đấy” và tỏ vẻ khó chịu. Chân tôi khựng lại, xem chút nữa là ngã bổ chửng.

S-Sao cơ? Thấy là thấy cái gì mới được? Kotobuki tức giận chuyện gì vậy?

- Tội tệ.

Hả?

Trong khi đầu óc tôi vẫn quay mòng mòng chưa định hình nổi cái gì tội tệ và tại sao tôi phải hứng chịu những từ ngữ kinh khủng như thế, Kotobuki đã đánh mắt sang hướng khác rồi rời khỏi bàn thủ thư, để mặc tôi đứng thộn ra đó và nhìn theo bóng cô nàng đi mất.

Tôi chẳng hiểu gì cả, Kotobuki.

Sinh nhật 16 tuổi, cô ấy hội ngộ với một người đã rất lâu không gặp.

Một con người dịu dàng, dành trọn cho

cô ấy tình thương yêu không điều kiện, không hối tiếc, khi cô đang có một cuộc đời hạnh phúc như ở chốn thiên đàng. Người ấy đã trao cho cô một cuốn sách cũ.

Thứ ghi bên trong là những ngôn từ bí mật.

Những từ ngữ bị nguyên rửa trong bóng tối đen kịt, tước đoạt khỏi tay cô ấy tương lai mà cô hằng mơ tưởng với những giả định “lúc nào đó”, “có lẽ”, không chỉ thế mà còn đẩy cô rơi sâu xuống tận cùng màn đêm tuyệt vọng.

Đã không thể trông chờ sự cứu giúp từ bất cứ đâu. Cũng không được phép ước ao điều đó. Tội lỗi đã hoàn toàn

làm cô hoen ố.

Cô ấy, cô đơn nơi phòng học, chăm chú nhìn vào quang cảnh thế giới tan vào màn đêm trải rộng như bị bao phủ bởi một màu đen và thì thầm.

“Nếu mở cánh cửa ra và tới được một thế giới khác thì tuyệt biết bao. Ở đó, tôi có thể sống trong một câu chuyện hoàn toàn khác với bây giờ”.

Giả như, cô ấy gặp được cậu bé ban ngày, thì có lẽ cô có thể trở về nơi ấm áp thân thương ấy.

- Konoha!

Chị Tooko bất thình lình xuất hiện ở phía bên kia cửa sổ, mặt mày sưng sứa và lăm lăm cây lau nhà trong tay. Tôi suýt nữa thì ngã ngửa vì phát hoảng trước cảnh tượng đó.

Đó là thời gian trực nhật sau giờ học. Tôi đang ở ngoài ban công và lau cửa sổ bằng một miếng giẻ.

- Sao chị ở trong lớp em vậy à? Lại còn vác theo cây lau nhà nữa.

Trước câu hỏi dè dặt của tôi, chị Tooko mở xoạch cửa sổ bằng một tay, nói với vẻ cáu kỉnh.

- Vì Konoha cứ chạy trốn chị mãi, nên chị mới phải chuồn ra giữa lúc đang trực

nhật đây. Chuyện em tán tỉnh một cô gái ở thư viện trong giờ nghỉ trưa là thế nào hả?

- Gì cơ ạ?

Liên sau đó, Kotobuki xuất hiện bên cạnh chị Tooko, bấu môi, hai tay khoanh trước ngực.

- Đúng thế đấy ạ, chị Tooko. Chính mắt em đã nhìn r~~~~~õ cảnh Inoue bắt chuyện với một cô gái bằng bản mặt nhăn nhó.

Oái, Kotobuki đã đi mách bới chị Tooko à? Tại sao? Hơn nữa, hai người gọi nhau bằng “Nanase”, “Chị Tooko” từ lúc nào thế hả?

- Không chỉ thế đâu ạ. Hôm trước Inoue còn được nhiều bạn nữ quay quanh và đi chơi với họ nữa.

- Ô, ra thế hử? Trong khi chị đang lo phát ốm về tương lai của câu lạc bộ Văn Học và ngóng đợi Konoha, thì Konoha lại phờn phơ tung tẩy hẹn hò với các cô gái nhỉ. Konoha là loại người đó à? Loại mà mặc cho câu lạc bộ Văn Học có bị tấn công bởi một đàn lợn, máu có nhuộm đỏ tường thì cũng chẳng đau lòng một chút nào ấy.

Tôi cuống quýt chen ngang.

- Gượng chút đã. Chị kết luận nhanh quá rồi đấy. Chị cũng thôi tưởng tượng quá đà như thế họ em. Hơn nữa chỉ là hiểu

nhầm thôi. Em không có chơi bời hay hẹn hò gì hết.

- Thế thì em đã làm gì?

Chị Tooko còn phồng má dữ hơn, nhìn tôi bằng cặp mắt hờn dỗi.

- Ch-Chuyện đó...

- Nói năng không rành mạch là bằng chứng cho thấy trong lòng người đó đang có cảm giác tội lỗi đó ạ, chị Tooko.

- Ê, Kotobuki!

- Ồ, đúng như Nanase nói đây.

Chịu không nổi những cái lườm nguýt và những lời kết tội của Kotobuki và chị Tooko, tôi quyết định bỏ chạy.

- Xin lỗi, em có việc gấp.

Tôi cúi giẻ lau vào tay Kotobuki rồi chạy bổ vào trong lớp, chớp lấy cặp sách đang treo bên cạnh bàn và lao nhanh ra hành lang.

- Này! Konoha!

- Đồ chết nhất!

Giọng la mắng trách móc của hai người đuổi theo sau khi tôi cắm đầu cắm cổ chạy.

Dù Kotobuki có ghét tôi đến thế nào thì cũng đâu cần phải cố công đi mách lẻo với chị Tooko thế chứ? A... chị ấy câu lắm rồi đây~~

Tôi ngồi đợi Ryuuto ở quán cũ trong tâm trạng chán chường. Lát sau, cậu ta đến và dẫn theo một bà lão tầm trên dưới 70 tuổi có thân hình khá mập mạp. Bà ta có vẻ ngượng ngùng vui sướng khi được Ryuuto mở cửa cho. Nhìn cảnh tượng đó làm tôi thấy rùng mình.

Chẳng lẽ cậu tán tỉnh cả người này à!?

Tôi trở mặt ra vì sốc. Còn Ryuuto vẫn giữ nguyên bộ mặt thản nhiên và giới thiệu bà lão đó với tôi.

- Chào anh, Konoha. Đây là bà Wada Yoshie, người giúp việc siêu đẳng của nhà Hotaru đây ạ.

Không kiểm chế được nữa rồi.

Vì thế, cô ấy đã viết thư.

Viết cho người ấy, viết cho con người khác của cô ấy, cho một nhân vật vĩ đại nào đó đang điều khiển vận mệnh của con người. Cô ấy viết những dây kí tự bí mật vào vở, xé chúng ra và bỏ vào hòm.

Làm ơn hãy thấu hiểu những cảm xúc của tôi.

Làm ơn hãy lắng nghe tiếng nói của tôi.

Xin hãy thực hiện giúp tôi nguyện vọng này.

“Sợ quá”

“Đau quá”

“Ma quỷ”

“Đừng đến đây”

“1 28 6 4 27 35 17 26 13”

***“12 28 18 35 12 28 14 31 35 22 28 5 35
21 6 31”***

***“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”***

Khi tôi mở cánh cửa phòng hoá học,
Kayano đã ngồi đó, trên chiếc bàn, quay
mặt ra cửa sổ và nhìn đắm đắm vào

khung cảnh chìm trong bóng tối.

Đôi mắt sụp xuống buồn rầu gợi lại cho tôi hình ảnh Amermiya mà tôi đã gặp trong thư viện trưa nay.

- Hôm nay, tôi đã gặp một người biết về bạn đây.

Nghe tôi cất tiếng, cô ấy quay lại, lảng lẽ nhìn tôi.

- Tôi đã hỏi bác giúp việc Wada rất nhiều điều liên quan đến mấy người.

Bà Yoshie mà Ryuuto đã giới thiệu cho tôi, là người giúp việc lâu năm cho nhà Amemiya. Bà ấy đã làm việc trong dinh thự nhà Amemiya suốt từ hồi bố của Amemiya còn bé tí.

- Vậy à... Chắc không có chuyện hay ho về tôi đâu nhỉ?

Kayano lẩm bẩm một cách thờ ơ.

- Nào là phó mặc hết việc nhà cho bà Wada để đi chơi suốt ngày này... ích kỉ và hiếu thắng, thường xuyên gắt gỏng này, hay là nhiều lần đánh vỡ bát đĩa, lớn tiếng ồn ào này... Không hỏi cũng biết. Họ còn nói sau lưng tôi là “Bà chủ lại làm loạn nữa rồi”. Anh Takashi thì dịu dàng, lịch thiệp, em gái anh ấy là Reiko cũng đoan trang và khả ái, hai người bọn họ đối xử vô cùng tử tế với tôi. Ngôi nhà tráng lệ, thức ăn ngon lành, cứ như chốn thiên đàng... chắc chắn không có lí do gì để tôi cảm thấy bất mãn cả, thế mà tại

sao tôi cứ phải khiến giông tố nổi lên như vậy nhỉ...

Takashi là chồng của Kayano, còn Reiko là em gái của Takashi. Đối với Amemiya thì hai người họ là bố và cô ruột.

Bà Wada kể rằng “Tuy tim ông chủ không được tốt, nhưng ông ấy là một người hoà nhã và rộng lượng. Ông ấy si mê bà chủ đến độ có khi ông còn tôn sùng cả mảnh đất mà bà đặt chân ấy chứ. Ông ấy cũng rất nâng niu cô con gái là Hotaru...

Cũng chỉ riêng với Hotaru là bà chủ không to tiếng. Bà ấy cũng hay dẫn Hotaru về bên nhà. Song thân của bà chủ đều mất sớm, nên dinh thự bên ấy chẳng có ai ở cả. Ông chủ thì luôn than vãn

rằng toàn đàn bà con gái ở tại toà nhà rộng lớn đó thì nguy hiểm lắm.

Bà chủ hẳn quyển luyến ngôi nhà nơi mình sinh ra nhiều lắm. Ngay cả trước khi qua đời vì bạo bệnh, bà ấy vẫn cứ nằng nặc “Em muốn về nhà, cho em về nhà” làm ông chủ vô cùng khổ sở.

Khi tôi hỏi căn nhà đó bây giờ sao rồi, Wada hạ thấp giọng nói cứ như đang nhắc đến một điềm gở.

- Nơi Hotaru và Kurosaki đang sống chính là căn nhà của bà chủ cổ quái đấy.

Sau khi bà chủ mất, căn nhà được cải tạo toàn bộ và cho người khác thuê.

Kurosaki đã cố tình đuổi những người ấy

đi rồi bắt đầu sống tại đó. Chỉ hai người sống trong căn nhà cao và rộng đến thế hẳn là rất bất tiện. Không hiểu ông ta định làm gì nữa...

Wada cau mày vẻ bất mãn.

Tôi cũng băn khoăn với vài mối nghi ngờ, như là, vì sao Kurosaki bán căn nhà mà Amemiya đang ở và nhất định phải chuyển đến một dinh thự to lớn như vậy? Cả việc đó chính là căn nhà Kayano sinh ra và lớn lên, liệu có phải chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay không?

- Ngay từ đầu, tôi không thể tin tưởng Kurosaki. Từ lần Reiko dẫn ông ta về nhà, tôi đã luôn có cảm giác khó chịu. Đương nhiên người đó giả vờ cư xử như

một quý ông lịch lãm và chân thành, nhưng cách ăn uống của ông ta có chút kỳ cục. Ông ta không dùng chanh để ăn kèm khi dùng món thịt lợn rán mà cứ thế nhai luôn. Sau khi ăn xong còn lấy lưỡi liếm ngón tay nữa. Làm sao tôi coi ông ta là một quý ông được nuôi dạy trong một gia đình tử tế cơ chứ.

Ông ta nói mình đeo kính mát vì mắt kém, nhưng có lần tôi đã vô tình nhìn thấy, ánh mắt ẩn sau cặp kính chất chứa một điều gì đó vô cùng đáng sợ... Người ta gọi đó là “tuy miệng mỉm cười mà mắt thì không cười”, phải không nhỉ...? Một đôi mắt u ám xui xẻo như một con sói đói đang cảnh giác, chờ thời cơ xông ra tóm gọn con mồi vậy.

Ông chủ đã phản đối khá dữ dội hôn sự của em gái Kurosaki. Nhưng Reiko yêu Kurosaki đến mức đả đuổi, còn nói rằng nếu không được cho phép thì sẽ cùng ông ta bỏ trốn luôn, nên ông chủ không thể không chấp thuận. Cuối cùng, mọi chuyện thành ra như thế...

Hotaru thật đáng thương... Tài sản thì già đàn ông đó nắm hết, những người họ hàng có ý muốn bảo vệ cô bé đều không được cho đến gần, thành ra giờ cô bé chỉ còn có một mình.

Kayano cúi đầu, nhìn xuống chân và thì thầm.

- Bà Wada cực kì yêu mến Hotaru. Bà ấy luôn chăm lo cho con bé như là cháu ruột

của mình vậy. *Kể cả khi sau khi tôi chết...*

- Có vẻ là thế. Bà em rất lo lắng cho Amemiya. Bà ấy kể rằng lúc gặp Amemiya vào mùa thu năm ngoái, vào đúng sinh nhật thứ 16 của cô ấy, cô ấy gây kinh khủng và cứ dờ dẩn như một con búp bê.

- ...

- Bà Wada cũng nói lúc đó, bà ấy đã trao lại cho Amemiya một vật mà cô đã gửi cho bà ấy giữ hộ.

- Nó được bọc kín nên tôi không rõ bên trong là gì. Một chiếc hộp to khoảng chừng này.

Bà Wada nói vậy và dùng hai tay để biểu hiện kích cỡ ngang một cuốn vở thiếp.

- Bà chủ trước khi qua đời dặn rằng bà ấy muốn tôi trao lại vật này cho Hotaru lúc cô bé được 16 tuổi, nên tôi đã luôn cất giữ nó cẩn thận.

- Cô đã trao lại vật gì cho Amemiya vậy?

Đôi vai nhỏ của Kayano run rẩy. Cô ấy vòng tay ôm chặt lấy cơ thể của mình, như thể đang chống đỡ một điều gì đó.

“... Chuyện bí mật” - Giọng nói run run *không hề giống cô ấy chút nào.* – “Tôi không được phép nói cho ai hết”.

Bộ dạng ấy, biểu cảm ấy, cả những ngón

tay gây guộc lẫn đôi chân trắng trẻo, vẻ mỏng manh tựa hồ sẽ tan biến ngay lập tức.

Tôi buột miệng gọi.

- *Amemiya*?

Amemiya giật mình ngẩng đầu lên. Nhưng rồi cô ấy lại mỉm cười bằng nét mặt của Kayano.

Một nụ cười kiêu hãnh tự cao tự đại...

- Sai rồi. Tôi là Kayano. Bởi vì, Hotaru chỉ là một người không ai cần đến. Nhưng giờ thì chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa. Dù có làm gì đi nữa, cả Kayano lẫn Hotaru đều sẽ nhanh chóng biến mất thôi...

- Ý bạn là gì?

Gương mặt cô ấy lại thoáng hiện lên vẻ buồn rầu. Sau đó, cô ấy nhẹ nhàng thả chân xuống sàn và khẽ lẩm bẩm.

- *Đến lúc chia tay thế giới này rồi.* Nè, nếu một nửa linh hồn gây ra tội ác và rơi xuống địa ngục thì chẳng phải nửa còn lại cũng nên chịu chung cảnh đó sao? Việc chỉ có một nửa được cứu rồi và lên thiên đàng là một điều sai trái.

Tôi không hiểu được ý nghĩa của những lời ấy. Những điều cô ấy nói từ đầu đến giờ xoáy cuộn vòng vòng trong đầu, làm trí óc tôi rối loạn.

Thời điểm này là lúc tôi cần tiến về phía

cô ấy và hỏi cho ra lẽ.

Bạn đang đau khổ vì điều gì? Mong ước thật sự của bạn là gì? Tại sao lại cầu mong được quay về quá khứ? Tại sao Amemiya Hotaru phải trở thành Kujou Kayano?

Người ấy là ai?

Thế nhưng, cả miệng tôi, cả chân tay tôi đều cứng đờ không thể cử động được. Có lẽ tôi sẽ không thể gặp lại cô ấy nữa, bởi vậy, bây giờ, ngay lúc này, tôi phải hỏi cô ấy. Thế mà tôi đang lưỡng lự cái gì đây!

Cô ấy hát nhẹ mái tóc mượt mà màu hạt dẻ rồi bước ngang qua trước mặt tôi.

Mùi hương ấy lại thoang thoảng nơi đầu mũi. Thứ mùi thanh khiết khuấy động nỗi bất an trong tâm hồn mà tôi đã từng ngửi thấy ở đâu đó.

Tôi không thể cất nổi lấy một lời, lặng người đứng yên một chỗ cứ như đang nhìn theo một ảo ảnh dần trôi đi mất.

Chương 4: Vong hồn từ quá khứ

Ngày đầu tiên thi cuối kỳ. Tôi đã ngủ dậy muộn.

Tối hôm trước, tôi cứ suy nghĩ vẩn vơ về những gì diễn ra ở phòng hoá học nên chẳng học hành được cho ra hồn.

Khi tỉnh dậy thì thấy mình đang gục đầu xuống bàn, đến lúc nhìn thấy đồng hồ tôi mới nhận ra rằng trời đã sáng.

Tôi chạy vào lớp vừa kịp lúc, thở không ra hơi, và hỏi Akutagawa.

- Chị Tooko có đến không?

“Chị ấy để lại thứ đó”- Cậu ấy chỉ về

phía bàn của tôi.

Tôi quay ra nhìn thì thấy cuốn *Tôi là con mèo* bản hoàn chỉnh của Natsume Souseki đặt ở đây.

Tôi lật qua xem thử. Trong sách có kẹp một thẻ đánh dấu màu tím và trên đó là một dòng chữ to tướng viết bằng bút dạ “Konoha là đồ ngốc!”

Nói thật là tôi bị choáng bởi câu trách mắng thẳng thừng không đầu không đuôi ấy, thật chẳng ra dáng một “cô gái văn chương” chút nào.

Ôi, sao chị ấy lại trẻ con đến thế cơ chứ. Kiểu này là cơn giận dữ của chị Tooko đã đạt ngưỡng kinh khủng lắm rồi đây...

Kotobuki vẫn gườm gườm nhìn tôi như mọi khi. Toàn là những chuyện đau đầu.

Giờ tan trường, sau khi tôi kết thúc một ngày thi thắm hại. Tại quán cũ, Ryuuto vừa uống Coca vừa nói nhanh gọn.

- Chẳng sao đâu ạ. Chị Tooko đơn giản ấy mà, cứ kệ chị ấy vài ba hôm là đâu lại vào đấy ngay.

- Không đâu. Chị Tooko rất cứng đầu, chị ấy chắc chắn sẽ thù dai, y như vụ Anne tóc đỏ nói lời tuyệt giao với Gilbert(1) ý.

(1) Anne là nhân vật chính của truyện Anne tóc đỏ dưới mái nhà xanh (Anne of Green Gables) của nhà văn người

Canada Lucy Maud Montgomery.

- Ô, anh hiểu chị Tooko ghê, anh Konoha.

Điều bộ cười cười làm như thể đó là chuyện của người khác ấy làm tôi phát cáu.

- Ê này, đầu đuôi là tại cậu hết còn gì. Từ trước anh đã thấy boăn khoăn rồi. Tại sao cậu lại lôi kéo anh vào vụ này hả?

Cậu ta bèn giả ngu.

- Vì anh Konoha tình cờ học cùng trường với Hotaru thôi ạ.

Tôi lừa cậu ta bằng ánh mắt toé lửa.

- Lí do không chỉ có thế phải không?

Quan sát cậu mấy ngày nay, anh nhận thấy rằng cậu có khả năng hành động, khéo ăn nói, đầu óc cũng thông minh. Khác với anh, cậu hoàn toàn phù hợp đảm nhận vai chính trong tiểu thuyết trinh thám ấy chứ. Cậu đâu cần sự giúp đỡ của anh? Thế mà sao cậu lại kéo anh vào? Đừng bảo cậu muốn có một tên ngốc vào vai Watson(2) để làm nổi bật sự phi thường của nhân vật thám tử nhé?

*(2) Nhân vật trong loạt tiểu thuyết trinh thám **Sherlock Holmes** của Arthur Conan Doyle, bạn thân nhất và là người ghi chép của thám tử Holmes.*

Ryuuto nhún vai. Nụ cười của cậu ta méo xệch.

- Em có xấu tính đến thế đâu... Em chỉ muốn biết nhà văn của chị Tooko là người thế nào thôi.

Hai má tôi bỗng dưng nóng bừng. Tôi là nhà văn của chị Tooko á? Thằng nhóc này đang nói gì thế?

- Ý cậu là gì?

Tôi hỏi vặn lại để che giấu sự bối rối. Ryuuto tay chống cằm, nhìn tôi chăm chú.

- Là như vậy thôi ạ. Em muốn biết về anh Konoha. Khi chị Tooko nói “Konoha im lặng coi”, em chợt nhận ra “Anh, thì ra đây là anh Konoha mà lúc nào chị Tooko cũng kể sao?”. Cho đến lúc ấy, em đã nghe rất nhiều chuyện từ chị ấy nên cũng

hơi tò mò về anh, sau khi gặp mặt em lại càng muốn biết nhiều hơn nữa... cuối cùng em đã đến trường để gặp anh. Em nhờ anh hợp tác trong chuyện của Hotaru vì em cần một cái cớ để có thể nói chuyện với anh.

- Cậu không thích con trai đấy chứ? Cậu vừa rồi anh nghe cứ như một lời tán tỉnh vậy.

Trên gương mặt nam tính của cậu ta hiện ra một nụ cười toe toét vô tư như trẻ con.

- Không có chuyện đó đâu. Em rất yêu các cô gái mà.

- Anh chỉ đơn thuần là chân chạy việc và lo điếm tâm cho chị Tooko thôi. Chị ấy

sẽ vừa nhai vừa rào rào những câu chuyện tam đề mà anh viết ra vừa thích gì nói đấy, nào là vị nhạt quá, hay là độ mặn chưa đủ, rồi thì cấu trúc lộn xộn quá nên vị không thanh... Hôm nọ bà chị còn oà khóc hu hu, hét “Cay quá!” và cảnh năn rằng mình muốn ăn truyện của Aiken để rửa miệng. Với cả anh cũng không phải nhà văn...

Trong một khoảnh khắc, ánh mắt nhìn thẳng sắc lẹm của Miu lấp đầy tâm trí, siết chặt lấy trái tim tôi.

Cảm giác nhói đau lướt qua làm tôi bất giác nghiêng chặt răng.

Không...!

Tôi không muốn nghĩ đến chuyện ấy nữa!
Tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ trở thành nhà văn!

- Mà thôi, cũng được... Chuyện đó để sau hãy kết luận. Đằng nào em cũng chưa đọc những câu chuyện anh Konoha viết bao giờ.

Ryuuto lẩm bẩm. giọng điệu hình như hàm chứa ẩn ý nào đó, rồi ngậm ống hút một hơi Coca.

Tôi chậm chậm hít thở sâu và dần bình tâm lại. Sau đó, tôi lấy ra từ cặp sách những mẫu giấy chị Tooko đưa cho rồi xếp chúng lên mặt bàn.

-... Quay lại chuyện lúc trước. Đây là

những mẫu giấy được bỏ vào hòm thư của câu lạc bộ. Có cả những mẫu dính vết máu hoặc đốt cháy xém nữa, nhưng anh nghĩ thứ đó không phải do Amemiya viết nên không mang theo.

Ryuuto cau mày khi nhìn những mảnh giấy có chữ “ma quỷ”, “đáng ghê tởm”, “cứu vớ”. Cậu ta nhặt từng mẫu giấy lên và dán chặt mắt vào đó. Mắt cậu ta nheo lại đầy hoài nghi khi thấy mẫu giấy ghi dãy số “1 28 6 4 27”.

- Dãy số này là gì vậy nhỉ?

- Anh cũng không rõ. Chị Tooko thì giải thích là “1 (1 ngày), 28 (hai đứa bà tám), 6 (xấu), 4 (tử), 27 (hai cái cây).”

- Nghe vui nhỉ.

Ryuuto cười khỏ sở.

- Thôi thì ta hỏi chính người viết vậy.

“Hả” – Tôi ngó ra.

Ryuuto liền ngẩng mặt lên, nụ cười hiện ra trong ánh mắt.

- Chào, Hotaru.

Tôi kinh ngạc quay lại thì thấy Amemiya đang đứng đó, vẻ hoang mang lộ rõ trên gương mặt.

Ryuuto đứng dậy, khoác tay qua vai cô ấy. Giữ nguyên tư thế ấy, cậu ta dẫn Amemiya quay lại bàn và ấn cô ấy xuống chiếc ghế cạnh mình.

- Tại sao... Inoue lại ở đây?

Amemiya nhìn tôi và hỏi bằng giọng rất nhỏ, chỉ như một tiếng thì thầm.

Chuyện gặp Kayano ở phòng hoá học, lần lần trò chuyện với Amemiya trong thư viện, tôi đều không kể lại cho Ryuuto. Tôi lúng túng vì không biết mình nên xử sự thế nào cho phải.

Nụ cười vẫn nở trên môi, Ryuuto trả lời với giọng điệu thản nhiên:

- Bọn mình là anh em thân thiết mà, phải không Konoha?

- ...Tớ mới quen Ryuuto gần đây. Xin lỗi vì đã không nói gì. Tôi không có ý giấu giếm, nhưng mãi không tìm được cơ hội

để nói ra.

Amemiya chỉ cúi đầu im lặng.

- Trước tiên ăn chút gì đã, Hotaru.

- ...Xin lỗi, mình no rồi.

- Không phải thế đúng không? Hôm nay mình sẽ bắt Hotaru ăn cho bằng được. Chị Harumi, cho em một salad gà, súp ngô và một phần bánh mì nướng kiểu Pháp.

Ryuuto liệt kê cho chị phục vụ những món cậu ta muốn gọi. Những ngón tay thon gầy của Amemiya giữ chặt nếp váy. Cặp lông mày nhíu lại, cô ấy thu mình buồn bã.

- Nè, Hotaru? Người bỏ mấy cái vào hòm thư của cậu lạc bộ Văn Học là Hotaru phải không?

Khi Ryuuto đưa cho Amemiya xem mảnh giấy có viết câu “cứu với”, cô ấy hơi ngược lên, đôi mắt tựa như sắp khóc, nhưng rồi ngay lập tức lại cúi đầu.

- Mình không biết.

- Phủ nhận với gương mặt như thế này làm sao mình tin được chứ. Hotaru đã viết thứ này. Sau khi nghe mình kể về hòm thư, Hotaru đã đi xem thử đúng không? Và rồi tối nào cậu cũng bỏ thư vào hòm. Vậy, vì sao cậu làm thế? Cậu muốn ai đó biết tâm sự của bản thân mình phải không? Cậu muốn được cứu

phải không? Chuyện đó chỉ cần nói với mình là được. Mình sẽ cứu cậu. Cậu đang khỏ sở vì chuyện gì vậy? Tại sao Hotaru lại mặc bộ động phục thủy thủ cũ và dùng đĩa trên xích đu trong buổi tối giông bão mà chúng ta gặp nhau lần đầu?

Một cơn mưa câu hỏi tuôn ra từ miệng Ryuuto.

- Có phải người giám hộ của cậu liên quan đến mọi việc không?

Đôi vai của Amemiya run lên bần bật. Cô ấy cắn chặt môi dưới, đầu cúi gằm. Ngực tôi thắt lại khi thấy bộ dạng ấy.

“Có lẽ mình nên đi?” – Tôi hỏi khẽ.

Cô ấy lắc đầu và thì thầm.

- Không... Inoue cứ ở lại đi. Tớ sẽ... về.

Nói rồi, cô ấy nhìn thẳng vào Ryuuto bằng cặp mắt xinh đẹp ngập tràn nỗi buồn sâu thẳm.

- Cảm ơn vì đã hẹn hò với mình đến tận bây giờ, Ryu. Hôm nay mình đến đây là để nói lời chia tay với Ryu. Hãy xem đây là lần cuối chúng mình gặp nhau.

Ryuuto mở to mắt, luống cuống nhòm người về phía Amemiya.

- Thế là sao chứ! Sao bỗng dừng lại như vậy? Người giám hộ của cậu đã nói gì à? Người đàn ông đeo kính râm bám đuôi mình là ông chú của cậu phải không? Chính ông ta sai bọn du côn đe dọa mình

đúng không? Phải thế không? Hotaru!?

Amemiya lâm bầm yếu ớt.

- ...Ryu. ... Giống như những người đã hẹn hò với mình cho đến lúc này... hãy tránh xa mình ra, chúng ta không thể... nếu tiếp tục thế này sẽ rắc rối...

- Thế nghĩa là sao?

-... Mình xin lỗi.

Amemiya chớp lấy cặp sách và đứng dậy. Đúng lúc đó, thức ăn được bung tới. Ryuuto nắm lấy tay Amemiya và kéo cô ấy trở lại ghế.

- Ăn đi. Nếu Hotaru ăn sạch chỗ này không để thừa chút nào, mình có thể suy

nghĩ về chuyện chia tay.

Gương mặt Amemiya trông như sắp khóc khi cô ấy nhìn thẳng vào ánh mắt gay gắt lộ rõ vẻ tức giận của Ryuuto. Nhưng một lát sau, cô ấy cúi đầu và cầm lấy thìa.

Cô ấy nhìn chằm chằm đầy sợ hãi vào bát súp ngô đang bốc khói toả mùi hương giòn ngọt. Toàn thân cô ấy cứng lại đầy căng thẳng, bàn tay run lẩy bẩy đưa chiếc thìa lại gần phần thức ăn trước mặt mình.

Amemiya cố gắng sức mình để giữ chặt chiếc thìa bạc khi nhúng nó vào bát súp màu vàng sồng sánh. Chắc hẳn nếu không làm thế, cô ấy sẽ đánh rơi chiếc thìa ngay lập tức.

Cô ấy cứ tần ngần như vậy một lúc.
Nhưng rồi, dường như đã quyết tâm, cô
ấy múc súp và đưa thìa lên miệng.

Chuyện bất thường ngay lập tức xảy ra,
như thể uống phải một thứ độc dược có
tác dụng tức thì, Amemiya bụm miệng,
ngã nhào ra khỏi ghế và ngồi thụp xuống
sàn.

Chiếc thìa rời khỏi tay Amemiya rơi
xuống sàn gây ra một âm thanh sắc lạnh.
Amemiya mở to hai mắt, tay vẫn che lấy
miệng, cơ thể run lên cầm cập.

- Này, Hotaru!

Ryuuto cũng quỳ gối xuống sàn, nâng
Amemiya dậy.

Ra nhà vệ sinh nhé!?

Amemiya lắc đầu trả lời “Không, không cần đâu”. Nhưng khi hướng ánh nhìn về một điểm nào đó trong quán, đôi mắt cô ấy lại một lần nữa mở lớn.

- !

Đó rõ ràng biểu hiện của nỗi sợ hãi.

Amemiya đẩy mạnh Ryuuto ra và chộp lấy cặp.

- Xin lỗi. Mình phải về đây. Mình xin lỗi. Mình xin lỗi.

Gương mặt tái xanh, cô ấy liên tục lăm bắm và vùng chạy về phía cửa.

Ryuuto liền đuổi theo. Tôi cũng đứng dậy

khỏi ghế và chạy theo hai người họ.

Ryuuto nắm được vai Amemiya trước khi cô ấy kịp ra khỏi quán.

- Vì mình ép cậu ăn nên cậu giận à?
Mình sai rồi. Xin lỗi. Trông cậu không được khoẻ. Để mình đưa cậu về nhà.

- Không được!

Amemiya hét lên yếu ớt, xô mạnh Ryuuto ra xa. Trông cô ấy như thể đang hoảng loạn, chỉ muốn tránh xa chúng tôi, muốn ra khỏi quán này càng nhanh càng tốt.

- Đừng liên hệ gì với mình nữa. Tạm biệt.

Nói rồi, Amemiya chạy vội ra cửa.

- Chết tiệt...

Sau khi quay trở lại chỗ ngồi, Ryuuto ôm đầu gục mặt xuống bàn.

- Có vẻ em làm hỏng chuyện rồi, anh Konoha... Em đâu có định dồn ép cô ấy như thế.

Nhìn cảnh tượng anh chàng cao lớn hơn tôi mất hết tinh thần, lằm bằm chán nản, tôi chợt nghĩ “A... Ryuuto cũng là một câu nhóc cấp ba mà thôi”.

Cậu ta là người luôn làm theo mọi thứ theo cách của mình, cực kỳ hấp dẫn tụi con gái, sở hữu cả khả năng hành động lẫn sự quyết đoán, giống như nhân vật nam chính tài giỏi bước ra từ tiểu thuyết

trình thám. Nhưng kể cả như vậy thì cậu ta cũng có việc không làm được, cũng có lúc buồn bã chán nản như bây giờ.

Tôi cảm thấy gần gũi với cậu ấy hơn trước.

- Lấy lại tinh thần đi, Ryuuto. Anh nghĩ Amemiya cũng biết cậu thật lòng lo lắng cho cô ấy mà. Mai anh sẽ thử nói chuyện với Amemiya ở trường xem sao.

- Vâng, nhờ anh.

Dù nói thế nhưng Ryuuto vẫn tiếp tục gục đầu xuống bàn thêm một lúc.

Tôi bận tâm đến biểu hiện hăi hùng của Amemiya mà tôi đã trông thấy ngay trước khi cô ấy đẩy Ryuuto.

Không hiểu cô ấy đã nhìn thấy cái gì? Ở phía ấy, có ai đó...

Tôi nhớ lại hướng nhìn của Amemiya và lên quay ra xem thử.

Ở đó chặt một chậu cây và phía sau có một chiếc bàn. Một tách cà phê nằm trên mặt bàn còn chỗ ngồi thì bỏ trống.

Khi tôi sắp sửa đưa ra kết luận “Không có gì khác thường cả...”, tôi chợt sững người. Có khói bốc lên từ tách cà phê. Hãy còn cà phê ở trong tách, không những thế nó lại chỉ vừa được bung ra không lâu.

Tôi tập trung quan sát kĩ hơn.

Trên bàn và ghế không có thứ gì trông

giống vật dụng cá nhân cả.

Người ngồi ở vị trí đó, đã rời khỏi quán khi chưa hề đụng vào tách cà phê vẫn còn nóng nguyên.

Hắn nói “Hãy đặt ra một luật lệ”.

“Từ giờ trở đi, ngoài những thức ăn ta đưa, cô không được phép cho bất cứ thứ gì vào miệng.”

Ngày đầu tiên, bữa cơm do nhà trường cung cấp giúp cô no căng bụng. Vì buổi sáng cô chưa được cho ăn gì nên cơn đói làm bụng cô sôi sùng sục, nước miếng tiết ra đầy miệng, không sao kiềm chế được. Hơn nữa, chỉ có riêng

mình cô không ăn cơm thì thật là một việc xấu hổ. Cô không thể làm được.

Hắn đã trừng phạt cô, khoá cô lại trong một căn phòng dưới lòng đất và bắt cô nhịn đói suốt ba ngày.

Ở bên trong cánh cửa khoá chặt, cô co người ôm lấy cái bụng rỗng không, gồng mình chịu đựng cơn đói, cơn khát cào cào ruột gan. Cô bầu vịu lấy sự sống bằng cách liếm những dòng nước cọ nhà tắm rỉ ra trong phòng.

Buổi sáng ngày thứ tư, hắn mở cửa và mang đồ ăn đến cho cô. Hắn tự tay cho cô ăn món súp rau ninh ngọt ngào và bánh hấp nhân hạt dẻ.

Lần tiếp theo, khi cô ăn ba miếng món hầm với nửa chiếc bánh bơ ở trường, hấn buộc tội cô và không mở cửa căn hầm trong ba ngày tiếp đó.

Rơi vào trạng thái lơ mơ cũng cái bụng rỗng tuếch, trong bóng tối nhạt nhoà, cô trông thấy bóng ma người chết và nghe thấy những tiếng khóc than đầy căm hận.

Hắn đã giết chúng ta.

Hắn tới để báo thù.

Hắn là ác quỷ.

Cô lả đi, nằm úp mặt xuống sàn. Hấn bế cô lên, dùng một chiếc thìa bạc xúc món cháo nấu từ thất thảo(3) với thịt

**cá trắng, rồi đến món táo và cam hầm
ngọt lịm để bón cho cô.**

*(3) Nanakusa: 7 loại rau và thảo dược
của mùa xuân.*

**Dù cô chỉ ăn một mẩu bánh quy, hấn
cũng không tha.**

**Hấn nhắc lại việc cô đã ăn thứ mà bạn
bè cho với chất giọng điềm nhiên thờ ơ
cổ hũu. Cô vừa khóc vừa van xin hấn
hãy tha thứ, nhưng hấn vẫn tóm lấy
cánh tay cô, lôi cô xuống hầm rồi khoá
lại.**

Cô ở đó trong năm ngày.

**Cổ họng cô khô khốc, bỏng rát với
từng cơn co thắt. Bụng cô đau đớn**

khinh khủng như thể bị siết và xoắn vặn bởi một bàn tay khổng lồ. Tại cô ù đi, ảo giác thính giác xuất hiện, những đốm lửa ma trời trắng trắng lờn vờn xung quanh ghê rợn. Cô cũng chẳng còn nước mắt để mà rơi nữa.

Xin lỗi. Ngoài thức ăn chú cho, cháu sẽ tuyệt đối không ăn gì khác.

Xin lỗi, xin lỗi. Cháu sẽ không bao giờ ăn nữa. Cháu xin thề. Xin lỗi.

Phải, không được phép ăn.

Trên đời này chỉ một mình hắn có quyền lấp đầy cái bụng rỗng không của cô.

Cô luôn luôn cảm nhận ánh mắt của

hắn.

**Hắn đang nhìn cô, trên hành lang,
trong lớp học, ở sân, trên cầu thang.**

**Gương mặt hắn hiện lên trên khắp bức
tường. Hắn tra tấn cô bằng đôi đồng
tử xanh rực cháy, bằng ánh nhìn đầy
thù hận của mình.**

Không được ăn. Không được ăn.

**Trên những con phố nhộn nhịp tấp nập,
nơi công viên rực rỡ ánh mặt trời,
trong rạp chiếu phim đầy ắp những đôi
tình nhân, chỉ cần cô quay đầu lại, sẽ
thấy hắn đang đứng đó. Tất cả những
người đi lướt qua cô đều là hắn. Bố mẹ
con cái chơi đùa ở công viên, những**

đôi uyên ương ngồi tâm sự nơi ghế đá, những diễn viên xuất hiện trên màn ảnh, tất cả đều hoá thành khuôn mặt hấn.

Hấn sẽ tháo cặp kính râm mỏng ra và nhìn cô chăm chăm.

Cơn nóng giận ghê ghớm và sự điên cuồng lạnh toát hiện lên trong ánh nhìn của hấn, bập bùng như những đốm lửa mà trời.

Hấn đang nhìn. Hấn đang nhìn về phía này. Hấn đang nhìn cô chăm chăm. Hấn đang nhìn. Hấn liên tục dán mắt vào cô. Đang nhìn. Đang nhìn. Hấn vẫn đang nhìn...

Hôm sau tôi thử ghé qua lớp Amemiya nhưng có vẻ cô ấy đã nghỉ học.

Tôi đành quay lại lớp của mình và trên đường tôi bắt gặp chị Tooko với Kotobuki đang chụm đầu vào nhau, thì thầm bàn chuyện gì đó.

- Em hiểu rồi. Vậy hẹn chị sau giờ học.
- Cảm ơn, Nanase. Chị cảm thấy được khích lệ nhiều lắm.
- Không có gì đâu, em rất mừng khi mình giúp ích được cho chị Tooko. A!

Kotobuki nhìn thấy tôi liền trề môi ra và lườm tôi. Chị Tooko cũng quay lại nhìn.

Tôi nghĩ trước tiên tôi cứ nên nở một nụ cười đã. Chị Tooko mà hồi phục tâm trạng rồi thì tốt quá... Nhưng dĩ nhiên đó chỉ là một ý nghĩ ngây thơ và lạc quan mà thôi. Thậm chí còn ngây thơ hơn cả câu chuyện Harlequin Romance(4) có hoàng tử A Rập xuất hiện mà tôi từng phải đọc theo lời giới thiệu có phần ép buộc của chị Tooko.

(4) Từ chỉ dòng tiểu thuyết lãng mạn dành cho phái nữ do Harlequin Enterprises Limited xuất bản.

Chị Tooko lấy ngón trỏ bàn tay phải kéo một bên mắt xuống và lè lưỡi với tôi. Sau đó, bà chị nói “Sau giờ học gặp nhé, Nanase” rồi bỏ đi, hai bím tóc thắt đuôi

sam dài vung vẩy.

Đối với một học sinh cấp ba như tôi, chuyện một cô gái lè lưỡi ngay giữa hành lang gây ra một cú sốc đáng kể, nhưng tôi che giấu điều đó và cười với Kotobuki.

- Cuối giờ cậu với chị Tooko định làm gì thế?

Nghe tôi hỏi, cả cô nàng này cũng quay ngoắt ra chỗ khác, giọng c~~~ực kì nghiêm trọng.

- Tôi không nói cho Inoue đâu. À mà, cũng chẳng liên quan gì đến Inoue cả.

Nói rồi, Kotobuki cứ thế đi vào lớp.

Oa, đáng lo đấy! Hai người kia rớt cuộc
âm mưu làm gì sau giờ học thế
hả~~~~~!

Sau khi trực nhật xong, tôi nhìn quanh
lớp đã không thấy bóng dáng của
Kotobuki đâu nữa.

Ngay cả khi tôi hỏi bạn của Kotobuki:

- Này, mấy cậu biết Kotobuki đã đi đâu
không?

Cũng chỉ nhận được những lời phỏng
đoán như là:

- Ai biết được. Đang trong kì thi nên
chắc chắn cậu ấy không phải trực thư
viện, nhưng...

- Cậu ấy vội vã lao đi như bay, có khi hện hò đấy. Nanase nổi tiếng mà.

Để cho chắc chắn, tôi thử ghé qua phòng sinh hoạt câu lạc bộ Văn Học. Quả nhiên là ở đó không có ai, chỉ có những mẩu giấy vứt bừa bãi trên mặt bàn, những mẩu giấy ô vàng đáng ngờ trông cứ như được gửi từ quá khứ, những mẩu có đốm cháy xém, những mẩu dính vết máu...

Bên cạnh những mẩu giấy là bó hoa bách hợp đen được cắm trong cốc thí nghiệm cỡ lớn, danh sách học sinh cũ, hợp tuyển tập làm văn, báo trường, một túi khăn giấy để tên một cửa hàng có mùi ám muối.

Danh sách học sinh lần hợp tuyển làm

văn và báo trường đều từ thời Kayano đang học lớp 11. Có vẻ chị Tooko đã điều tra theo cái tên mà Amemiya nói – Kujou Kayano.

Bên trên danh sách học sinh có một tờ giấy viết văn, và tôi trở mắt ra hết cỡ khi đọc những dòng chữ to tướng viết bằng bút dạ trong đó.

“Chị chẳng quen biết gì Konoha nữa. Chị sẽ tự mình xử lý vụ này. Viết bởi Tooko”.

A... Quả nhiên là chị ấy đang nổi trận lôi đình. Cho dù tôi có lí do chính đáng thế nào nữa thì chuyện im lặng và cho chị ấy leo cây hết lần này đến lần khác cũng là lỗi ở tôi.

Tôi lấy ra khỏi cặp cuốn *Tôi là con mèo* mà chị Tooko để lại ở lớp tôi hôm qua và đặt nó lên bàn.

Rồi tôi cầm bút chì và viết vào góc tờ giấy “Chị chẳng quen biết gì Konoha nữa” một dòng chữ thật nhỏ “Em xin lỗi”.

Nếu chị ấy thấy thứ này mà nguôi giận thì thật tốt... Anne đã làm lơ Gibert bao nhiêu năm ấy nhỉ?

Rốt cục, tôi cũng không biết chị Tooko và Kotobuki đã đi đâu. Lựa chọn cuối cùng của tôi là lê bước đến chỗ một người có lẽ sẽ biết hết mọi thứ.

- Ô kìa, lần đầu tiên em đến đây một

mình nhỉ?

Trong xưởng vẽ, mặt quay về phía tấm toan, chị Maki dùng bàn tay đang cầm cọ vẽ lại và mỉm cười.

- Hay là em bị Tooko bỏ rơi rồi?

Tôi có phần không ưa thứ cảm giác đang mách bảo rằng con người này nhìn thấu được tất cả mọi chuyện.

Trong trường, lí do mọi người gọi chị ta bằng một biệt danh khá khoa trương là “công chúa” không chỉ bởi huyết thống hay những mối quan hệ. Bởi bản thân bà chị là một kẻ đáng sợ mà ta không thể đối phó bằng những phương pháp thông thường.

Tôi nói, dán lên mặt nụ cười thân thiện mà tôi cho là thích hợp để khoe ra trước mặt người khác.

- Nếu chị biết rồi thì làm ơn nói cho em biết đi. Chị Maki đã cung cấp cho chị Tooko thông tin nào đó đúng không? Em biết là chị Tooko đã tìm hiểu về Kujou Kayano. Chị ấy còn lôi kéo đến cả bạn cùng lớp của em nữa. Rồi cục bà chủ nhiệm câu lạc bộ em đang có ý định làm gì thế ạ?

Chị Maki hỏi tôi với vẻ thích thú.

- Nếu chị nói ra thì em sẽ làm gì cho chị? Đúng như em đoán, chị đã cho Tooko thông tin mà cậu ấy muốn và cậu ấy cũng thanh toán khoản bồi thương

nghiêm chỉnh rồi.

B-Bôi thường hả... Lẽ nào! Tôi nuốt nước bọt ực một cái.

- Chị đã vẽ hả!? Tranh khỏa thân của chị Tooko hả!?

Tôi bất giác đánh mắt về phía giá vẽ. Thứ được vẽ ở đó là một bức tranh phong cảnh mang cảm giác tăm tối với những mảng màu xanh và đen loang lổ. Địa điểm là ở nước ngoài chăng? Ngọn đồi ban đêm chìm trong cô quạnh, cây cỏ lay động theo từng cơn gió. Tôi nhìn hết góc này đến góc khác cũng không thấy thứ nào có vẻ giống hình ảnh khỏa thân của chị Tooko cả.

- Ô, sao thế? Mà phải rồi, chị nói trước là nó rất đáng xem đấy nhé.

Giọng điệu của chị Maki đầy vẻ khiêu khích một cách có chủ ý.

- Thế nào? Konoha? Em cũng thoát y chứ? Chị sẽ vẽ cho em một bức tranh tuyệt hảo. Coi như một kỉ niệm tuổi thanh xuân được không?

- Khoả thân thì cho em xin kiếu. Nhưng nếu chị cho em biết chị Tooko đã đi đâu, em sẽ giữ kín hộ chị Maki những chuyện chị đã làm với chị Tooko.

- Ô, đó là gì vậy?

Trước vẻ giả ngây của chị Maki, tôi điềm nhiên nói.

- Chị Maki là thủ phạm gây ra vụ doạ ma doạ quỷ đúng không? Lúc bọn em phục kích ở sân, chị đã làm ánh sáng nhấp nháy trong các lớp học và bật băng để phát ra tiếng con gái khóc thút thít với tiếng vỗ tay mà? Sau đó, vụ hoa bách hợp đen và thư xui xẻo được gửi cho chị Tooko, những mẫu giấy dính máu được bỏ vào hòm thư, kẻ làm tất cả những chuyện đó chẳng phải là chị Maki sao?

Chị Maki buông cọ, khoanh tay, nhìn tôi chăm chú từ đầu đến chân.

- Hừm... Thế bằng chứng đâu?

- Hành động phô trương như thế thì bị phát hiện cũng là lẽ đương nhiên. Hoa bách hợp đen quá đắt để một học sinh

cấp ba bình thường mang ra làm trò nghịch ngợm. Nếu là chị Maki – cháu của chủ tịch trường, điều khiển hệ thống chiếu ánh sáng lớp học là chuyện trong tầm tay, đúng không ạ? Thỏa mãn đủ các điều kiện ấy, lại có lợi trong việc đùa cợt với chị Tooko, ngoài chị ra thì còn ai vào đây nữa?

- Chị có lợi gì chứ?

- Chị có thể vui vẻ đứng nhìn cảnh chị Tooko sợ hãi bầy không thốt nên lời còn gì? Rồi chị làm toáng lên, tăng mức độ trò đùa bằng mấy mẫu giấy nhuộm máu và những đốm cháy xém phải không ạ? Tiếp đó, có thể chị Tooko sẽ nghiêm túc muốn tìm ra thân phận thật của con ma và

đến nhờ chị cung cấp thông tin. Khi ấy, chị Maki có thể đòi hỏi điều mà chị muốn dưới hình thức khoản trao đổi. Và thực tế chuyện xảy ra đúng như thế.

Nụ cười chưa rồi khỏi môi chị Maki.

- Và?

- Nếu chị Tooko biết chuyện, chị ấy sẽ nổi điên lên.

- Chị cho em biết Tooko đi đâu thì em sẽ im miệng giúp chị ư?

- Vâng.

- Đáng tiếc quá. Điều đó không thành cái giá trao đổi được đâu.

Một âm thanh ngớ ngẩn thoát ra khỏi

miệng tôi.

- Ờ?

Với gương mặt như thể Phật Tổ đang nhìn xuống một con người ngu xuẩn, chị Maki thản nhiên nói.

- Có bị Tooko phát hiện cũng chẳng sao.

- Sao cơ? Chị Tooko sẽ tức đến mức hai tai xẹt khói đấy. Chị ấy sẽ ôm mỗi hận và tuyệt giao với chị cả đời. Người đó là một đứa trẻ to đầu sẽ làm động tác lè lưỡi ở giữa hành lang đấy.

- Hay đấy. Chị muốn thử bị chị Tooko lườm nguýt giận dữ hay lè lưỡi xem sao. Gương mặt cáu kỉnh ấy đáng yêu đủ khiến chị muốn quét mực lên đó rồi ấn

nó vào giấy để giữ lại làm mẫu. Người ta gọi đó là thích nhiều đến mức muốn bắt nạt phải không? Chị chỉ nghĩ đến việc bị Tooko thù cả đời là đã thấy run bắn lên rồi nè.

Tôi hoàn toàn câm nín, sức kháng cự trôi tuột đi đâu mất.

Hổng rồi. Chị Maki là người có sở thích giống Ryuuto. Đối với kiểu người này, lí luận của người bình thường như tôi không thể nào đi đến não bộ của họ được.

Chị Maki tùm tùm cười nhìn tôi rũ cả hai vai xuống.

- Muốn đe dọa chị giờ vẫn còn sớm đó,

Konoha.

- Em thăm thía rồi ạ.

- Nhưng chị khâm phục lòng can đảm đó của em. Vì thế chị sẽ chiếu cố cho em biết một việc. Tooko đã đi gặp Ellen Dean rồi.

Ellen Dean? Một cái tên tôi chưa từng nghe qua. Mà khoan, người nước ngoài à?

Trước vẻ bối rối của tôi, chị Maki ra lệnh bằng giọng điệu khoẻ khoắn.

- Giờ thì chị bận rộn lắm, em về cho. Đạo này nhiều việc quá khiến chị đau dạ dày. Người đàn ông lỗi lạc và mọi người cứ làm ầm lên hết chuyện này đến chuyện

kia. Việc họ nói ra nói vào sở thích của người khác làm chị phát ngán. Nhìn thế này thôi chứ chị hơi bị nhạy cảm đấy.

Ellen Dean là ai vậy nhỉ? Một người có liên quan tới Kujou Kayano chẳng?

Chị Tooko đã đi gặp người đó sao?
Nhưng tại sao cả Kotobuki cũng đi cùng chứ?

Tôi vừa bước đi vừa nghĩ chuyện này
chuyện nọ thì Ryuuto đột nhiên lao ra từ
bên cạnh công trường.

- Em không đợi nổi nên đến đây. Tại anh
Konoha không có điện thoại di động đấy.
Thực ra thì chị cũng thế, nhưng thời buổi
này di động là thứ rất thông dụng đó ạ.

- Giật cả mình!

- Tình hình Hotaru sao rồi ạ?

Ryuuto rướn người về phía trước, gương mặt cực kì nghiêm túc.

- Hôm nay Amemiya nghỉ học nên anh chưa gặp được.

- Sức khoẻ cô ấy xấu đi à?

- Anh có hỏi thử bạn cùng lớp của Amemiya nhưng họ đều bảo là không rõ.

- ...Chắc, có khi cô ấy ngã quy vì đói rồi cũng nên...

- Nếu chuyện là như thế thì anh đoán ông chú cũng sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện.

- Em nghi lắm. Kẻ gọi là chú đó, từ đầu vốn chỉ là một người hoàn toàn xa lạ mà thôi.

Ryuuto có vẻ lo lắng, đến mức đứng ngồi không yên. Lòng mày nhú lại, cậu ta sốt ruột cắn móng tay, rồi bỗng dưng ngừng phất lên và nói.

- Mình đi thăm Hotaru nhé, anh Konoha.

Hắn nói “Hãy bắt đầu một trò chơi”.

Trong căn phòng lạnh lẽo không một tia nắng mặt trời có thể chui lọt, ánh nền chiếu sáng gương mặt hắn, miệng hắn cong lên thành một nụ cười.

“Từ giờ trở đi, tại căn phòng này, cô phải gọi ta là -----”

Hắn ta nói cho cô tên một người con trai đã chết cách đây không lâu. Một cái tên bí mật tuyệt đối không được phép thốt ra. Hắn đã dạy cô như thế.

“Ta sẽ gọi cô là -----”

“Cháu không phải là -----”

“Không. Cô là -----”

“Không phải. Cháu là -----”

“----- không bao giờ nhìn ‘tao’(5) bằng cặp mắt khiếp sợ như vậy, không bao giờ dùng những ngôn từ thấp hèn như vậy, không bao giờ giật lùi như

thế kia, không bao giờ chạm vào tao với biểu cảm khiếp đảm như thế, cũng không bao giờ có giọng nói run rẩy như van xin tao thương hại. Không phải như thế. ---- không có kiểu cười đó. Lại một lần nữa. Sai rồi, như vậy chẳng khác con ranh tiểu thư hèn nhất đó cả. Không được, chỉ khi nào cười được như -----, tao mới cho ăn. Tao nấu vì một mình ----- thôi, không có gì dành cho loại như ‘mày’(6) đâu. Nào, thay bộ quần áo này đi, ----- chẳng bao giờ mặc đồ màu xanh lá cây cả.”

(5) Ở đoạn trên nhân vật này dùng ngôi xưng “watashi”, là ngôi thứ nhất cơ bản nhất, ở mức độ lịch sự cao, nhưng

đến đoạn này đổi lại thành “ore”, là ngôi xưng thường được nam giới sử dụng, có tính suông sã và thể hiện mức độ nam tính cao hơn.

(6) Ở đoạn trên nhân vật này dùng “kimi” ở ngôi thứ hai, là một từ thông dụng và tương đối lịch sự, nhưng đến đoạn này đổi lại thành “omae”, là từ ám chỉ người đối diện thấp kém hơn mình.

Đó là nghi thức quay ngược thời gian, hồi sinh người chết.

Trong căn phòng xám xịt chẳng có lấy một ô cửa, đêm này qua đêm khác, cô chờ hấn đến.

Cô nín thở, lắng nghe bằng toàn bộ cơ thể tiếng bước chân của hắn đi xuống cầu thang, rồi hóa thân thành người con gái mà hắn khao khát. Cô chào đón hắn với biểu cảm, điệu bộ và giọng nói mà hắn muốn.

Cô ấy quàng hai tay ôm chặt lấy cổ hắn. Chỉ có ánh nến bập bùng soi tỏ gương mặt trắng bệch của cô.

Ánh sáng mặt trời không tới được nơi đây. Bởi vì đây là một ngôi mộ lạnh lẽo, nên cô tự nhủ rằng mình là một hồn ma. Ma chỉ có thể tồn tại ở thế giới của bóng đêm mà thôi. Vì vậy, tôi của ban ngày đã chết. Chỉ trong thế giới bóng đêm, tôi sống, tôi tồn tại.

Trên mảng tường xám xịt, vô số gương mặt của người con gái ấy hiện lên.

Cô ấy nhìn cô và mỉm cười.

Cô nắm chặt bút, viết một loạt những dãy kí tự lên tường, lên gương mặt cô gái ấy.

Sáng, trưa, chiều, tối, cô liên tục viết như thể muốn tống những con chữ tựa lốc xoáy trong tâm hồn ra khỏi cổ họng đang run rẩy,

Chỉ riêng những ngôn từ này, cô sẽ không cho hấn biết.

Cô không thể để hấn mở cuốn sách cũ này.

Nhà của Amemiya là một dinh thự kiểu Âu được xây dựng trên một ngọn đồi hoang vu.

Chúng tôi leo trên con dốc cô quạnh, mãi mới lên được tới nơi. Khi đứng trước cổng và ngược nhìn lên, tôi có thể thấy cả một rừng cây cối rậm rạp chen chúc phía bên trong. Trời mây âm u, gió thổi vù vù, cây cối đung đưa xào xạc, khung cảnh rừng rợn dễ dàng gợi cho người ta nghĩ đến những câu chuyện kinh dị mang phong cách Gothic.

- Ê này, chúng ta đột ngột đến thăm thế này chẳng phải sẽ làm khó Amemiya sao? Với lại nhớ đâu có người nhà...

- Giờ này Kurosaki đang ở công ty. Hơn nữa, hình như ông cũng không mấy khi về nhà, không phải lo lắng đâu ạ. Em đến nhà Hotaru cũng được hai, ba lần rồi. Lần nào em tới cũng không có ai ở nhà cả.

- Nhưng nếu đúng là nghĩ ốm, có lẽ cô ấy đang ngủ thì sao?

Thành thật mà nói là tôi không hề hăng hái với việc này. Hôm qua đã chia tay theo kiểu đó rồi, chẳng phải hành động không mời mà đến này sẽ càng dồn cô ấy vào chân tường sao? Tôi nghĩ rằng đau khổ người ta sẽ muốn được ở một mình...

- Được, em sẽ gọi điện thử xem.

Ryuuto lấy điện thoại ra từ túi áo. Dây đeo của cậu ta có hình con thỏ rất dễ thương, chẳng hiểu là sở thích của ai nữa.

Có vẻ Amemiya bắt máy ngay. Ryuuto thở phào nhẹ nhõm và nói:

- À, mình đây... Mình nghe nói Hotaru nghỉ học nên ghé thăm... Em, Hotaru? Hotaru?

Chuyện gì xảy ra vậy? Ryuuto mặt biến sắc, gọi tên Amemiya.

Chắc là Amemiya đã đập máy. Ryuuto bèn tặc lưỡi.

- Thái độ của cô ấy rất lạ. Cô ấy bị kích động mạnh, hình như còn đang khóc nữa.

Đúng lúc ấy, chúng tôi nghe thấy tiếng kính vỡ từ phía bên kia cánh cổng.

Ryuuto lao vào và tôi cũng làm theo cậu ta. Cánh cổng hình vòm đó không hề khóa nên chúng tôi vào được trong dễ dàng, đến mức khiến tôi cảm thấy chùng hững.

Lại có thêm tiếng kính vỡ. Lần này âm thanh nghe được rõ ràng hơn hẳn lúc nãy.

Từ sân nhìn vào, tôi thấy cửa kính của một căn phòng tại tầng một đã bị đập bể.

Đôi diện với cánh cửa vỡ vụn thành từng mảnh, một bóng người hiện lên trong thoáng chốc, đang giơ cao cây gậy dài trên đầu.

Cửa chính cũng không khóa. Chúng tôi chạy bổ vào trong tòa nhà. Những âm thanh đồ vỡ liên tục vang lên như muốn chọc thủng màng nhĩ của tôi. Ryuuto vội vã chạy, chân vẫn mang giày. Tôi phải cố hết sức để bám theo sau cậu ta.

Chạy hết hành lang dài dằng dặc. Ryuuto đến được căn phòng ấy và mở toang cánh cửa. Khi đó, một cảnh tượng không thể tin được hiện ra trước mắt chúng tôi.

Cánh cửa lớn hướng ra hiên vỡ tan tành thành từng mảnh, kính của tủ ly và giá sách cũng bị đập bể tan tành, những mảnh vỡ trong suốt như những hòn sỏi nhỏ vung vãi trên nền thảm.

Ngọn gió dữ dội từ ngoài tràn vào thổi

tung những tấm rèm rách tả tơi là chúng xô xệch như những cánh buồm của một con tàu gặp nạn, toàn bộ những cuốn sách đắt tiền vốn được xếp trên giá sách đều rơi hết xuống sàn.

Những bức tranh trên tường bể khung, ngã nghiêng như sắp sửa rơi xuống bất cứ lúc nào. Cặp sừng hươu nằm lăn lóc thảm hại trong tình trạng gãy mất một nửa, vài bọc ghế sofa bị xé toạc và bông bên trong thò cả ra ngoài. Chén đĩa xếp trên chiếc bàn kê cạnh tường vỡ nát và mặt bàn chỉ chít những vết lõm.

Giữa đám hỗn độn đó, Amemiya – mặc độc trên mình một bộ đồ ngủ trắng – đang khua cây gậy đánh golf đập phá

những thứ có trong phòng.

Cô ấy cắn môi đến mức bật máu, những giọt nước mắt rơi lã chã từ đôi mắt sáng quắc lên bởi ngọn lửa bùng cháy, hai cánh tay gầy khểnh khiu như hai cành cây khô vung gậy phá hủy chiếc đồng hồ và tivi màn hình mỏng.

Toàn thân tôi nổi da gà khi nhìn bộ dạng đó.

Amemiya?

Kayano?

Không phải, đúng là Amemiya sao...?

Máu tuôn ra từ má, hai tay, hai chân của Amemiya. Có lẽ những mảnh vỡ đan bấn

ra đã cứa vào người cô ấy. Thế mà, dường như không hề bận tâm đến điều đó, cô ấy nghiền chặt răng, vung gậy đập một con búp bê sứ khoác trên mình chiếc váy phong kiều cũ.

Đầu con búp bê văng ra! Cô ấy tiếp tục giáng từng nhát gậy xuống phần thân còn lại của nó như một quả dưa.

Hai cây gậy đánh golf đã gãy nằm chong chơ trên sàn.

Thôi đi! Hotaru!

Ryuuto lao tới ôm chặt Amemiya từ phía sau, giật lấy cây gậy và ném nó ra xa.

Amemiya điên cuồng kháng cự. Cô ấy hành xử như một con mèo, cào móng tay

lên mặt Ryuuto.

- Buông tôi ra!!

- Cậu sao vậy! Hotaru! Đã có chuyện gì xảy ra hả!

Mắt hần lên tia máu, Amemiya gào lên bằng giọng tắc nghẹn.

- Biến đi! Đừng lại gần đây! Mẹ đã chết rồi mà! Đừng đến đây nữa! Cút đi! Tại sao lại trở về! Cơ thể mẹ không còn đây nữa, đây là cơ thể của tôi cơ mà? Biến đi! Cút đi chỗ khác! Đừng bao giờ xuất hiện nữa!

Ryuuto ôm lấy Amemiya, ghì chặt cô ấy vào ngực mình và vỗ mạnh vào lưng cô.

- Bình tĩnh lại nào, Hotaru. Mình đây, Ryuuto đây. Này, nhận ra mình chứ, Hotaru?

- Hotaru? Phải, tôi là Hotaru. Là Ryuuto đây. Tôi không phải là Kayano! Tôi không phải mẹ!

- Ủ, đúng rồi. Cậu là Hotaru mà. Mình chứng thực điều đó. Cậu là Hotaru! Là Amemiya Hotaru!

Amemiya lắc đầu dữ dội.

- Không, không phải thế, tôi là Kayano. Kayano phải trả giá cho tội lỗi của mình. Kayano đã phá hoại tất cả. Kayano đã làm tan vỡ trái tim người ấy... Thật đáng thương... Người ấy đã nghĩ về Kayano

nhiều như thế, chỉ mình Kayano mà thôi... Không, sai rồi, không phải như thế. Kẻ phá hoại... là ông ta. Kẻ đó tước đoạt tất cả những gì thuộc về tôi, ông ta biến tôi thành ma quỷ. Con người đó cướp đi ánh sáng ban ngày của tôi, cướp đi mặt trời, giam cầm tôi trong thế giới của bóng đêm. Cả bố tôi, cả cô Reiko đều là do một tay kẻ đó giết hại!

Nỗi khiếp sợ hiện lên trên gương mặt của Amemiya, toàn thân cô ấy run lên cầm cập.

- Tôi sợ lắm... Đôi mắt của người đó thật đáng sợ... Ông ta luôn nhìn tôi... Sợ quá... Thật ghê tởm... Tại người đó mà mọi chuyện đã đi chệch hướng. Tôi

không thể ăn gì nữa. Tôi cũng không thấy đói. Ghê tởm... Nhưng tôi không thể chống lại. Sợ quá... Thật đáng sợ... Tôi sợ lắm.

Tôi nhìn những mảnh vỡ chén đĩa rơi vãi trên mặt bàn.

Đĩa đựng món hầm, đĩa bánh mì, tô đựng salad trong suốt, ly thủy tinh màu xanh...

Trên đĩa đựng món hầm vẫn còn sót lại vài mẩu cà rốt thái lát mỏng, nước sốt trào ra từ tô salad vỡ để lại trên bàn những vết bẩn màu nâu nhạt.

Bát đĩa đều trống không.

Có ai đó đã dùng bữa ở chỗ này cách đây chưa lâu.

- Mình sợ... Mình sợ lắm, Ryuu.

Cuối cùng Amemiya đã gọi tên Ryuuto. Cô ấy có vẻ đã lấy lại được chút bình tĩnh, Ryuuto nhẹ nhàng vuốt tóc và xoa lưng cô ấy, dịu dàng lên tiếng.

- Ôn rồi, Hotaru. Mình ở đây rồi. Mình sẽ bảo vệ Hotaru chu đáo. Này, Hotaru... Nếu Hotaru tin tưởng mình, nếu Hotaru dựa vào mình, mình tuyệt đối không bao giờ phản bội cậu.

Amemiya vòng hai cánh tay gây guộc quanh người Ryuuto, dụi gương mặt nhỏ nhắn vào ngực cậu ấy và khóc thút thít.

- Ryuu... Ryuu.

Tôi thần người nhìn cảnh tượng đó, cứ như đang chứng kiến những việc xảy ra ở một thế giới nào khác vậy.

Tâm trí tôi đột nhiên trống rỗng, cảm giác lạc lõng khiến tôi tưởng rằng cơ thể mình đang trở nên trong suốt và dần tan

biển như sương khói. Đi kèm với nó là nỗi đau nhức nhối như thể có những mũi gai nhỏ châm chỉ chít vào lồng ngực.

Tôi không hiểu chuyện gì đang diễn ra lúc này cũng như điều gì đã xảy đến với Amemiya... Chắc hẳn là một chuyện rất ghê gớm, nhưng...

Sự có mặt của tôi ở đây là không cần thiết.

Buổi tối hôm ấy ở phòng hóa học, tôi chỉ có thể nhìn theo bóng Kayano đi mất. Và lần này cũng vậy. Đối với tôi, hai người họ hóa thành ảo ảnh, và đối với họ, tôi cũng chỉ là một kẻ qua đường, một sự tồn tại không khác gì người vô hình.

Tôi không thể chịu đựng điều đó thêm nữa, ngực tôi thắt lại, tôi không biết mình phải làm gì. Tôi âm thầm ra khỏi căn phòng.

Sau bữa tối, tôi nằm trên giường, đeo tai nghe để thưởng thức một bản ballad buồn.

Tôi nhìn lên trần nhà, nhớ lại hình ảnh Ryuuto ôm ghì thân hình mảnh dẻ của Amemiya trong vòng tay và Amemiya vừa khóc vừa níu lấy cậu ấy.

Cảnh tượng đó rất đẹp... nhưng cũng đau đớn như muốn xé toang lồng ngực.

Tôi không làm được như Ryuuto. Tôi đã không thể ôm chặt lấy người con gái

mình yêu...

“Konoha chắc chắn không hiểu được đâu.”

Ngày hôm ấy, trên sân thượng trường cấp hai. Miu đã thì thầm những lời đó với một nụ cười buồn bã.

Và trong khi tôi còn đang đứng sững như trời trồng, cô ấy buông mình rơi xuống ngay trước mắt tôi.

“Konoha hiểu được đâu.”

“Không hiểu được đâu.”

Tôi đã không thể làm gì. Hai chân tê cứng, tim như ngừng đập, cơ thể không di chuyển nổi. Đến cả việc vươn bàn tay ra

tôi cũng không thể làm được.

Mỗi lần nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm ấy, cảm giác hoảng sợ lại đánh gục tôi. Tôi cảm thấy thế giới quanh mình đảo lộn, tất cả hóa thành một màu đen đặc.

Nếu tôi làm được như Ryuuto, có thể ôm chặt và vỗ về Miu, liệu câu chuyện có khác đi không?

Nhưng phải làm gì để khích lệ và xoa dịu một người đang đau khổ?

Nỗi đau và sự thống khổ đều thuộc về riêng người đó chứ không phải của bản thân tôi. Tôi không thể chung vai gánh vác nỗi đau, thao thao bất tuyệt những

điều đao to búa lớn để kích lệ, cũng không nói ra miệng được những lời an ủi phù hợp với hoàn cảnh khi mà tôi chẳng biết đối phương đang đau khổ chuyện gì! Tôi không phải con người tuyệt vời đến thế!

Nhưng kể cả điều đó biết đâu cũng chỉ là lời biện bạch cho bản tính hèn nhát của tôi mà thôi...

Khi Ryuuto rủ tôi cùng đến thăm Amemiya, tôi đã thầm nghĩ cứ để mặc cô ấy thì hơn. Lẽ nào điều đó không phải vì tôi nghĩ cho Amemiya, mà chỉ là tôi không muốn bị cuốn vào những chuyện phiền phức?

Tôi nhận ra rằng nếu dần sâu thêm một

bước vào tâm hồn những người con gái ấy, tôi sẽ không thể quay đầu lại. Lẽ nào chính nỗi sợ hãi đó làm đôi chân tôi tê dại và tôi không thể giữ Kayano lại để cô ấy bỏ đi!

Phải chăng tôi sẽ vẫn lặp lại chuyện cũ, dù có quay ngược thời gian, dù có trở về quá khứ? Tôi vẫn chỉ đứng đó nhìn Miu rơi xuống hay sao?

...Khụ.

Cổ họng tôi tắc nghẹn, phát ra một tiếng rên rỉ. Tôi bất giác trở mình và nắm chặt lấy mép tấm ga trải giường.

Khi tôi nhận ra, cả người tôi đã đắm mê hơi thở hỗn hển đứt quãng.

Tự ra lệnh cho mình phải mau mau nghĩ đến điều gì khác, tôi dồn hết sức mừng rỡ ra các hình ảnh khác nhau trong đầu.

Phòng học râm ran, lũ bạn cũng lớp trò chuyện trò say sưa vui vẻ, Akutagawa trầm lặng, Kotobuki trề môi lườm nguýt tôi, và rồi, chị Tooko ngồi bó gối trên ghế xếp, gương mặt tràn đầy hạnh phúc khi lật giở từng trang sách.

Dường như tiếng giấy cọ loạt soạt và những ngón tay trắng mảnh mai đang dẫn tôi đi ngược dòng kí ức.

À, phải rồi. Chuyện này từng xảy ra trước đây.

Mùa hè năm lớp 10...

Mùa hè ấy nóng như thiêu đốt. Ánh nắng mặt trời trút xuống đầu không khoan nhượng, như thể muốn nung nóng mặt đất bù đắp cho một mùa đông dài đằng đẵng.

Ngày hôm đó cũng oi bức đến độ có thể làm người ta phát điên.

Giờ nghỉ trưa. Trước căng tin chật ních toàn người là người, tôi đột nhiên không thở được, bèn bỏ ý định mua bánh mì ăn trưa và loạng choạng rời xa chỗ đó.

Những lần phát bệnh luôn đến khi tôi không ngờ tới, cứ như một vầy quạ đồng loạt lao xuống từ bầu trời và ra sức mổ tôi. Các đầu ngón tay tôi co rút, từ cổ

họng tôi những tiếng khàn đục thoát ra, nghe giống như âm thanh được tạo thành bởi một cây sáo hỏng. Tôi không tài nào thở được. Những âm thanh từ thế giới xung quanh bỗng dưng biến mất, chỉ còn sót lại tiếng tim đập đang vọng đi vọng lại trong đầu. Cơ thể tôi nặng như chì.

Làm sao bây giờ? Ở chỗ thế này mà lại... Có phải vì tôi nghĩ đến Miu không? Miu rất thích bánh mì nhân kem(7). Làm sao đây? Hay là đi đến phòng y tế? Không, tôi không muốn ai biết về chứng bệnh này của mình. Từ khi trở thành học sinh cấp ba, tôi đã có thể quay về cuộc sống cũ. Các bạn cùng lớp cũng có ấn tượng tốt về tôi và nghĩ rằng tôi là một anh chàng rất bình thường.

(7) Cream Pan: một món bánh ngọt của Nhật, vỏ là bánh mì nướng và nhân là hỗn hợp kem vanilla sữa trứng.

Tôi không muốn gây chú ý...

Tôi dồn hết sức bước đi hòng tìm kiếm một nơi có thể giúp tôi che giấu tình cảnh đáng thương của mình lúc này.

Từ trán và cổ tôi, mồ hôi túa ra thành từng giọt. Nơi tôi vất vả lắm mới đến được là phòng sinh hoạt câu lạc bộ Văn Học nằm ở tầng ba góc phía Tây của khu nhà. Tôi tưởng rằng ở đó không có ai, nhưng khi mở cửa, tôi trông thấy chị Tooko đang ngồi ăn giữa những chồng sách cũ chất cao như núi.

Vẫn mặc trên bộ đồng phục thủy thủ, bà chị thu hai chân lên ghế xếp, ngồi ôm lấy hai đầu gối trông không ra thể thống gì. Một tay chị ấy lật xem cuốn sách bỏ túi bìa mềm đang tựa trên cặp đầu gối trắng trẻo, tay còn lại xé roẹt một mảnh giấy từ đầu trang sách đó. Rồi chị ấy đưa nó lên miệng, thông thả nhai, cổ họng hơi rung nhẹ và cuối cùng nuốt xuống.

Trong căn phòng nhỏ ấy đâu đâu cũng thấy bụi. Những hạt bụi li ti nhảy múa chầm chậm trong luồng ánh sáng hắt vào từ cửa sổ tựa như một giấc mơ.

Hai bím tóc tết đuôi sam đen dài buông thả từ bờ vai và hàng mi dài cụp xuống in bóng nhạt nhòa lên cặp mắt trong veo

của chị ấy.

Những ngón tay mảnh dẻ xé từng mẩu giấy và lẳng lặng đưa chúng lên bờ môi nhuộm sắc anh đào. Dù tôi có nhìn bao nhiêu lần thì cảnh tượng này vẫn vô cùng kỳ quặc. Nhưng thời điểm ấy, khi tôi đang ngạt thở trong đau đớn, đáng vẻ dùng bữa của chị Tooko phản chiếu trong đôi mắt tôi dường như là một điều gì đó thật bình yên và rất đổi thiêng liêng.

Ngập trong sắc bụi vàng, một đàn chị kì cục mặc động phục thủy thủ tết tóc đuôi sam đang ăn “cơm”. Làm sao người này lại ăn sách với vẻ mặt hiền hòa và vô cùng hạnh phúc như thế? Một gương mặt thật vui sướng, đáng yêu và dịu dàng...

Chị Tooko ngẩng lên nhìn tôi.

Lúc đó tôi đã gần như không còn đau đớn khi hít thở nữa, nhưng một cơn ớn lạnh bỗng xâm chiếm người tôi. Mồ hôi tôi vã ra lúc trước cũng trở nên lạnh toát. Cảm giác áo đồng phục dính bết vào da vô cùng khó chịu. Tôi đoán rằng mặt tôi lúc đó hẳn có màu trắng bệch như sáp.

Chị Tooko nhú mày lo lắng và hỏi.

- Sao thế, Konoha?

- Không... có gì đâu ạ.

Họng tôi run run, cổ sức phát ra thành tiếng.

Tôi không quyết định được việc rời khỏi

đó ngay lập tức hay quỳ sụp xuống khóc một trận cho đã đời sẽ làm tôi thoải mái hơn nên cứ đứng đó mà run rẩy. Bộ dạng ấy của tôi hẳn cũng làm chị Tooko bối rối.

Chị ấy chăm chú nhìn tôi. Vẻ buồn bã lo lắng hiện lên trong đôi mắt đen trong veo đó.

Lát sau, như thể chợt nghĩ ra điều gì, chị ấy giở cuốn sách rách tươm ra và nói.

- ... Muốn ăn không?

- Em không ăn được.

Tôi đáp ngay lập tức. Tâm trí đang căng ra như sợi dây đàn của tôi bỗng chốc được thả lỏng, khiến tôi suýt chút nữa thì

ngồi phịch ra đây.

- Thế à? Quyển này ngon lắm đó.

Chị ấy nói bằng giọng ỉu xiu. Thế nhưng cánh tay bà chị vẫn giờ thẳng về phía tôi.

Tôi lại gần và hỏi.

- Chị đang đọc gì đây?

Ngay lập tức, gương mặt chị ấy bừng sáng.

- Tuyển tập truyện ngắn của Kunikida Doppo. Doppo là một tác giả thời Minh Trị, rất ngưỡng mộ nhà thơ người Anh Wordsworth. Chính vì thế, trong vô vàn những tác phẩm có hương vị sâu sắc mà Doppo để lại, thiên nhiên luôn được

khắc họa đậm chất trữ tình, giống như những bài thơ của Wordsworth. Chị rất muốn em đọc tựa *Musashino*, xứng đáng được gọi là danh tác đấy nhé. Những cảnh sắc được nhìn từ đôi mắt của người kể chuyện khi ông ấy dạo chơi ở *Musashino* được miêu tả một cách nhẹ nhàng, có lúc lời văn hơi dài dòng nên ban đầu có lẽ sẽ gây khó khăn trong việc cảm thụ. Nhưng khi chị chậm rãi nhai từng câu từng câu, vừa đọc vừa phác họa khung cảnh ấy trong đầu, chị có cảm giác rằng chính chị đang sánh vai cùng ông ấy trong khu rừng *Musashino* và lắng tai nghe tiếng gió thổi, tiếng chim hót.

Quyển sách này ấy mà, không được đọc vội vàng đâu. Em phải đọc từ tốn thưởng

thức từng chữ một, như khi ngồi xuống một phiến đá phù rêu êm ái, ăn cơm nắm ngũ cốc rắc muối trong một khu rừng trong lành và yên tĩnh, có đủ các loài cây. Không được nhai nhồm nhoàm đầy mồm rồi vội vàng nuốt mà phải cắn từng chút một từ mép vào. Khi em làm thế, vị ngọt mộc mạc thân thương sẽ dần dần lan tỏa trong miệng, và chắc chắn khi em nhận ra thì bụng em đã no căng rồi.

Phải, trong *Musashino* có một đoạn văn thế này.

Mi mắt sụp xuống, chị Tooko trích dẫn với chất giọng mềm mại và trong trẻo của mình.

- ... “Những người đi trên đường ở

Musashino sẽ không phải khổ sở lo lắng bị lạc đường. Chỉ cần đi theo sự chỉ dẫn của đôi chân, dù là con đường nào đi nữa nhất định sẽ có chiến lợi phẩm đáng được chiêm ngưỡng, đáng được lắng nghe, đáng được cảm nhận đang chờ ta ở đó. Chỉ đơn thuần đưa bước chân vô định qua hàng ngàn đoạn đường chạy ngang chạy dọc xuyên qua cánh rừng, lần đầu tiên, ta có thể thấu hiểu được vẻ đẹp tuyệt vời của Musashino” ...Nè, thật tuyệt vời phải không? Nhất là ở đoạn này, ngon lắm đó. Giống như cá ngừ kho thơm nước được cho vào nhân cơm nắm ấy.

Tôi cầm lấy cuốn sách và lật xem qua. Nó nhẹ hều do đã bị xé mất phân nửa và

các trang giấy rời ra lả tả.

-Chị Tooko ăn mất rồi mà. Làm gì còn *Musashino* nào nữa.

- A, tại vì truyện đó đăng ở đầu sách. Chị theo chủ nghĩa món ngon phải được thưởng thức ngay từ đầu. Nhưng mà vẫn còn *Thị tưởng* nè. Cực kì lãng mạn, rấ~~~~~t đáng đọc đấy. *Tình đầu* nữa. Câu chuyện kể về cuộc cãi vã giữa một cậu nhóc 14 tuổi đang ở thời kỳ ngang ngược nhất của một nhà Hán học cứng đầu sống trong vùng, rất đáng yêu và làm chị thấy ấm lòng. Câu văn cuối cùng có vị chua chua ngọt ngọt như trái anh đào ấy. A, tiếp đây còn *Chớm đông* nữa nè, thấy không? Đây là một tác phẩm tuyệt

vời với văn phong tương tự *Musashino*
và thấm đẫm chất trữ tình kiểu
Wordsworth đó.

Tôi không để ý mình đã ngồi xuống bên
cạnh chị Tooko từ lúc nào. Hai chúng tôi
cùng đỡ hai bên cuốn sách đã bị xé mất
một nửa. Tôi vừa lật sách vừa nghe chị
ấy khoe khoang sự thông thái của mình.

Cảm giác lúc ấy cứ như thể hai chúng tôi
đang ngồi bên nhau trong cánh rừng
Musashino với đủ các loại cỏ, nơi có
những ngọn gió trong lành thổi qua, cùng
nhau nhai rào rào, nhóp nhép một cuốn
sách.

Kết thúc giờ nghỉ trưa và tôi quay trở về
lớp học, mặc dù chưa ăn gì, bụng tôi

ngập tràn cảm giác ấm áp như thể nó đã được lấp đầy.

Tôi nằm trên giường và ngẫm nghĩ.

Có phải lúc đó chị Tooko đã an ủi tôi không?

Chị Tooko không hỏi han về nỗi khổ của tôi, không ôm tôi thật chặt, cũng chẳng vỗ vai để động viên tôi.

Chị ấy chỉ đơn thuần ở bên cạnh tôi.

Chắc chắn chỉ vậy mà thôi cũng đã là một sự cứu vớt.

Không phải thứ gì đặc biệt, chẳng phải điều gì phức tạp lớn lao, chỉ cần lặng lẽ ngồi giờ sách bên nhau là đủ...

“... Em chỉ muốn biết nhà văn của chị Tooko là người như thế nào thôi.”

Lời nói của Ryuuto bất chợt sống lại trong tâm trí tôi làm hai mang tôi nóng bừng.

Tôi chẳng giỏi giang đến thế. Tôi luôn nghĩ rằng nếu nhìn nhận từ vị trí của chị Tooko, tôi chỉ là một thằng nhóc lớp dưới lão toét chuyên viết điểm tâm cho chị ấy mà thôi.

Giống như đối với tôi, chị Tooko là một bà chị lớp trên phiên toái, toàn nhai sách rau rầu vậy đó.

Phải... có lẽ... Chắc hẳn là vậy...

Đúng lúc tôi đang vừa nhìn trần nhà và

lầm bầm như thế thì mẹ tôi mở cửa và bước vào phòng.

- Biết ngay là đang nghe nhạc mà. Mẹ gọi lên từ dưới nhà mấy lần rồi đấy. Bạn Amano gọi điện cho con.

Tôi vội vã bật dậy khỏi giường.

- Con cảm ơn mẹ.

Nhìn thấy tôi như giật tai nghe ra vớ ngay lấy chiếc máy điện thoại con(8), mẹ tôi tùm tùm và ra khỏi phòng.

(8) Điện thoại phụ chia ra các phòng khác nhau trong nhà ở hệ thống điện thoại kiểu mẹ-con.

- Ala, em đang nghe máy đây.

- Konoha...?

Hử? Nghe chẳng có tinh thần gì cả.

Giọng nói yếu ớt như thể một con tinh tinh bị cảm nằm liệt giường ba ngày đã làm tôi ngạc nhiên lắm rồi, nhưng sau đó chị Tooko còn bồi thêm một thông tin đáng kinh ngạc hơn thế.

- Bây giờ chị đang ở đồn cảnh sát. Làm ơn đến đón chị đi.

Chương 5: Báo cáo của “cô gái văn chương”

- Này nhé, chị đang đi với Nanase thì bị mấy ông chú mặt mày đáng sợ gọi lại... Chị chắc mẩm mấy lão này là cò môi giới mại dâm vị thành niên nên lấy cặp đánh vào mặt mấy ông và bỏ chạy... Thế là, mấy ông chú đó đuổi theo chị với bộ mặt còn đáng sợ hơn trước, và chị tính trèo lên bờ rào để nhảy sang phía bên kia. Nhưng đúng lúc đó, Nanase bị trượt chân ngã xuống...

Trong một căn phòng tại đồn cảnh sát, chị Tooko ngồi trên ghế, hai tay đặt trên hai đầu gối, thu mình khúm núm, gương mặt đỏ lựng và kể lại tình huống mình *bị*

bắt về để giáo dục.

- Dù chị có là cô gái văn chương đi nữa, chị cũng không bao giờ tưởng tượng ra được những người có bộ mặt như bọn họ đi đòi tiền lãi bất hợp pháp ấy lại là cảnh sát.

- Xin lỗi vì bộ mặt như kẻ chuyên đi đòi nợ này nhé. Đã thế còn bị cháu cho nguyên chiếc cặp vào mặt như vậy thì tướng mạo tôi trông càng kinh khủng hơn cũng không có gì lạ đâu nhỉ.

Một viên cảnh sát đứng tuổi chẳng biết từ đâu bỗng nhiên xuất hiện. Hèn chi... Ai bị ông bác này gọi lại cũng sẽ muốn bỏ chạy thôi. Thân hình và gương mặt hung tợn. Nếu mà cầm theo cây kiếm tre

nữa thì kiêu gì cũng khiến người ta tưởng lầm là một võ sư phe phản diện.

- Xét trên phương diện nghiệp vụ, khi trông thấy hai cô bé mặc đồng phục đi lại trên con phố nhộn nhạo đáng ngờ như thế, hiển nhiên chúng tôi phải lên tiếng. Thế nhưng ai mà ngờ đột nhiên cháu lại vung cặp ra để phản kháng cơ chứ.

- ... Cháu rất xin lỗi.

Chị ấy cúi đầu thật thấp, khiến hai bím tóc đuôi sam chỉ chút xíu nữa là chạm đất.

Chẳng hiểu vì chuyện gì mà chị Tooko lại đến khu phố đáng ngờ đó nhỉ.

Ngoài ra, không biết Kotobuki ra sao

rồi.

Nghe tôi hỏi, chị Tooko còn cúi đầu thấp hơn.

- Nanase được đưa đến bệnh viện và phải nhập viện rồi. Vì con bé bị gãy xương nên để hồi phục hoàn toàn sẽ phải mất khoảng một tháng...

Ôi trời. Tôi không nói nên lời. Bác cảnh sát nghiêm khắc trách mắng chị Tooko.

- Cô này nhé, tôi đã bảo mau liên lạc với người giám hộ cơ mà. Cháu lại gọi đàn em tới để làm gì hả? Nhanh gọi người nhà đến giúp đi.

Tôi nhẹ nhàng nói.

- Chị nên làm thế.

Nhưng chị Tooko lắc đầu quây quây.

- K-Không được đâu. Chị không thể nói với cô Sakurai “làm ơn đến đón cháu ở đồn cảnh sát” được.

Cô Sakurai có phải mẹ Ryuuto không nhỉ? Đúng là chị ấy cũng khó mà nhờ vả chủ nhân căn nhà mình đang ở nhờ.

- Hay là nhờ mẹ em tới?

- Cách đó cũng không được. Hình ảnh đàn chị gương mẫu đáng tin cậy của chị sẽ sụp đổ mất. Chị không dám gọi điện đến nhà Konoha lần thứ hai đâu.

Chị chọn thời điểm để sẽ điện hay quá

nhỉ. Nhắc mới nhớ, hình như lúc trước mẹ có khen chị Tooko là một tiểu thư vô cùng lịch sự thì phải.

- Thế chị tính thế nào đây. Cứ thế này thì không về được đâu ạ.

- ... Konoha, em không quen người lớn nào có thể nhờ vả được trong những lúc thế này à? Ví dụ như một người chú là nhà khảo cổ học mang tâm hồn của một cậu thiếu niên chẳng hạn.

- Không có. Mà dù có đi chẳng nữa thì ông chú như thế phải đang khai quật di tích ở vùng Amazon, tối thiểu bốn năm mới về nhà một lần mới phải.

- Thế thì cô cũng được. Họ hàng của em

chắc chắn phải có một người cô là giáo viên dạy piano thánh thiện dịu dàng tựa như đức mẹ Maria chứ.

Chị Tooko nhìn tôi với ánh mắt tuyệt vọng.

- Không có luôn. À nhưng mà, nếu chị cần một bà chị lớp trên lòng dạ đen tối nhưng có thể trông cậy được, nắm giữ mạng lưới quan hệ rộng rãi trên mọi lĩnh vực, đến cả cảnh sát cũng phải dè chừng, là thành viên của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, luôn luôn một tay khua gậy chỉ huy dàn nhạc một tay vẽ tranh, thì thật may mắn là em quen biết người như thế đấy.

Nghe tôi nói đến đó, mặt chị Tooko trông

như thể bà chị sắp sửa òa ra khóc đến nơi.

Một tiếng sau.

Nhờ cuộc trao đổi giữa chị Maki và viên cảnh sát, chị Tooko được phóng thích bình an vô sự.

- Bô hiểu chứ? Người gọi bô đến là Konoha chứ không phải mình đâu. Chuyện này hoàn toàn không có mối liên hệ gì với ý chí của bản thân mình cả, mà đó là việc của Konoha đã làm dựa vào cảm quan của cậu ta. Nếu bô muốn đòi hỏi được hậu tạ thì đừng tìm mình mà hãy đi nói với Konoha ấy.

Ngồi trong xe ô tô trên đường về, chị

Tooko cứ nhắc đi nhắc lại mấy lời ấy với chị Maki.

- Biết rồi, biết rồi. Thế thì Konoha sẽ thoát y cho chị phải không nào.

Chị Maki thờ ơ đáp lại. Chị ta tới bằng một chiếc limousine có tài xế riêng.

- Em xin phép được từ chối.

Rõ thật... Người gọi điện cho chị Maki với bộ dạng mếu máo như sắp khóc và nói “Mình bị tạm giữ rồi, bỏ đến đón mình với~” không phải chị Tooko thì còn ai vào đây. Tại sao người phải thoát y lại là tôi hả?

Mà không, nếu ngay từ đầu chị Maki đừng làm chuyện quá đáng, bày ra trò

gửi thư và hoa bách hợp đen, thì chị Tooko chắc chắn cũng chả gây rối đến mức này. Trong thấy bộ mặt đỏ ửng của chị Tooko, chị Maki liền mỉm cười đầy vui sướng.

Trời ơi, sao xung quanh tôi toàn những con người ích kỷ tùy tiện thế này.

- Vậy chị Tooko cùng Kotobuki đã làm gì thế? Tại sao hai người lại lang thang ở một nơi mờ ám đến nỗi bị cảnh sát bắt về chứ?

- Ch-Chuyện đó...

Chị Tooko lắp bắp, có vẻ rất khó khăn để trả lời.

Chỉ đợi có thế, chị Maki lên tiếng với bộ

mặt đặc ý.

- Nếu được thì giờ chúng ta ghé xưởng vẽ nhé? Mình cũng muốn biết chân tướng của con ma đã làm cho Tooko điêu đứng.

- A, là Jane Austen này!

Vừa đặt chân vào căn phòng quen thuộc, chị Tooko đã ngay lập tức tiến về phía giá sách treo tường và thốt ra những tiếng trầm trồ đầy cố ý.

- Dickens, Charlotte Bronte, Emily Bronte, Mary Shelley, Virginia Woolf, Mansfield, Somerset Maugham...toàn những bậc anh tài của văn học Anh tề tựu về đây nhỉ. Thật là vĩ đại. Nếu muốn chị tư vấn, chắc chắn là chị chọn cuốn này.

Bà chị rút cuốn *Kiêu hãnh và định kiến* của Jane Austen ra khỏi kệ.

- Austen là một nữ nhà văn người Anh sinh năm 1775. Nhờ phong cách sáng tác tươi sáng và bay bổng của bà, chị thấy như mình đang trò chuyện với bạn bè vừa thưởng thức hương vị của miếng Petit Four(1) được trang trí với hoa quả và những trái hạnh nhân cùng một chiếc bánh sandwich kẹp thịt nguội và cá hồi, trong một khu vườn mang phong cách Victoria dưới vòm trời xanh ngắt. Quả không hổ danh người đi đầu của thể loại văn học hài hước lãng mạn. Tim chị đập thình thịch vì hồi hộp khi dõi theo những diễn biến trong chuyện tình giữa Elizabeth và Darcy. Nếu giải thích một

cách ngắn gọn thì...

(1) Loại bánh ngọt cỡ nhỏ có xuất xứ từ Pháp.

Trong khi chị Tooko đang tươi cười khoe khoang vốn hiểu biết sâu rộng của mình, tôi lạnh lùng ngắt lời.

- Chị đừng nghĩ đến chuyện đánh lạc hướng em. Em không đến đây để nghe một buổi thuyết giảng về văn học Anh đâu.

- U...

Bà chị phòng hai má ra, nhìn tôi bằng đôi mắt hờn dỗi.

Dám cả là chị ấy vẫn còn thù tôi vì tôi

đã thoái thác không chịu tham gia cuộc điều tra về ma quỷ hết lần này đến lần khác. Có lẽ chính bởi vậy mà bà chị không muốn tiết lộ những thông tin mình vất vả lắm mới có được một cách đơn giản như thế này.

Nhưng khi bị chị Maki khích bác:

- Phải đó, ngài thám tử. Đừng trêu tui này nữa mà hãy công bố kết quả điều tra đi nào.

Bà chị dường như sực tỉnh, đặt cuốn sách của Austen về chỗ cũ, uốn bộ ngực phẳng lì ra và nói với điệu bộ làm như mình tài giỏi lắm.

- E hèm... Đành phải thế thôi. Hai người

năn nỉ đến thế thì tôi kể cho mà nghe vậy. Konoha, trong khi em trốn hoạt động câu lạc bộ để đi chơi bời thì chị đã bí mật tiếp tục cuộc điều tra về những chuyện rùm beng do ma quỷ gây ra và đã lần ra được chân tướng của nó.

Tôi chẳng cảm thấy có gì “bí mật” ở đây cả... Tôi nhớ rõ ràng là ngày nào chị ấy cũng ghé lớp tôi làm âm hết cả lên. Nhưng trước tiên tôi cứ phụ họa vào đã.

- Ô, thế cơ ạ?

- Đầu tiên, chị tìm kiếm cái tên Kujou Kayano trong danh sách học sinh và phát hiện ra rằng đó là một học sinh đã theo học ở trường mình 17 năm trước. Khi chị điều tra sâu hơn nữa thì xác nhận được

rằng năm lớp 11 cô ta bỏ học, kết hôn rồi sinh một bé gái. Họ nhà chồng cô ta là “Amemiya” đó. Điều đó có ý nghĩa gì em biết không? Konoha?

- ... Amemiya là con gái của Kujou Kayano đúng không ạ

Vì chuyện ấy tôi đã biết từ đời nào rồi nên tôi chỉ lẩm bẩm mà không biểu lộ chút cảm xúc gì. Trái lại, tông giọng của chị Tooko cao vút lên.

- Đúng thế! Mẹ của Hotaru đã mất khi cô bé học tiểu học. Hồn ma chính là mẹ của cô bé. Người mẹ là Kayano đã ám con gái mình là Hotaru đó!

... Chị Tooko, không phải chính chị đã

đùng đùng quả quyết là đời này làm gì có ma, mọi việc đều là một âm mưu nào đó sao? Việc quan điểm của bà chị thay đổi 180 độ cộng với cách gọi “Hotaru” như nói về bạn thân làm tôi ngẩn ra vì kinh ngạc, còn chị Tooko cứ tiếp tục kể một cách say sưa.

- Chuyện này chắc chắn là do Kayano vẫn còn điều gì luyến tiếc. Chị đã dang rộng đôi cách của trí tưởng tượng, và rồi bắt đầu dần sâu thêm vào hành trình điều tra về Kayano. Từ nguồn tin riêng chị biết được rằng người giúp việc từng phục vụ cho gia đình Kujou đang kinh doanh Cosplay Pub(2). Bà ấy biết rõ về Kayano từ thuở thiếu thời. Vì thế, chị đã đi gặp bà ấy.

(2) Hình thức nhân viên nữ phục vụ bằng cách tiếp rượu và trò chuyện với khách hàng khi mặc những bộ đồ hóa trang có tính đặc thù, ví dụ như: y tá, đồng phục nữ sinh, tai thỏ...

Đứng ngay trước mặt chị Maki mà chị dám nỏ là nguồn tin riêng cơ đấy. Hơn nữa, lại là người giúp việc nữa à? Tôi đã biết ở nhà Amemiya có bà Wada là người giúp việc, gia đình Kayano cũng có một người nữa sao?

Tuy nhiên, những chuyện kể trên đều không đủ sức nặng bằng riêng từ Cosplay Pub. Nó khiến tôi nhảy dựng lên.

- Cosplay Pub!? Chị lại còn dám đến cả chỗ như thế?

Nhắc mới nhớ, trước đây cũng có những tập giấy ăn in tên một cửa hàng nghe rất đáng ngờ trên bàn câu lạc bộ... Nhưng mà khoan, tại sao bà ta từ một người giúp việc bỗng dưng quay ngoắt ra làm kinh doanh Cosplay Pub? Rốt cuộc trong cuộc đời bà ta đã có những sự việc kịch tính gì xảy ra vậy?

- Thực ra chị cũng hơi sợ. Cái quán đó nằm trên một con phố hoàn toàn không phải nơi dành cho một cô gái đứng đắn qua lại. Đã thế quán còn không mở cửa vào ban ngày, nên chị chỉ có thể đến đó khi trời tối...

Chị Tooko nhìn tôi tức tối.

Dám cá là chị ấy đang nghĩ tôi mà có mặt

ở đó thì đã bắt tôi đi rồi... Nhưng mà tôi chưa muốn có màn ra mắt ở Cosplay Pub khi mới gần này tuổi đầu đầu. Tôi cũng chẳng có sở thích đó.

- Nhưng rồi, Nanase đã nói với chị “Nếu vậy em sẽ đi cùng chị.”

Gương mặt bà chị bừng sáng.

- Nanase đ~~~~~đúng là một cô bé ngoan nhỉ? Khi chị than vãn ở thư viện rằng Konoha thật quá đáng, cô bé gật đầu một cái cực mạnh “Vâng, em hiểu mà.”. Nhờ nói xấu Konoha mà giờ bọn chị trở nên đồng cảm và thân thiết tuyệt đối đấy.

Ai mới quá đang đây... Em có mong muốn nhỏ nhoi là chị đừng lấy việc nói

xấu đàn em ra làm lý do để mà cao hứng với cả đồng cảm. Em nghiêm túc tính đến việc bỏ quách câu lạc bộ Văn học rồi đây.

Nói tóm lại, chị Tooko và Kotobuki sau khi trở thành đồng chí thân thiết đã cùng nhau đi đến Cosplay Pub.

- Tại sao hai người lại mặc nguyên đồng phục mà đi thế ạ?

Mặc đồng phục đi lại ở nơi như thế dĩ nhiên sẽ thu hút ánh mắt của cảnh sát rồi.

- Khi đến nhà người lạ thì phải mặc đồng phục mà. Kiến thức thông thường này còn được ghi cả trong sổ tay học sinh đây, Konoha.

Vậy à...

- Hơn nữa nếu chị mặc thường phục, chẳng phải nhìn sẽ tưởng là khách hàng hay sao?

- Em nghĩ thà như thế còn đỡ hơn bị nhầm thành nhân viên của quán Cosplay Pub do mặc đồng phục.

- Ô kìa, sao em biết? Đúng như thế đấy. Một ông chú kì cục đeo tai mèo trên đầu đã bắt chuyện với chị “Cô bé là người mới à? Tên là gì? Ra phục vụ bàn tôi được không?”.

Chị Maki phì cười.

Chị Tooko khẽ lườm chị Maki một cái rồi quay ngoắt đi và kể tiếp câu chuyện

của mình.

- Tóm lại, sau khi trải qua những gian nan vất vả như vậy, bọn chị cũng nghe được từ bà Wakabayashi, người giúp việc mà chị nhắc đến lúc trước rất nhiều chuyện về Kayano.

- May quá rồi nhỉ. Vậy bồ đã biết điều mà Kujou Kayano tiếc nuối là gì à?

- Phải. Thời thơ ấu, có một cậu bé đã từng ước hẹn chuyện tương lai với Kayano.

Tôi giật bắn mình.

Hình ảnh Kayano ngồi trên chiếc bàn, tắm mình trong ánh trăng và mỉm cười chợt hiện lên trong tâm trí.

“Tôi sẽ kể cho cậu nghe câu chuyện của người ấy.”

“Người ấy gần gũi với tôi hơn bất kỳ ai khác. Là một phần của tôi, là một nửa còn lại của tôi.”

Cậu bé ấy, phải chăng là...

- Cậu ấy tên là Kunieda Aoi, đã sống cùng một nhà với Kayano từ khi còn nhỏ. Bố của Kayano khi đi công tác nước ngoài đã dẫn về một cậu bé hầu như không hiểu gì tiếng Nhật. Cậu ấy là một đứa trẻ mồ côi, cha có lẽ là người Nhật, và cậu ấy bị bắt làm việc ở một nơi vô cùng khắc nghiệt. Bố của Kayano không thể làm ngơ trước cảnh đó, nên đã đứng ra bảo hộ và đưa cậu bé về nhà mình.

Họ Kunieda mà cậu ấy nhận được là họ của người quản gia làm việc trong dinh thự lúc đó. Cả cái tên Aoi cũng là Kayano đặt cho sau khi cậu ta về Nhật.

Trong khi hai đứa trẻ thì Aoi lớn hơn một tuổi, cả hai được nuôi nấng cùng nhau và thân thiết như anh em ruột. Ở trong nhà lẫn bên ngoài, hai người họ lúc nào cũng dính chặt lấy nhau, trao đổi nhật kí thông qua những đoạn mật mã chỉ sử dụng các chữ số. Khi được hỏi “Những con số này là gì?” thì Kayano luôn tươi cười vừa đáp “Đây là bí mật của riêng con với Aoi thôi”.

“Chuyện đó là bí mật riêng của tôi và người ấy.”

Giọng nói ngọt ngào của Kayano mà tôi đã nghe thấy ở sân trong một lần nữa vang lên bên tai tôi.

Hóa ra những dây số đó là ngôn ngữ bí mật được Kayano và cậu bạn thân từ bé sử dụng à! Ủa? Nếu vậy, sao Amemiya lại biết về chúng được?

Tôi không thể nào nghĩ rằng Amemiya đang bị hồn ma mẹ mình ám như những lời chị Tooko nói. Cứ giả sử Amemiya không có những ký ức khi là Kayano đi chăng nữa, Amemiya và Kayano vẫn chỉ là một người, nhưng ngôn từ thoát ra từ miệng Kayano chắc chắn là những mảng thông tin được lưu trữ sẵn bên trong Amemiya từ trước.

Nói vậy thì Amemiya đã biết về Kunieda Aoi và những dây mật mã ở đâu, và lúc nào? Cô ấy nghe được khi mẹ còn sống sao?

- Số phận hai người họ hoàn toàn thay đổi vào thời điểm Kayano học lớp 5 còn Aoi học lớp 6. Bố của Kayano đột ngột qua đời vì bạo bệnh. Sau khi cả người mẹ cũng qua đời, gia đình luôn che chở Kayano bằng cách không còn một ai. Với một đứa trẻ đang ở tuổi vị thành niên như Kayano, cần thiết phải có một người giám hộ lo việc quản lý tài sản. Và sau đó, một người em họ của bố Kayano đã chuyển đến dinh thự với tư cách người giám hộ của cô ấy.

Một câu chuyện tương tự mà tôi đã nghe được ở đâu đó mang theo những suy nghĩ mơ hồ ủa vào tâm trí tôi.

Một cô bé mất đi những người bảo vệ mình.

Một người đàn ông chuyển đến dinh thự dưới danh nghĩa người giám hộ.

Chẳng phải giống y hệt chuyện của Amemiya sao.

Chuyện này là thế nào đây? Hai mẹ con có mối liên kết sâu sắc thì đến cả vận mệnh cũng giống nhau sao?

Người giám hộ của Kayano tên là Gotou Hironobu. Ông ta quản lý ngôi nhà với phương thức của một kẻ độc tài, nghe nói

ông ta đuổi người bạn duy nhất của Kayano là Aoi xuống một căn phòng dưới tầng hầm, dày vò đủ thứ và còn có ý định tống cậu ấy ra khỏi nhà. Kayano đã tuyệt thực nhằm ngăn cản chuyện đó.

- Cháu sẽ không ăn một thứ gì ngoại trừ những đồ Aoi nấu. Nếu Aoi không còn ở trong căn nhà này nữa, cháu sẽ chết đói đấy. Nếu chuyện đó xảy ra, chú Hironobu cũng sẽ gặp phiền phức phải không ạ?

Thời điểm đó, Aoi đang phụ việc trong bếp. Từ hồi ông Kujou còn sống, Kayano đã rất hay vùi vĩnh “Em đói rồi” và bắt Aoi làm cho mình trứng ốp lết với bánh kẹp nướng rồi vui vẻ ăn.

Kayano lạnh lùng tuyên bố với người lớn rằng mình sẽ tuyệt thực và thực hiện đúng y như thế. Cô ấy cự tuyệt tất cả những món không phải do Aoi làm và mang tới.

Dù cho đói đến đâu đi nữa, dù có lả đi với một cái bụng rỗng tuếch đi nữa, cô ấy vẫn ngoan cố không chịu cho vào miệng những thứ mà người khác đem tới.

- Cháu chỉ ăn đồ mà Aoi nấu thôi. Aoi đâu rồi? Gọi Aoi đi. Hãy để Aoi mang đồ ăn tới cho cháu.

Trước mặt Kayano ngồi co ro trên giường, cào cào tấm ga, thì thảo gọi tên Aoi, người lớn không thể không nhượng bộ. Aoi có thể ở lại dinh thự nhà Kayano

với thân phận một người hầu.

- Bà Wakabayashi nói rằng mình nhìn vào sự thân thiết của hai người ấy, bà cảm thấy bồn chồn bất an. Thế nhưng, khi Kayano lên cấp hai, cô ấy quen biết với ông Amemiya Takashi, lúc đó đang là sinh viên đại học. Kayano đến biệt thự ở Shinshuu và bị thương khi ra ngoài đi dạo, Takashi lái xe ngang qua đã giúp băng bó vết thương cho cô ấy.

Cuộc gặp gỡ đó là sự khởi đầu để sau này Takashi mời Kayano đi chơi với mình.

Vì Kayano vẫn còn là học sinh cấp hai, cho nên ban đầu, mối quan hệ của họ như anh trai và em gái vậy, nhưng cùng với

sự trưởng thành của Kayano, tình cảm Takashi dành cho cô ấy dần trở thành tình yêu.

Hắn Kayano cũng cảm thấy sức hút kỳ lạ từ Takashi, một người giàu có, rất điệu dàng, luôn lắng nghe mọi điều cô ấy nói, luôn đồng hành với cô đi bất cứ đâu, và có lẽ đối với cô ấy, Takashi không khác gì một hoàng tử. Một người hầu như Aoi sẽ không bao giờ có thể tặng Kayano những bộ váy áo đắt tiền và đá quý làm quà, hay đưa cô ấy đến những bữa tiệc linh đình, những ngôi biệt thự sang trọng.

Chị nghĩ rằng Aoi chắc hẳn đã rất buồn khi nhận ra rằng Kayano ngày một trở nên xa cách với cậu.

Chị Tooko rầu rĩ cụp mắt xuống. Có lẽ chị ấy đang mừng tưng ra những cảm xúc trong lòng Aoi.

- Kayano đính hôn với Takashi trong lúc đang học lớp 11. Năm sau, Kayano nghỉ học, làm đám cưới với Takeda, trở thành bà Amemiya Kayano và sinh ra Hotaru.

Aoi chắc rằng không thể chịu nổi việc Kayano làm vợ một người đàn ông khác.

Đêm trước ngày diễn ra đám cưới, Aoi đã rời khỏi dinh thự và đi đâu không ai hay. Kayano chỉ biết được chuyện đó sau khi lễ thành hôn của cô kết thúc.

Kayano trở nên nửa điên nửa dại, tìm kiếm khắp nơi mong tìm thấy tung tích

của Aoi.

Thế nhưng chẳng những không tìm được Aoi, Kayano còn quy ngã vì bệnh tật, chuyện sinh nở cũng rơi vào tình thế hiêm nghèo.

“Người ấy giận tôi và bỏ đi mất. Chúng tôi không bao giờ có thể gặp lại nhau thêm một lần nào nữa.”

Lông mày trĩu xuống, Kayano đã buồn bã thì thầm những lời như thế. Nếu nghĩ đến người con trai ấy nhiều như vậy, tại sao cô lại kết hôn với một người khác chứ? Những cảm xúc Kayano dành cho Aoi rốt cuộc là tình yêu trai gái hay tình thương giữa người thân trong gia đình?

Dù sao, nhờ có sự chăm sóc hết mực của Takashi, Kayano đã vượt qua được nguy cơ bị sảy thai và sinh được một bé gái xinh xắn. Takashi đặt cho cô bé cái tên “Hotaru” và trân trọng đưa con gái bé bỏng hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Kayano với tính cách dữ dội của mình thì thoảng lại gây ra sóng gió, nhưng quan hệ vợ chồng của họ vẫn luôn tốt đẹp. Takashi lúc nào cũng ân cần che chở cho người vợ ích kỷ kém tuổi mình.

- Nhưng mà Kayano vẫn không thể quên được Aoi đã mất tích. Cô ấy thường xuyên trở về ngôi nhà cũ và đắm mình trong hồi ức của những ngày đã qua. Có lẽ cô ấy cảm thấy có lỗi với Aoi, khi mà

hiện giờ chỉ riêng mình có được hạnh phúc...

Ngực tôi nhói đau bởi những lời chị Tooko nói.

Phải chăng Kayano cũng cảm thấy sự đau khổ và nỗi buồn giày vò mỗi khi nhận ra hiện tại của mình quá đổi yên ả và bình lặng, giống như những cảm xúc đối với Miu vẫn luôn bao trùm và thiêu đốt trái tim tôi.

Sau đó Kayano đã nhận được một lá thư thông báo về cái chết của Aoi ở nước ngoài. Chuyện đó xảy ra ngay trước khi cô ấy mất.

- Đối với người đang chống chọi với

bệnh tật như Kayano, việc biết tin Aoi đã chết quả thực là một cú sốc quá mạnh, lấy đi toàn bộ nghị lực sống của cô ấy. Kayano hoàn toàn không ăn gì cả và trút hơi thở cuối cùng chưa đầy một tuần sau đó.

Trong xưởng vẽ ban đêm, tôi cảm thấy một bầu không khí buồn bã đang tràn ngập. Chị Tooko và chị Maki đều mang một biểu cảm rầu rĩ, hoặc cụp mắt nhìn trần trần xuống sàn nhà hoặc ngó dăm dăm vào những bức tường. Việc Kayano là một người không còn trên cõi đời này lại một lần nữa được khẳng định thật rõ ràng trong tôi.

Có phải khoảng thời gian Kayano khao

khát được quay trở lại là quãng đời thơ ấu mà cô đã trải qua cùng với cậu bạn thân từ bé không...

Khi ấy, chị Tooko ngẩng đầu lên và đột nhiên cao giọng.

- Và rồi, chị đã hiểu ra. Chân tướng của hồn ma chính là Kayano, người vẫn không nguôi thương nhớ Aoi dù là người ấy đã lìa xa mình. Linh hồn của cô ấy đã chiếm hữu cô con gái là Hotaru.

Tôi ghen hòng. Cả chị Maki, người đang nhìn bức tường với ánh mắt nghiêm nghị, cũng ngậy người trước vẻ hung phần của chị Tooko.

Bà chị nắm tay lại thành hình quả đấm,

thỏa chí lên cơn hoang tưởng.

- Kayano đã ám Hotaru và hẹn hò với rất nhiều bạn trai để tìm kiếm hình bóng Aoi. Việc cô ấy thường xuyên xuất hiện ở sân trường có thể lý giải là để gửi những bức thư tình cho Aoi vào hòm thư của câu lạc bộ Văn học. Phải, đây chính là chuyện tình lãng mạn vĩ đại vượt qua không gian và thời gian.

Ờ này...

Câu chuyện đã nhảy vọt từ chuyện ma thành chuyện viễn tưởng làm tôi ngỡ ngơ không nói nên lời.

Cả tình cảnh của Amemiya Hotaru lẫn nỗi đau mà cô ấy đang gánh chịu đều

phức tạp và nghiêm trọng hơn những gì chị Tooko tưởng tượng. Nhưng chuyện này xảy ra là do đâu... Tôi không biết được sự thật vì sao Amemiya Hotaru lại biến thành mẹ mình và vốn dĩ tôi không thể tìm được thời điểm thích hợp để tham gia vào câu chuyện.

- Vậy nên, Konoha, để làm lễ cầu siêu cho linh hồn lầm đường lạc lối của Kayano, em hãy viết một câu chuyện tình yêu trong đó Kayano với Aoi là nhân vật chính, cho họ một cái kết có hậu, và cúng nó trước mộ Kayano. Trông cậy vào em đó, Konoha.

- Ồ, em viết ấy hả...!?

Hai tay chống hông, bà chị liền trung

ngay ra bộ mặt sung sả giận dữ khi thấy tôi la lên.

- Đương nhiên rồi. Là hình phạt cho tội suốt ngày trốn sinh hoạt câu lạc bộ đấy. Chị đã điều tra đến mức này rồi, thiết nghĩ Konoha cũng nên hợp tác với chị dù chỉ một chút thôi.

Nói đến đây, bỗng nhiên nét mặt chị ấy thay đổi. Một nụ cười nở trên gương mặt dịu dàng và ấm áp như cánh đồng hoa tràn ngập sắc xuân.

- Hãy viết một câu chuyện n~~~~~ngọt lịm để giúp Kayano quay trở lại thiên đường nhé. Sau đó, những chuyện xảy ra cho đến lúc này~, chị cũng sẽ cho chúng trôi đi hết.

- À thế ạ...

Chị Maki dường như không thể nhịn được nữa nên phì cười.

- Ê này, có gì buồn cười hả, Maki?

- Khục khục, không có gì đâu. Giúp được hồn ma siêu thoát thì tốt quá rồi.

Chị Tooko lè lưỡi, kéo tay tôi bước xông xộc ra khỏi xưởng vẽ.

Trông chị Maki cực kỳ thỏa mãn vì đã đạt được tâm nguyện trở thành nạn nhân bị chị Tooko lè lưỡi.

- Nè, Konoha. Những buổi em trốn sinh hoạt câu lạc bộ, em thực sự đi hẹn hò với các cô gái hả?

Ngay khi vừa ra đến hành lang, chị Tooko ngược lên nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng và hỏi.

- Không phải thế đâu. Em đi gặp Ryuuto đây.

“Ryuuto á!?” – Bà chị buông tay khỏi người tôi ngay lập tức, hai mắt mở tròn.

- Chúng em ngẫu nhiên gặp lại nhau ở gần trường, rồi nhận thấy sự đồng cảm(3)

...

(3) Konoha nhại lại cách nói của Tooko khi nói về Nanase lúc trước.

Úi chà, đau thế.

Nhưng chị Tooko dường như bận tâm đến

chuyện gì đó khác hơn là nghi ngờ mấy lời nhăng cuội của tôi, miệng chị ấy cứ há ra rồi lại ngậm vào.

- Th-Thế à!? À ờ, Ryuuto không nói với Konoha mấy chuyện kỳ cục đâu phải không.

- Như là chuyện bữa sáng chị vừa ăn Guri và Gura vừa khoe khoang sự thông thái của mình?

- C-C-C-Cái đó thì được... Không phải thế mà là...

Mặt bà chị đỏ như gấc chín, lấp bắp “Nếu em không nghe được gì thì tốt rồi” và cuống quýt bỏ đi trước.

Phải chăng là chuyện đó? Rằng tôi là nhà

văn của chị Tooko... Hai má tôi cũng dần nóng lên. Nhưng tôi giữ kín điều đó trong lòng rồi đuổi theo sau chị ấy.

- Nói tiếp chuyện lúc trước, em không viết truyện tình yêu được đâu.

- Ờ, keo kiệt. Phải rồi. Chị sẽ cho Konoha mượn mấy cuốn Harlequin Romance mà chị ưng để đem về làm tài liệu tham khảo.

- Khỏi ạ. Cuốn em mượn lần trước đã đủ làm em bị ợ hơi rồi.

- Ê này, nếu em không hiểu tâm tình của phái nữ, thì sẽ chẳng nhận được socola tình yêu vào lễ Valentine đâu.

- Em không cần. Vì em thích bánh đậu đỏ

hơn là socola.

- Ồ thì, em sẽ chẳng nhận được bánh đậu đỏ tình yêu đâu.

- Em không thích cô gái nào mang bánh đậu đỏ tự làm tới vào ngày Valentine đâu ạ.

- Konoha đúng là đồ ích kỷ.

Vừa trò chuyện những thứ tầm phào như bình thường, chúng tôi vừa bước đi trên con đường chìm trong màn đêm. Khi đến ngã rẽ, chị Tooko dừng bước.

- Chị đi đường này.

- Để em tiễn chị nhé.

Ngay sau khi bà chị vừa cười toe toét

“Không sao đâu, nếu có tên biến thái nào thò mặt ra, chị sẽ phang cho một cặp” thì bỗng nhiên chị ấy bám chặt lấy vạt áo tôi, đầu cúi gằm trông thật yếu đuối.

- Konoha... Ngày mai, đi cùng chị đến thăm Nanase nhé.

Khi nhận thức được những thứ xung quanh, cậu nhóc ấy đã ở một nơi xấu xa, tối tăm và bẩn thỉu.

Cậu ta làm việc tại một nhà máy nhóp nhép, nơi ánh mặt trời không thể lọt vào, sống một cuộc đời chẳng hề nhận được thứ gọi là sự giáo dục và bao tử luôn trong tình trạng trống rỗng. Một

quý ông đến từ một đảo quốc phương Đông đã nhận bảo trợ cho đứa trẻ đó và đưa cậu ta về dinh thự của mình.

Cha cậu ta, cũng có thể là cả hai người sinh ra cậu, là người Nhật. Những biểu hiện trên gương mặt không hề giống với một đứa trẻ, cứ như đang nghi ngờ, căm hận cả thế giới của cậu đã thu hút sự chú ý nơi người đàn ông kỳ lạ. Chính những điều này là lí do để quý ông đó nhặt cậu về.

Người đàn ông lịch thiệp ấy có một cô con gái kém cậu một tuổi, rất đáng yêu nhưng lại vô cùng tự phụ.

“Nè, papa, đứa nhóc bản thiện này là thứ~ gì vậy?”

Lần gặp gỡ đầu tiên, cô con gái đột nhiên thốt ra những lời như vậy, gương mặt cao ngạo hơi cau có, sau khi nhìn chằm chằm cậu ta một lượt, cô bé mỉm cười như một bông hoa hồng thắm bừng nở.

“À, là quà của papa phải không? Đúng rồi, đứa nhóc này tuy bần nhưng nếu nhìn kỹ~ thì thấy màu mắt của nó cũng đẹp đấy. Con đành nhận vậy.”

Chẳng thềm bận tâm đến việc bản thân mình mới là người ít tuổi hơn, cô bé tuyên bố một cách trịnh thượng.

“Tôi quyết định rồi. Từ hôm nay cậu sẽ là em trai của tôi.”

Từ đó trở đi, hai đứa trẻ luôn ở cùng nhau mọi lúc mọi nơi.

Sáng, trưa, chiều, tối, bất cứ thời điểm nào người ta cũng thấy hai đứa trẻ đeo dính lấy nhau, tay nắm tay như thể hai đứa gộp lại làm một cơ thể sống.

“Aoi, Aoi, em đói bụng rồi. Nướng bánh cho em đi. Nhớ phải cho thật nhiều mật ong vào đấy nhé.”

“Em mới tay quá. Đút cho em ăn, Aoi.”

Trước cái miệng đang há ra chờ đợi một cách vô cùng đáng yêu của cô bé, cậu nhóc lấy chiếc thìa bạc xắn từng miếng bánh và đút cho cô. Cô bé mỉm

cười đầy hạnh phúc.

“Ngon qua. Aoi là thiên tài. Em thích đồ ăn Aoi làm nhất quả đất, thích hơn bất cứ nhà hàng sang trọng nào.”

Những tháng ngày bình dị đó vẫn tiếp diễn như một lẽ hiển nhiên.

Cho đến khi người bảo hộ cho hai đứa trẻ từ già cõi đời vì bạo bệnh...

Sau giờ học, tôi cùng chị Tooko mang theo một hộp thạch trái cây đủ vị và một bó hoa thắt dải ruy băng hồng, đi tới bệnh viện nơi Kotobuki đang điều trị.

- Chị xin lỗi, Nanase.

Chị Tooko giờ hộp thạch ra phía trước bằng cả hai tay, đầu cúi thật thấp.

Đứng bên cạnh chị Tooko, tôi cũng chìa bó hoa ra và cũng giống như chị ấy cúi đầu thật thấp.

- Lần này chủ nhiệm của tớ đã gây ra quá nhiều phiền phức cho bạn, thật lòng mong bạn bỏ quá cho.

Kotobuki đang ngồi tựa nửa thân người trên giường trong bộ pyjama màu xanh dương, lấp bắp với gương mặt đỏ lựng.

- K-Không, không cần phải xin lỗi em đến mức ấy đâu... ngay từ đầu là do em tự ý nói mình muốn đi cùng, thế là lại bước hụt, rơi khỏi hàng rào và làm cho

chị Tooko bị bắt... em... thật sự xin lỗi.

Kotobuki vươn hai tay ra đón lấy hộp thạch.

- E... Em xin nhận.

Sau đó, gương mặt cô nàng tiếp tục đỏ lên, thẹn thùng nhìn bó hoa đang nằm trong tay tôi. Vẫn ôm lấy hộp thạch trên ngực, với bộ dạng đần đờ không biết làm thế nào cho phải, Kotobuki cứ nhìn chăm chăm những nụ hồng đỏ thắm, những bông đậu ngọt phơn phớt hồng và những bông hoa cẩm chướng.

Khi tôi ngẩng đầu lên và rụt rè hỏi “Cậu không thích hoa này à?”, cô nàng trề môi ra và lắc đầu.

- Tôi có nói thế đâu. Những câu “em xin nhận”, “cảm ơn” là tôi nói với chị Tooko thôi nhé. Không phải với Inoue đâu đấy!

Sau khi nhận mạnh điều đó, cô nàng cầm lấy bó hoa và khẽ ghì nó vào lòng cùng với hộp thạch.

- A, chị có mang theo lọ hoa đấy. Để chị đi cắm nhé.

Khi chị Tooko lấy cho Kotobuki xem chiếc chậu cắm hoa mà chị ấy mua dọc đường ở một cửa hàng 100 yên, cô nàng trưng ra một bộ mặt tiếc rẻ rồi trao lại bó hoa.

- ... À... vâng... nhờ chị ạ.

- Ủ~~, chị đi nhé~.

Khi chị Tooko rời khỏi phòng rồi, chỉ con mỗi mình tôi với Kotobuki.

Với vẻ mặt sưng sía như đâm lê, Kotobuki khi thì dùng tay nghịch đi nghịch lại mấy lọn tóc, khi thì sửa lại cổ áo pyjama.

- ... Phòng này không có bệnh nhân nào ở chung với cậu nhĩ...

- ... Sáng nay một người đã xuất viện, còn một người nữa đi xét nghiệm rồi...

- Vậy à...

“Nè... Hoa đó, là do chị Tooko chọn phải không?” – Vẫn quay mặt ra chỗ khác, cô nàng hỏi cụt lủn.

Tôi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời:
“Hử, Ủ, đúng thế”.

- ...Hừm, quả nhiên là thế... rất có khiếu
thẩm mỹ. Đúng thế... làm gì có chuyện
Inoue chọn cơ chứ...

Cô nàng lầu bầu bằng giọng u ám.

Có phải tôi tưởng tượng ra không nhỉ?
Cô nàng trông như thể đang thất vọng vì
điều gì đó...

- À ừm... Vết thương đó, thật sự xin lỗi
nhé. Khiến cho cậu không thể làm bài thi
cuối kỳ.

- Thầy giáo nói sẽ cho tôi tham dự kỳ thi
bổ sung, nên không sao hết.

- Nhưng...

- Inoue đâu cần phải xin lỗi chuyện đó, đúng không.

- Đúng là vậy nhưng...

- Inoue, tại sao cậu lại đến?

- ... Xin lỗi. Tớ đáng ra không nên tới à?

Hai gò má của Kotobuki ửng đỏ, cô nàng lẩm bẩm bằng giọng cộc lốc.

- Không phải thế... C-Chỉ là, nếu cậu liên lạc trước thì tôi đã không xuất hiện với bộ dạng này... Pyjama thì nhàu nhĩ... tóc cũng rối bù... mặt mộc... lại còn mùi mồ hôi..."

- Tớ không đề ý đâu mà.

- Nhưng tôi thì có!

Cô nàng bỗng đứng quay phắt về phía tôi hét lên giận dữ, mặt đỏ bừng hét cả lên rồi quay sang nhìn chỗ khác.

- ... Chắc, không phải tôi để ý đến sự có mặt của Inoue gì cả, hoàn toàn không phải đâu nhé...

- U... U

Kotobuki lại mím chặt môi và im như thóc. Căn phòng lặng như tờ. Không khí cũng trở nên nặng nề. Sao chị Tooko không mau quay lại đi.

Lúng túng không biết nên hướng ánh mắt vào đâu, tôi đành nhìn ra cửa sổ. Phòng bệnh này nằm trên tầng bảy, nên tôi có

thể nhìn xuống và trông thấy bóng dáng những người ra vào bệnh viện. Mây phủ kín bầu trời, có vẻ như mưa sẽ trút xuống bất cứ lúc nào.

Và đúng lúc đó, một người đàn ông cao lớn mặc vest dìu một cô gái mặc đồng phục trường tôi bước ra khỏi tòa nhà.

Ồ kìa, chẳng phải là Amemiya...

Khi tôi nghiêng người về phía cửa sổ hòng nhìn cho rõ hơn thì Kotobuki thì thầm bằng một giọng rất thấp.

- Cậu nghĩ tôi là một con bé đáng ghét đúng không?

- Ồ!

Tôi luống cuống quay sang nhìn Kotobuki và bảo không có chuyện đó. Nhưng cô nàng chỉ cúi đầu, môi vẫn cong ra, gương mặt trông như sắp khóc.

- Oái! Cậu bị sao thế, Kotobuki?

Tôi sốc đến cứng cả họng. Kotobuki nắm chặt lấy mép tấm trải giường, nói với tôi bằng một giọng khàn khàn.

- C-Cậu không cần phải phủ nhận đâu. Vì tôi lúc nào cũng lờm nguýt Inoue nên chắc cậu khó chịu lắm nhỉ... Nhưng mà... có lẽ Inoue chẳng nhớ gì hết đâu... tôi, tôi... hồi cấp hai...

Cấp hai...? Chẳng phải Kotobuki học khác trường với tôi sao...?

Tôi vẫn chẳng hiểu rốt cục cô nàng định nói gì và ngày càng thấy lúng túng, đúng lúc đó...

- Yahoo, bọn tớ đến thăm nè ~, Nanase ~!

Mấy cô bạn cùng lớp ủa vào phòng một cách ồn ào.

- Nghe tin bồ ngã cầu thang ở nhà ga và bị gãy xương, bọn này kinh ngạc lắm đấy. Ở kìa? Inoue?

Đám con gái đến tròn mắt nhìn.

- Oaaaaaaaaa! Thật là sốc! Ai ngờ có ngày Inoue lại đến thăm Nanase cơ đấy!

Đúng thế, bất ngờ quá!

Thì bởi, Nanase đối với Inoue...

Bị cô bạn bên cạnh huých cho một cái, cô nàng khựng lại, ngập ngừng đầy lúng túng. Chắc cô nàng sắp sửa nói “ghét cay ghét đắng” chứ gì. Kotobuki lên tiếng với một biểu cảm gay gắt.

- Đừng tưởng tượng ra mấy chuyện kỳ cục nữa. Inoue chỉ bám đuôi chị Tooko theo đến đây thôi.

- A, thế à. Nhưng mà “bám đuôi” thì quá đáng quá~

- Nhập viện rồi mà thói xấu miệng vẫn chả bỏ được nhỉ. Khổ thân Inoue.

Mấy cô gái bật cười vô tư.

Cả tôi lẫn Kotobuki đều có cảm giác khó xử và lảng ánh mắt sang hướng khác. Không biết điều mà Kotobuki sắp nói khi này là gì đây.

- Bọn tớ nghĩ chắc Nanase đang buồn chán muốn chết nên mang tới hơi bị nhiều thứ nhé.

Truyện tranh và truyện trinh thám ngay lập tức được chất đống trên giường.

Trong số đó, tôi bắt gặp một cuốn sách bì màu xanh da trời quen thuộc. Khoảnh khắc ấy, hơi thở của tôi dường như đông cứng lại.

Kotobuki ngớ ngàng mở to hai mắt.

Một cô bạn cùng lớp cao giọng đầy phấn

khởi.

- A, là Inoue Miu phải không. Nhớ quá đi mất. Tớ đọc cuốn này hồi cấp hai và thích mê đi được ấy~.

- Phải phải, tớ cũng thế. Không biết có phải vì tác giả cũng là học sinh cấp hai không mà cảm xúc vừa chân thật vừa tương đồng hòa quyện đến thế. Nanase từng nói chưa đọc truyện của Inoue Miu bao giờ đúng không nhỉ?

Kotobuki cứ nhấp nhồm không yên như đang lo lắng chuyện gì đó. Cô nàng lẩm bẩm bằng một chất giọng khó mà lý giải tường tận được.

- T... Thế à.

Kimura – người mang cuốn truyện của Miu tới – cười ngoác đến tận mang tai và chìa quyển sách ra.

- Đây, nhân cơ hội này nhất định bồ phải đọc thử đây nhé. Chắc chắn Nanase cũng sẽ thích cho coi. Sự dễ thương trong lời thoại và lối hành văn sẽ khiến tim bồ đập thình thịch luôn đó~. Chưa hết, cảm giác sau khi đọc xong cũng tuyệt vời lắm, như kiểu “A~, mình đã được đọc một câu chuyện thật là đẹp ~”.

- Tớ hiểu cảm giác đó. Bình thường tớ có bao giờ đụng đến sách vở gì đâu thế mà ghiền Miu luôn đấy. Có thể gọi là cuốn kinh thánh của tuổi thanh xuân chẳng? Bản chuyển thể thành phim cũng

tuyệt lắm. Những khung hình trong sáng tinh khôi đầy lãng mạn, bầu không khí thì hoàn toàn ăn khớp với nguyên tác. Tớ đã xem đến tận ba lần luôn.

- Chẳng rõ vì sao Inoue Miu không viết tác phẩm thứ hai nhỉ? Tài năng đến như vậy, thật là phí của giờ.

Tôi nhìn chăm chăm vào mũi giày, run run nói.

- Làm gì có tài năng chứ.

Những lời đó vang lên lạnh lùng đến nỗi chính bản thân tôi cũng thấy rùng mình. Nó giống như một nhát roi băng giá quất thẳng vào không khí thân thiện đầm ấm đang hiện diện trong phòng.

Mấy bạn gái cùng lớp ngỡ ngàng nhìn tôi.

Cổ họng và mang tai tôi nóng bừng như bị thiêu đốt, bàn tay nắm chặt run lên nhẹ.

- Quyển sách đó có chỗ nào thú vị chứ? Cách hành văn kém cỏi, cấu trúc rối rắm, chỉ thấy buồn cười như đọc một bài thơ con cóc do một đứa học sinh cấp hai kém thông minh viết ấy. Chẳng qua một cô bé 14 tuổi đoạt giải là chuyện hiếm có nên mọi người mới làm quá lên thôi chứ gì? Giống như cách các cậu đối xử với gấu trúc và hải cẩu vậy. Tôi rất ghét Inoue Miu.

Những câu chữ tôi thốt ra bất ngờ quay

lại cửa vào trái tim của chính bản thân
tôi với sức công phá gấp mười lần.

Phải, những gì được viết trong cuốn sách
này, tất cả chỉ là dối trá.

Một thế giới tươi sáng trong lành trải dài
đến vô tận chẳng bao giờ tồn tại trong
thực tế. Những ngôn từ ngớ ngẩn, vô
trách nhiệm như là hể con người ta ao
ước thì giấc mơ sẽ thành hiện thực chẳng
qua được nói ra từ miệng một đứa trẻ
non nớt chưa bao giờ tiếp xúc với nỗi
đau.

Thế giới là một nơi chật chội hơn, nặng
nề hơn, tối tăm hơn.

Trái tim con người cũng không hề đơn

giản, rõ ràng như bầu trời ngày nắng đẹp. Càng dần bước sẽ càng lún sâu vào bãi lầy ngập ngựa, bốc mùi chua như khi những triệu chứng buồn nôn xuất hiện.

Câu chuyện Miu viết ra, và chính bản thân Miu, tất cả... tất cả đều là trò lừa gạt.

Căn phòng rơi về trạng thái im lặng, cả đám sững người, biểu cảm choáng váng ngạc nhiên vẫn còn hiện nguyên trên gương mặt. Đôi môi Kotobuki khẽ động đậy cứ như cô nàng đang lên cơn khó thở.

Đáng ra tôi phải tìm cách gì đó để làm dịu tình hình, nhưng toàn bộ cơ mặt tôi cứng lại như hóa đá, cổ họng run rẩy,

không làm thế nào có thể nặn ra một nụ cười, tai nóng bừng, hơi thở gấp gáp. Khi tôi quay bước tính ra khỏi phòng thì nhìn thấy nơi bậc cửa, chị Tooko đang đứng đó, trên tay cầm chiếc bình đã được cắm đầy hoa.

Chị ấy có nghe thấy những lời tội tệ của tôi không? Chị ấy chỉ nhìn thẳng vào tôi bằng ánh mắt lo lắng thoáng chút buồn bã.

Trước khi chị Tooko kịp nói gì, tôi dồn hết sức ép cổ họng đang nóng như thiêu đốt của mình phát ra tiếng.

- ... Xin lỗi... Em về trước.

Thế rồi, cô không nhìn vào gương mặt

chị Tooko, tôi đi ngang qua chị ấy ra ngoài hành lang bệnh viện và bước nhanh bằng đôi chân hấp tấp.

Thất bại rồi!

Toàn thân tôi run cầm cập, nổi hồi tiếc bủa vây lấy tâm trí tôi, làm tai tôi như ù đặc lại.

Thất bại rồi!

Thất bại rồi!

Tôi đã luôn khiến người khác coi mình là một kẻ vô hại, dù bị nói gì đi chăng nữa cũng chỉ cười hề hề. Một người ôn hòa, tuyệt đối không có chuyện cao giọng thô bạo hay khơi mào một trận cãi vã.

Bức tường thành tôi dày công xây dựng đã sụp đổ trong nháy mắt chỉ vì một cuốn sách.

Giờ tôi còn chẳng biết mình đang chạy đi đâu nữa. Thứ duy nhất đang quấy đập điên loạn trong tâm trí tôi lúc này là mong muốn có thể ngay lập tức trốn ngay vào phòng, đóng sập cửa lại và coi như không có gì xảy ra cả.

Vừa lê được về đến nhà, tôi mặc nguyên đồng phục mà ngã sụp xuống giường, trùm chăn lên tận đầu.

Quá đủ rồi. Từ nay trở đi, lẽ nào tôi sẽ luôn phải hoảng sợ bỏ trốn như kẻ phạm tội mỗi khi nhìn hay nghe thấy cái tên Miu hay sao? Tôi sẽ phải tiếp tục hồi

tiếc về những gì mình đã làm hay sao?

Tại sao lại là tôi? Tôi chưa từng muốn đoạt giải thưởng! Tôi cũng chẳng mong trở thành nhà văn!

Dù có là chốn lạc viên giả tạo, dù có là chiếc lồng được bao phủ dày đặc bởi những điều dối trá, chỉ cần có Miu tươi cười bên cạnh, tôi sẽ không nhận ra điều đó mà vẫn có thể sống hạnh phúc và yêu mến thế giới ở trong lồng.

Thế nhưng Miu đã nhìn xoáy vào tôi bằng đôi mắt ngập tràn niềm căm phẫn, mỉm cười nói rằng Konoha chẳng hiểu được đâu rồi buông mình rơi xuống.

Tại sao tôi lại ăn trái tri thức làm gì?

Tôi không thể cứ mãi là một đứa trẻ hạnh phúc và ngu ngốc, không biết gì cả hay sao.

Kayano nói rằng để lấy lại những gì ta đánh mất, chỉ cần quay ngược thời gian là được. Tôi đã trả lời điều đó là không thể.

Nhưng có thật vậy không? Có thật là không thể hay không? Thời gian không thể quay trở lại sao?

Nếu thần linh không thể đáp ứng mong ước ấy, thì quý dữ cũng không!

Tôi sẽ cho đi mọi thứ, kể cả linh hồn này, *làm ơn hãy khiến thời gian quay ngược lại!*

Nếu được thế, tôi sẽ xé vụn cái thứ tiểu thuyết nhuộm đầy những lời gian trá ấy và vứt nó đi cùng với rác thải nhà bếp. Sẽ không bao giờ có chuyện tôi viết tiểu thuyết nữa...

Vừa cầu nguyện điều y hệt hai năm trước đến mức gần như nghẹt thở, tôi vừa cào cào tấm ga giường, úp mặt xuống gối, chỉ có thể cắn chặt răng chịu đựng cơn đau như thể toàn thân bị chém thành trăm mảnh bởi một con dao nung nóng đỏ. Mọi thứ lặp lại giống như thời điểm ấy.

Mẹ đến phòng gọi tôi khi bữa tối đã sẵn sàng, nhưng tôi vẫn để chăn trùm kín đầu, trả lời rằng mình không khỏe, cho nên cần nghỉ ngơi và không muốn ăn.

Rồi cứ thế, giấc ngủ đến mang theo cảm giác như thể nhấn chìm tôi vào một vùng lầy.

Ngày hôm sau. Khi tôi lảo đảo đi xuống phòng khách ở tầng một với khuôn mặt mệt mỏi cùng cái bụng đói meo, mẹ cho tôi biết rằng chị Tooko đã gọi điện.

- Tình hình con thế nào? Hay hôm nay nghỉ học vậy?

- Con sẽ đi. Vẫn còn môn phải thi cuối kỳ.

- Vậy à, nhưng đừng ép mình quá nhé.

Ánh mắt mẹ lo lắng hướng về phía tôi làm ngực tôi thắt lại. Tôi cảm thấy xấu hổ khi nhìn và khuôn mặt mẹ.

Tôi toàn khiến gia đình phải bận tâm về mình. Cả chị Tooko nữa...

Bàn ăn đã được dọn sẵn, cơm trắng với súp miso đậu phụ, bánh kẹp rong biển còn lại từ hôm qua, salad kiểu Hoa làm từ cà chua và măng tây. Tôi ăn bữa sáng trong im lặng, sau đó đi đến trường.

Khi tôi bước vào phòng học, nét mặt những cô bạn có mặt trong buổi thăm bệnh hôm trước cứng lại đầy lúng túng.

Tôi nén lực xuống bụng, điều chỉnh lại nhịp thở và nở một nụ cười thân thiện.

- Chào buổi sáng.

Thế rồi, tôi quyết định liều một phen, ngượng ngùng lên tiếng.

- Chuyện hôm qua... tớ xin lỗi. Tớ chỉ... đang bận mình chuyện khác, nên lỡ cư xử như thế.

Thế là, thái độ của phía đối diện cũng dịu đi thành một biểu cảm nhẹ nhõm, đáp lại tôi bằng giọng điệu vui vẻ.

- Inoue không phải người hay nổi khùng bất thành hình kiểu đó nên bọn tớ choáng lắm đó ~.

- Tớ cũng thế~. Nhưng bọn tớ cũng nghe lại từ Nanase rồi. Trước khi bọn tớ đến Nanase đã nói những lời rất chua ngoa với Inoue phải không? Nanase bảo vì chuyện đó mà tâm trạng của Inoue không tốt và bỏ về.

- ... Kotobuki nói thế à?

Tôi kinh ngạc hỏi.

- Ủ. Nanase xuống tinh thần ghê lắm, cậu ấy có vẻ tự trách mình. Nanase ăn nói có hơi vô lễ nhưng không phải đùa xấu đâu. Có lẽ do căng thẳng chồng chất vì bỗng nhiên lại phải nhập viện thôi. Cậu bỏ qua cho cậu ấy nhé.

Kotobuki đã bệnh vực tôi sao...? Vì sao chứ?

Tôi vừa nhớ lại những lời nói và việc làm của Kotobuki cho đến giờ phút này vừa bối rối đi về chỗ ngồi trong tình trạng hoàn toàn không đoán được tại sao cô nàng lại nói đỡ cho tôi đến mức biến

chính mình thành người có lỗi. Đột nhiên, Akutagawa nhô² phắt người dậy, rí tay tôi “Chị Tooko đang đến đây”.

Chị Tooko nấp nửa thân mình sau bức tường và lén lút nhìn vào từ cửa sau.

Khi tôi đứng dậy khỏi ghế và bước về phía hành lang, vai bà chị giật bắn. Chị ấy cuống cuống thụt người lại núp sau tường.

Hai bím tóc tết đuôi sam dài mỏng như đuôi mèo vung vẩy thò ra từ mép tường.

Tôi căng thẳng đứng trước mặt chị Tooko.

- Em có nghe mẹ nói chị đã gọi điện đến. Em xin lỗi vì hôm qua đã bỏ về trước.

Chị ấy nhìn tôi chăm chăm với vẻ lo lắng.

- Không đâu, chị cũng xin lỗi vì đang trong kỳ thi mà vẫn bắt Konoha đi cùng. Thật may là Konoha đã đi học.

Sau đó, hàng lông mày chị ấy trĩu xuống, bộ dạng như thể vẫn còn vương bận nỗi phiền lòng nào đó. Nhìn kỹ thì thấy hai mắt bà chị đỏ hoe.

- Có chuyện gì vậy ạ?

Nghe tôi hỏi, chị ấy lúng túng đáp, giọng không có chút sức lực nào.

- Từ hôm kia đến giờ không thấy Ryuuto về nhà. Một ngày thì cũng không có gì lạ nhưng đến ngày thứ hai mà vẫn không có

chút liên lạc nào thì đây là lần đầu. Hơn nữa, hôm qua là ngày mà bộ DVD Ryuuto rất mong chờ được gửi đến. Konoha gần đây hay gặp Ryuuto phải không? Em có biết chuyện gì không?

Hôm kia là ngày tôi cùng Ryuuto đi tới nhà Amemiya thăm cô ấy.

- Ryuuto không về nhà sao? Chẳng lẽ...

Đúng lúc đó, chuông reo lên.

- Em xin lỗi. Sau giờ thi, chị lại đến được không?

Giờ nghỉ sau tiết một. Tại khoảng trống giao nhau trên cầu thang không một bóng người, tôi kể lại cho chị Tooko nghe mọi chuyện xảy ra. Chuyện Ryuuto đang hẹn

hò với Amemiya. Chuyện hai đứa chúng tôi tìm hiểu về Amemiya, cả chuyện hôm kia chúng tôi đi cùng nhau đến thăm cô ấy...

Chị Tooko mở tròn hai mắt.

- Không thể nào... Sao Ryuuto có thể hẹn hò với Amemiya chứ... Tại vì, thằng bé đó còn có biết bao bạn gái khác cơ mà... Rốt cục nó định bắt cá mấy tay hả. Không thể nào tin nổi. Cả Konoha nữa, tại sao không cho chị biết ngay hả?

- Em đã được Ryuuto nhờ giữ bí mật chuyện này với chị Tooko. Mọi quan hệ giữa đàn ông với nhau là vậy đấy ạ.

Chị Tooko phồng hai má ra, đôi mắt giận

đổi lườm tôi tóe khói, có vẻ vẫn không bằng lòng. Nhưng dường như bà chị nhận thấy đây không phải lúc trách mắng tôi nên thoát một cái nét lo âu lại hiện diện trên gương mặt.

- Thế thì không biết có phải Ryuuto đang ở bên Amemiya không? Amemiya có đi học không nhỉ?

Nhưng rồi tiếng chuông lại vang lên lần nữa và chúng tôi buộc phải quay lại lớp học của mình.

Giờ nghỉ giao lao thứ hai, tôi cùng chị Tooko thử đi tới lớp của Amemiya.

Khi đến chúng tôi hỏi thăm một bạn nữa trong lớp của cô ấy.

- Amemiya? Bạn ấy nghỉ học từ hôm qua. À mà mình nghe nói là bạn ấy quyết định nghỉ học để lấy chồng đó.

Lấy chồng!? Tôi và chị Tooko quay ra nhìn nhau kinh ngạc.

- Chuyện đó em nghe chính miệng Hotaru nói à?

Chị Tooko quyết liệt hỏi.

- Không phải ạ. Ai đó nghe được ở văn phòng và nó đã trở thành tin đồn gây náo động cả lớp em đó. Có cả những chuyện như là bạn ấy vướng phải mối quan hệ tay ba liên quan đến chị Himekura lớp 12, bị “công chúa” đưa vào tầm ngắm vào buộc thôi học nữa cơ.

- Khoan đã. Maki với Hotaru có quan hệ tay ba nghĩa là thế nào?

Cả tôi với chị Tooko đều rướn người về phía trước. Quan hệ tay ba? Đã thế lại còn với chị Maki?

- Ừm, nói thế nào nhỉ, hình như gần đây hay có một người đàn ông cao to mặc vest đi ô tô tới đón Amemiya. Có người nhìn thấy chị Himekura cũng lên chiếc xe đó. Người ta đồn không biết có phải Amemiya cướp bạn trai của chị Himekura không nữa.

- Chị Tooko, chị Maki có bạn trai rồi ạ!?

- Chưa từng nghe luôn.

Chị Tooko lắc đầu quầy quậy.

Địa điểm chúng tôi đi tới sau đó là phòng học của chị Maki. Thế nhưng chúng tôi chẳng thấy bóng dáng chị ấy đâu cả, kể cả hội trường hòa nhạc cũng khóa cửa.

Chuông reo, chúng tôi lại hấp tấp quay về lớp.

Tôi vừa chạy lên hành lang vừa nghĩ về đủ thứ chuyện lộn xộn trong đầu.

Rốt cục chuyện gì đang xảy ra đây? Amemiya lấy chồng ấy hả? Sao lại đột ngột như vậy? Đối tượng kết hôn là ai? Người đến đón Amemiya bằng ô tô có phải Kurosaki không? Hay đó là bạn trai mới của Amemiya? Người ấy là bạn trai cũ của chị Maki sao? Hơn nữa, Ryuuto

rốt cuộc đã đi đâu?

Tôi nhớ đến biểu cảm đầy hung bạo của Amemiya khi cô ấy mặc trên mình bộ đồ ngủ trắng lấm tẩm vết máu, vung cây gậy đánh golf đập phá đồ đạc trong phòng. Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng của tôi.

Trong tôi nảy ra một dự cảm không tốt lành chút nào.

Sau giờ học. Chị Tooko lại đến lớp tôi lần nữa, mặt mày xanh lét.

Chị ấy không gặp được chị Maki.

- Konoha. Chị sẽ thử đến nhà Amemiya xem sao. Có thể Ryuuto hiện vẫn còn ở đó.

Chương 6: Vì nơi đây là căn phòng bí mật

Cô ấy vừa thở gấp gấp vừa nhìn chăm chăm vào từng giọt máu đang nhỏ xuống.

Không được! Từ bây giờ, không được phép mở miệng nữa! Không được nắm lấy tay tôi! Không được lại gần tôi!

Những giọt máu chảy xuống từ má, từ cánh tay, từ tóc. Người ấy nằm dài dưới chân cô.

Tám thảm đẫm máu nhuộm máu đỏ thẫm.

Cổ họng bỏng rát, bao tử vang lên

những tiếng kêu gào, đau như đang bị cái gì đó siết chặt lấy. Mắt cô chỉ nhìn thấy màu đỏ ngày một loang rộng ra.

Bụng của người ấy đầy những vết thương. Ôi, máu chảy ra nhanh quá, chảy mãi không ngừng.

Đó là một người dịu dàng. Một người rất ấm áp. Một người rạng rỡ như ánh mặt trời giữa buổi trưa. Dù cô có trưng ra bộ mặt ủ dột và im lặng, người ấy cũng không tỏ ý phật lòng mà còn kể cho cô nghe đủ thứ chuyện thú vị hoặc liêu lĩnh đến giật mình, bằng chất giọng hào hứng đầy phấn khởi. Vẻ mặt người ấy lúc nào cũng tỏ ra rằng ở bên cô là một việc vô cùng vui

vẻ. Khi đi giữa đám đông, người ấy sẽ chìa bàn tay to lớn và nheo mắt cười với cô. Bàn tay nắm lấy tay cô cũng rất rộng và ấm áp. Người ấy ở đâu thì nơi ấy sẽ ngập tràn ánh mặt trời.

Thế mà, phải làm sao bây giờ? Tôi đã giết người ấy mất rồi.

Thời tiết đột ngột chuyển xấu, mưa bắt đầu rơi, gió cũng thổi mạnh lên.

Những đám mây đen vần vũ phía trên tòa nhà sừng sững giữa đồi, càng leo lên dốc gió càng dữ dội, cứ như muốn giật phăng cây dù ra khỏi tay chúng tôi.

Chị Tooko mang một chiếc dù màu tím

còn chiếc cửa tôi có màu xanh hải quân. Mỗi đứa đều gắng giữ thật chặt cán cây dù của mình, đứng trước cổng và bấm chuông gọi vào đường dây điện thoại nội bộ. Nhưng mãi mà không có phản hồi nào, hình như điện thoại đã hỏng thì phải.

Cũng như lần tôi tới thăm hôm kia, cổng không hề khóa, chỉ cần lấy tay đẩy là mở ra dễ dàng.

Chị Tooko nói bằng giọng thật nhỏ “Xin phép được làm phiền”, rồi tiến vào bên trong. Tôi cũng cất bước theo.

Chị Tooko tái mặt nín thở khi trông thấy kính cửa sổ căn phòng hướng ra hiên tầng một vỡ vụn thành từng mảnh và nửa còn lại chưa bị rơi xuống của tấm rèm

bay phân phật trong gió.

Hai chúng tôi tay vẫn giương dù, nhướn người lên để nhòm vào bên trong phòng.

Cảnh tượng ở đó vẫn y nguyên như ngày hôm kia, mảnh vỡ thủy tinh và sứ vung vãi trên sàn, những vết nứt kinh khủng chạy khắp bề mặt ti vi và tủ. Cả những mảnh vụn của bát đĩa văng ra vương vãi trên mặt bàn cũng không có gì thay đổi. Mà không, căn phòng còn u ám hơn cả bữa đó vì có thêm bóng tối và cơn mưa bên ngoài.

Bàn tay đang nắm chặt cán dù của chị Tooko khẽ run lên.

Đúng lúc đó ánh chớp lóe lên trên đầu

chúng tôi.

- Á!

Chị Tooko rúm người lại thụp đầu xuống.

Cơn mưa nặng hạt rơi trên đầu chúng tôi đập bồm bộp vào mặt ô, đi kèm với từng đợt gió dữ như một cơn bão bất ngờ trút xuống khu rừng nhiệt đới.

- A!

Chị Tooko lại la lên rồi đóng ô lại.

Dường như quên hết mọi thứ xung quanh, chị ấy cứ đi nguyên giày và lao vào căn phòng qua cánh cửa kính đã vỡ.

Bà chị ngồi xồm trên sàn nhà và nhặt lên thứ gì đó.

- Sao vậy ạ?

Khi tôi đuổi theo và hỏi, chị ấy ngược lên nhìn tôi, bờ môi run rẩy, trong tay là một chiếc điện thoại di động màu đen.

Miếng đeo trang trí hình con thỏ. Chiếc điện thoại này là của Ryuuto!

Chú thỏ trắng giờ đây nhuộm sắc đỏ. Nếu căng mắt ra nhìn còn phát hiện ra trên thảm có vết máu đọng lại.

- Đây... là điện thoại của Ryuuto. Đã có chuyện gì xảy ra với Ryuuto rồi.

Có thể máu dính ở đây là của Amemiya. Vì cô ấy bị mảnh vỡ thủy tinh cửa và bị thương khắp nơi trên cơ thể mà chị.

Tôi nói những lời này để trấn an chị Tooko, nhưng từ tận đáy lòng, tôi biết rõ nỗi lo sợ như một cơn lốc đang bủa vây lấy tâm trí mình.

Ryuuto đang nói rằng Kurosaki bám theo cậu ấy, và rằng cậu ấy từng bị đe dọa bởi một đám người trông như xã hội đen. Có lần còn suýt bị ô tô cán nữa.

Lẽ nào sau khi tôi rời khỏi, Kurosaki đã quay về đây?

Chị Tooko rút chiếc điện thoại vào túi áo khoác đồng phục rồi đứng dậy, ra khỏi phòng khách và bắt đầu tìm kiếm Ryuuto. Chị ấy vừa gọi tên Ryuuto vừa mở toàn bộ các cánh cửa ở tầng một lần lượt từ đầu đến cuối.

- Ryuuto! Ryuuto! Nếu có ở đây thì trả lời đi! Xin lỗiiiii, có ai khôngggg!?

Cứ mỗi lần tiếng sấm vang lên là lại một lần chị Tooko giật bắn mình và rụt cổ lại. Cho dù chúng tôi đã tìm kiếm từng ngõ ngách của phòng khách lẫn nhà bếp cũng không hề thấy một bóng người.

Khi chúng tôi định lên tầng hai, chị Tooko tìm thấy một cánh cửa ở phía sau cầu thang. Chị ấy lẩm bẩm: “Cánh cửa này là gì vậy nhỉ?”

- Kho chứa đồ chăng?

Chị Tooko xoay tay nắm đấm và cánh cửa mở ra. Một cầu thang xuất hiện, dẫn xuống dưới lòng đất. Phía dưới quá tối

nên chúng tôi không nhìn rõ ở đó có gì.

Cổ họng chị Tooko phát ra một tiếng nuốt khan.

- Thử đi xuống dưới xem.
- Nguy hiểm đây ạ.
- Thế thì Konoha hãy chờ ở đây.
- Ý em không phải thế. A, chị Tooko.

Chị ấy nghiến chặt hàm răng và bước xuống cầu thang. Thấy vậy tôi ngay lập tức đi theo sau chị ấy. Cảm giác cứ như đang đưa bản thân vào một cái hầm không đáy trong màn đêm đen kịt vậy. Không khí lạnh lẽo ngưng đọng như bám dính vào da. Tiếng sấm rền vang bên

ngoài vọng lại từ sau lưng ngày một trở nên xa xôi hơn.

Vì không có ánh sáng nên chúng tôi buộc phải tiến lên từng bước một trong trạng thái nín thở, vừa dùng tay xác định các bức tường vừa thận trọng dò tìm vị trí có thể đặt chân. Bề mặt tường lạnh ngắt, các đầu ngón tay của tôi run rẩy vì căng thẳng.

- Chị Tooko, thử bật điện thoại lên xem. Có thể thay cho đèn pin đây.

Vài âm thanh lạo xạo phát ra và rồi chị Tooko cũng lấy được chiếc điện thoại khỏi túi áo.

- Ế? Ủa? Phải ấn vào chỗ nào vậy?

Chị... hoàn toàn không hợp với máy móc...

- Đưa em mượn.

Khi tôi nhấn vào nút bật nguồn, màn hình và những chữ số lơ mờ nổi lên trong bóng tối. Nhờ vào ánh sáng yếu ớt ấy, chúng tôi tiếp tục xuống sâu hơn, và cuối cùng cũng nhìn thấy một cánh cửa nặng nề màu tro xám.

Chị Tooko liền gõ cửa. Không có tiếng trả lời.

Bà chị lẩm bẩm “Xin phép làm phiền” như thể thông báo cho ai đó, rồi đẩy cánh cửa.

Dù không dám chắc vì bên trong rất tối,

nhưng có lẽ có một chiếc giường và một cái giá sách. Chúng tôi tiếp tục tiến vào trong bằng những bước chân căng thẳng. Khi tôi giờ chiếc điện thoại lên để chiếu sáng, nỗi khiếp sợ như một mũi tên băng giá sắc nhọn xuyên thẳng từ đỉnh đầu đến mũi bàn chân.

Trên bức tường bê tông xám xịt là những dãy số chằng chịt san sát nhau.

“18 5 29 35 1 18 17 18 4 5”

**“15 29 4 28 33 35 15 29 26 4 33 35 17
26 13 35 18 5 29”**

**“3 18 28 33 35 3 18 28 33 35 19 26 4
35 4 28 18 13”**

Chữ đỏ, chữ đen, chữ to, chữ nhỏ, những

chữ số được viết tỉ mỉ mềm mại, những nét chữ nguyệt ngọc như thể được ngoáy ra một cách vội vàng trong cơn kích động.

Những dây số trời lên khỏi bức tường, tỏa ra một thứ áp lực rợn người và nổi lên giữa chúng là *vô vàn cái đầu của Amemiya với dòng máu đỏ nhỏ ròn ròn xuống từ khuôn mặt đang trừng trừng nhìn chúng tôi.*

- Khôngggggggggg!

Khoảnh khắc chị Tooko la lên khiếp đảm, cánh cửa sau lưng chúng tôi phát ra một tiếng động rồi đóng lại!

Tiếng hét kinh hãi của chị Tooko lại

vang lên một lần nữa.

Tôi nhào về phía cánh cửa và vịn tay nắm nhưng nó hoàn toàn không nhúc nhích lên một chút nào, chỉ có những tiếng lạch xạch vang lên. Cửa đã bị khóa!

- Mở ra! Làm ơn mở ra!

Không có tiếng đáp. Chỉ nghe thấy loáng thoáng tiếng bước chân ai đó đi lên cầu thang.

- Ai đã đóng cửa vậy!?

Trước tình huống quá bất ngờ, hơi thở tôi trở nên gấp gáp, máu dồn lên não, đầu óc quay mòng mòng. Không được. Tôi không thể phát bệnh vào lúc này. Tôi

dùng móng tay cấu vào mu bàn tay hồng
giữ cho lý trí mình tỉnh táo.

Tôi vừa cố hết khả năng có thể xoa dịu
lòng ngực đang sắp nổ tung vừa giơ bàn
tay cứng đờ soi chiếc điện thoại về phía
bức tường và căng mắt nhìn.

Một số lượng lớn những ký tự đen và đỏ.
Phía trên là hàng chục tấm hình được dán
lên. Tất cả các tấm ảnh đều chụp
Amemiya, và trên khuôn mặt ấy đều có
một dấu X rất lớn viết bằng bút dạ đỏ.
Chính những bức hình này là thứ vừa nãy
chúng tôi nhìn nhầm thành một loạt những
cái đầu vừa bị cắt ra còn đang chảy máu.

Ngay khi tôi vừa cảm thấy nhẹ nhõm đôi
chút thì một nỗi sợ hãi khác lạnh lẽo xâm

chiếm lấy người tôi. Bàn tay đang giữ chiếc điện thoại trở nên lạnh ngắt.

- Ua, nhưng, những tấm ảnh này...

Tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn ở cô bé chụp trong mấy bức hình ấy nên quay đầu lại muốn hỏi ý kiến của chị Tooko.

Chị Tooko đang ngồi thụp xuống sàn, mặt úp vào đầu gối, tay bịt chặt hai tai và run rẩy. Đó cũng không phải kiểu run bình thường mà run lên bần bật như một người chỉ mặc độc một manh áo thủy thủ mùa hè giữa trận bão tuyết mùa đông.

Tôi ngạc nhiên quỳ xuống trước mặt chị ấy.

- Chị Tooko, chị có ổn không vậy!?

- Không... chị sợ... ma. Với chị... chỉ riêng truyện kinh dị... là không được.

Tôi tiếp tục kinh ngạc tột độ trước những lời thú nhận đứt quãng cất lên bằng giọng nói nghẹn ngào yếu đuối nhất từ trước đến nay mà tôi từng nghe thấy.

Hảaaaa! Không phải chị dùng dùng tuyên bố là sẽ bắt ma cho bằng được à! Đến mức ngày nào cũng đi rình rập. Chị còn nói ma quỷ hay lời nguyên đều là những thứ phản khoa học nữa. Rằng chị tuyệt đối không tin.

Chị Tooko vẫn cúi gằm mặt và lắc đầu quầy quậy.

- Konoha mà biết chị sợ ma chắc chắn sẽ cố ý viết những câu chuyện đáng sợ phải không? Thế nên chị mới giả vờ rằng ma chả là cái gì với chị cả.

- Gì chứ. Em không làm mấy chuyện kiểu đó đâu.

Tôi thốt lên kinh ngạc, mà không, nghĩ lại thì có khi đúng như chị Tooko nói, tôi sẽ hăm hờ viết truyện ma hoặc truyện kinh dị với tốc độ phi thường không biết chừng.

Thời điểm tôi mới chân ướt chân ráo gia nhập câu lạc bộ Văn học, tôi toàn cố tình viết những câu chuyện kỳ cục và khiến chị Tooko phải mếu máo mà kêu lên “Dở kinh~~~~~”. Nghĩ vậy thì có lẽ việc chị ấy đề cao cảnh giác tôi cũng là điều không tránh khỏi.

Nhân tiện chắc đến chuyện đó, thì ngày

đầu tiên những mẫu giấy ghi chép được bỏ vào hòm thư, chị ấy cũng đã phải ăn câu chuyện về những cái đầu rụng lộp bộp từ một cái cây mà tôi viết, la ầm lên vì cay, nước mắt nước mũi tùm lum.

Đáng lẽ dở thì không ăn là xong, nhưng chị Tooko chưa bao giờ bỏ thừa những thứ tôi viết ra. Chị ấy miệng thì kêu chán òm, mặn thế, chua thế, nhưng bao giờ cũng nhai và nuốt đến mẫu giấy cuối cùng không để sót chút gì.

Kể cả hàng ngày tôi có viết những câu chuyện kinh dị toàn ma và quỷ thì chị ấy chán hẳn vẫn vừa khóc vừa ăn cho bằng hết thôi...

Chị Tooko đang vừa run cầm cập vừa

khóc nức nở.

- C-Con trai ai cũng như vậy cả...

Ryuuto hồi còn bé, nhỏ xíu và dễ thương lắm ấy, lúc nào cũng bám theo chị gọi “Chị Tooko, chị Tooko”. Thế mà thằng bé, giờ to lớn như thế, c-chân thì mọc lông, tính tình thì trở nên kiêu ngạo... Khi chị nhắc nhở nó, nó còn cố ý đọc thật to những cuốn sách đáng sợ để trả đũa chị. Konoha chắc chắn cũng giống thế. Em sẽ quên hết công ơn bảo ban chăm lo hằng ngày của đàn chị này mà viết thả phanh nào là đầu người vừa bị chặt, linh hồn tách rời khỏi thân xác, rồi thì lời nguyện, *Bát mộ thôn*, hoặc là *Ngục môn đảo*(1) với ma quỷ này nọ.

*(1) Tên gốc là **Yatsuhakamura** và **Gokumontou**, tiểu thuyết kỳ bí, trình thám của Yokomizo Seishi, nhà văn Nhật Bản thời Showa.*

- Công ơn hàng ngày à... Em nghĩ người chăm lo cho người kia phải là em mới đúng.

Khi tôi nói thế, chị Tooko nắc cục một tiếng sục sục.

-Thấy chưa, biết ngay là nói thế mà.

Thì đó là sự thật còn gì.

- T-Trong khi chị đau đầu khổ sở không biết phải làm thế nào để bảo vệ câu lạc bộ Văn học khỏi bàn tay hắc ám của ma quỷ, thì Konoha ngang nhiên thân thiết

với Ryuuto giấu chị lên lút điều tra về Hotaru, biến... híc... chị thành kẻ ngoài cuộc... sịt...

- Có phải em cố ý định để chị đứng ngoài cuộc đâu.

Nhìn chị Tooko cúi gằm mặt khóc rầm rút, xoáy tóc sao đỉnh đầu lộ ra mồn một, y như một cô bé kém tuổi khiến trong tôi dấy lên một thứ cảm giác vừa ngọt ngào vừa chua chát. Một tâm trạng khó lý giải, giống như khi ta nắm trong bàn tay một chú gà con bé xinh, tuy hơn bất an mà lại rất ấm lòng.

Tại sao lúc nào tôi cũng có cảm giác không thể thắng nổi con người này?

Tôi quỳ một bên gối, nhòm vào gương mặt chị Tooko từ bên cạnh và bình tĩnh nói.

- Em chỉ không muốn chị gặp chuyện nguy hiểm thôi. Vì chị Tooko rất dễ mất kiểm soát mà làm những chuyện điên rồ... Em lo lắm. Em nghĩ Ryuuto cũng có cảm nhận giống em. Dù sao chị Tooko cũng là con gái mà.

Khi nói những lời ấy, tôi chợt nhận ra mọi chuyện đúng là như thế thì phải. Tôi không muốn chị Tooko dính vào những chuyện nguy hiểm...

- Chị đâu có mất kiểm soát...

- Đừng có nói là chị chưa từng đấy.

Bị tôi điềm nhiên bác bỏ, bà chị nghẹn giọng và lại sụt sùi khóc. Tôi yếu thế mất rồi.

- ... Chị cần mượn khăn mùi xoa không?

- C-Chị có rồi.

- Thế ạ.

- Nhưng cứ đưa chị mượn.

Chị ấy vẫn cúi đầu và nói vậy. Tôi lấy ra từ cặp sách chiếc khăn tay màu xanh mà mẹ đã là cẩn thận rồi đưa cho chị Tooko.

- Đây, chị lau mặt đi.

Bàn tay trắng trẻo của chị Tooko nhận lấy chiếc khăn rồi úp nó vào mặt.

- Híc... chính Konoha làm chị khóc đó.
- Em xin lỗi.
- Em có thật sự hối lỗi không đây?
- ... Có mà.
- Sịt...
- À, chị đừng xì mũi nhé.
- U... sao Konoha bình thản thế hả?

Sau khi nói qua nói lại với tôi như thế, chị ấy dần ngưng khóc và rón rén đưa khuôn mặt ra khỏi tấm khăn mùi xoa.

- Chị xin lỗi vì đã khóc. Khăn tay để chị giặt xong sẽ đem trả.

Chị ấy gấp chiếc khăn lại, cẩn trọng cất vào túi rồi ngượng ngịu đứng lên.

- Hừm, giờ thì, phải nghĩ cách ra khỏi chỗ này thôi.

Vừa mới tươi cười nói vậy, bà chị đã hét toáng lên khi nhìn vào những tấm ảnh trên tường và lại ngồi thụp xuống.

- Q-Quên mất tiêu. Không đâu. Nhiều ma quá.

- Chị nhìn kỹ lại đi. Không phải ma cỏ gì cả, chỉ là ảnh chụp thôi.

- Ồ...

Chị Tooko sợ sệt ngẩng lên nhìn về phía bức tường. Tôi dùng điện thoại chiếu ánh

sáng về hướng ấy.

Sau khi nuốt ực một cái và mở to mắt nhìn, chị Tooko đứng dậy và đi về phía bức tường.

Chị ấy di ngón tay theo những dãy số được viết trên tường, cặp mắt thông minh dán chặt vào bức ảnh có gương mặt bị đánh dấu “X” màu đỏ.

Cô bé trong những bức ảnh này, mặc dù rất giống Hotaru nhưng không phải là em ấy.

- Em cũng nghĩ thế. Biểu cảm và màu tóc có đôi chút khác biệt. Trang phục cũng có vẻ lỗi thời... Bộ đồ thủy thủ này có thiết kế giống với bộ Amemiya đã mặc ở

sân trong.

Một cô bé mặc bộ đồng phục thủy thủ, đứng trước cổng trường, nở nụ cười rạng rỡ.

Một cô bé khoác trên mình bộ đầm trắng, cầm vòi nước tưới cây trong vườn.

Một cô bé mặc một bộ furisode(2) kiểu dáng tao nhã và ngồi trên chiếc sofa bọc da.

(2) Kimono tay dài dành cho thiếu nữ chưa kết hôn.

Một người khác, rất giống Amemiya...

- Cô gái này là Kujou Kayano...

Nhiều khả năng là vậy. Biểu hiện trên

gương mặt của Kayano trong ảnh hoàn toàn trùng khớp với Kayano tôi đã gặp ở phòng hóa học. Tôi có một cảm giác kỳ lạ khi nghĩ rằng đây mới là Kayano thật sự.

Nhưng vì sao trên tường lại dán toàn ảnh của Kayano? Không chỉ có thế, gương mặt cô ấy còn bị đánh một dấu “X” lớn bằng bút màu đỏ thẫm.

Tôi quan sát những chữ số viết bằng bút dạ đỏ và lẩm bẫm.

- Những dãy số này giống với ký tự được viết trong các mảnh thư nhĩ.

- Kayano và Aoi luôn trao đổi với nhau bằng mật mã sử dụng các chữ số nên có

lẽ đây cũng là do hai người họ viết. Đó nhìn này, có hai nét chữ viết tay khác nhau nè. Chưa kể sau khi bố của Kayano qua đời, người chú giám hộ của Kayano đã đuổi Aoi xuống một căn phòng dưới tầng hầm và bắt cậu ấy sống ở đó. Có khi nào căn phòng này là...

Chị Tooko nhìn một lượt khắp phòng.

Tôi cũng đảo mắt quan sát cùng chị ấy.

Trên bức tường bê tông xám xịt bao lấy căn phòng chẳng hề có cửa sổ. Đồ đạc gồm có một chiếc bàn học, một chiếc bàn thường, một tủ sách, một chiếc giường, một tủ đựng đồ. Còn một cánh cửa khác ngoài cửa ra vào, khi chúng tôi mở thử ra xem thì đó là toilet và bồn rửa mặt.

Và còn có ba cây nến dùng đỡ cắm tại giá đỡ nên đặt trên mặt bàn.

- Đây có phải phòng của Aoi không nhỉ?

- Nhưng em nghe nói rằng khi Kayano mất, dinh thự đã được cải tạo toàn bộ để người khác thuê mà. Như thế thì việc những ký hiệu trên tường vẫn còn nguyên quả thật rất lạ lùng.

- Phải ha... Thế thì, tình trạng hiện nay của căn phòng này và những chữ trên tường đều là từ sau khi Kurosaki và Hotaru chuyển đến dinh thự. Người viết các dãy số lên tường không phải Kayano và Aoi mà là Hotaru và...

Đang nói dở, chị Tooko bỗng trở nên

ngắc ngư.

Trong căn nhà này chỉ có đúng hai người sinh sống là Amemiya và người giám hộ Kurosaki. Nét chữ viết trên tường thuộc về hai người khác nhau. Từ những dữ liệu đó chỉ có thể suy ra duy nhất một câu trả lời.

- Những chữ này, là Hotaru và Kurosaki... viết nên.

- Tại sao Kurosaki lại làm việc này chứ?

Biểu cảm u ám phủ lên gương mặt chị Tooko.

- Chị không biết. Tại sao Kurosaki lại bám theo bạn trai của Hotaru, có khi chính ông ta khiến họ bị thương nữa... vì

sao ông ta phải làm đến như thế để giám sát và quản thúc Hotaru...

- Hay là người Amemiya sắp sửa thành thân là Kurosaki? Mặc dù hiện tại với tư cách là người giám hộ, ông ta có quyền quản lý tài sản của Amemiya, nhưng đến lúc Amemiya trưởng thành, vai trò đó sẽ kết thúc. Biết đâu ông ta kết hôn với Amemiya để biến toàn bộ chỗ tài sản đó thành của mình. Và nhằm phục vụ mục đích đó, ông ta không để những người đàn ông khác gần gũi Amemiya cho tới khi cô ấy đến độ tuổi có thể kết hôn.

Nếu nghĩ như vậy, tôi có cảm giác mọi vấn đề đều được liên kết lại.

Nét mặt của chị Tooko lại càng trở nên u

âm hơn.

- Nếu như thế... thì sẽ nguy hiểm... cho Ryuuto lắm.

Nỗi lo lắng cho sự an nguy của Ryuuto toát ra rõ rệt trong giọng nói lảm bảm của chị ấy.

Chị Tooko lắc đầu thật mạnh để xua đi những dự cảm không mấy tốt lành, và nói như thể cho chính mình nghe.

- Không đâu. Ryuuto sẽ không bị hạ gục đơn giản như thế. Từ ngày xưa thằng bé đó đã là một tên nhóc phiền phức, kiêu luôn khiến mọi người lo lắng mất ăn mất ngủ, nhưng rồi sẽ lại vác cái mặt tỉnh bơ về nhà và nói “Con về rồi đây”. Nó có

thể tránh được những vận hạn một cách đáng ngạc nhiên.

Điểm đó thật giống chị Tooko đây...

- Trước tiên chúng ta phải nghĩ cách thoát khỏi chỗ này đã. Konoha, không thể dùng điện thoại gọi cứu viện sao?

- Vô ích thôi. Sóng điện thoại không thể truyền xuống lòng đất được.

- Nếu vậy thì tìm thứ gì đó dùng được để thoát thôi. Búa, hoặc là cửa máy, hoặc thuốc nổ...

Chị Tooko mở ngăn kéo bàn.

- Em không nghĩ những thứ nguy hiểm như vậy lại ở trong phòng trẻ con đâu.

- Nhìn nơi này có giống phòng cho trẻ con bình thường không? Hơn nữa nếu ta tìm kiếm khi nghĩ trong đầu “nó có ở đây” thì chắc chắn sẽ tìm được thứ mình muốn đó.

- Thế ạ?

- Ê này, Konoha cũng tìm đi, đừng đứng như trời trồng ra như thế.

Nhìn tấm lưng mảnh khảnh và hai bím tóc tết đuôi sam vung vẩy không yên của chị Tooko khi bà chị ra lệnh với phong thái hoàn toàn giống thường ngày, tôi khẽ buông tiếng thở dài “Bà chị này là người như thế mà ha...” và cũng bắt tay vào tìm kiếm trong căn phòng.

Sẵn có bật lửa, tôi thắp một ngọn lửa nhỏ trên giá nến, nhờ thế mà xung quanh sáng lên một chút. Cũng phải nói luôn, ánh lửa phản chiếu trên bề mặt những tấm ảnh dán trên tường khiến chúng nổi lên nhạt nhòa trong bóng tối mờ mờ ảo ảo, gây ra một cảm giác quái dị...

Chị Tooko đứng trước giá sách và cất giọng ngưỡng mộ.

-Ồ... Truyện đồng thoại toàn tập của MacDonald. *Phía sau gió bắc, Công chúa và yêu tinh, Công chúa và Curdie, Carasoy, Công chúa nhẹ cân, Chiếc chìa khóa vàng...*Ồ ồ ồ. Tuyển tập này không còn được in nữa. À, ai mà tin mình có thể nhìn thấy nó ở nơi này. Tình

trạng bảo quản cũng tốt nữa. Nhìn phát thêm ~~~~.

Bà chị nói bằng tinh thần phấn chấn chỉ thiếu nước gí mặt vào những cuốn sách cũ được xếp ngay ngắn thành hàng, phải chăng do tình yêu dành cho đồ ăn của chị ấy lúc nào cũng dạt dào?

- George MacDonald là nhà văn thuộc dòng văn học kỳ ảo, sinh tại Scotland vào thế kỷ XIX, gây ảnh hưởng rất lớn đến C.S.Lewis – tác giả *Biên niên sử Narnia* và Tolkien – tác giả *Chúa tể những chiếc nhẫn*. Ông còn là người phát hiện ra *Alice ở xứ sở thần tiên* của Lewis Carroll và hỗ trợ cuốn sách đó được xuất bản nữa nhé! Đặc biệt

C.S.Lewis còn là một người hâm mộ lớn đã đưa MacDonald vào tác phẩm của mình, kể cả trong tự truyện, ông cũng hết lời ca ngợi *Phantastes* của MacDonald. Trong những câu chuyện của MacDonald, sống và chết, ánh sáng và bóng tối luôn song hành. Ngay khoảnh khắc ta lật giở một trang giấy, những ngôn từ kết nối như ẩn giấu phép thuật vang vọng như một bản nhạc hào hùng, cảnh vật xung quanh chúng ta cũng sẽ biến đổi, nhuộm trong màu anh đào nhạt của buổi rạng đông và sắc nâu đỏ lúc chiều tà.

Truyện của MacDonald như bánh mì được nướng bởi các tinh linh vậy. Khi ta nhai, miếng bánh thơm phức chạm vào

đầu lưỡi một cách mượt mà. Hương vị còn lưu lại sâu đậm, có gì đó vô cùng khác biệt, dù cho ta biết chắc thứ mình ăn chỉ là một món bình thường!

Vừa nghe chị Tooko hào hứng khoe khoang, tôi vừa nhớ lại cuốn sách Amemiya đã đọc trong thư viện.

Cuốn sách mà mặt trong của bìa có viết chỉ chít những con số ấy, cũng là một tác phẩm nổi tiếng của MacDonald.

Đúng lúc đó, chị Tooko lâm bầm đầy thắc mắc.

- Ô kìa, thiếu mất một cuốn rồi. Không có cuốn *Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm*... Nếu có cuốn đó ở đây nữa thì đã

thành một tuyển tập hoàn hảo rồi. Nhưng ở đây có *Công chúa nhẹ cân*(3) nè. Quyền này được phát hành bởi một nhà xuất bản khác với *Công chúa nhẹ cân* thuộc tuyển tập, nên chị nghĩ chắc chắn phải có cả *Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm* mới phải... Ôi... tiếc thế. Chỉ một cuốn nữa thôi.

*(3) The Light Princess. Ở Nhật có hai bản dịch khác nhau của cuốn sách này, bản được nhắc đến ở đây có tên tiếng Nhật là **Karuiohime-sama** và bản nằm trong tuyển **MacDonald** toàn tập được dịch là **Funwari oujou**.*

- Cuốn sách đó Amemiya đang giữ đấy ạ.
Chị Tooko quay đầu lại khi nghe những

lời đó của tôi.

- Ờ? Hotaru ấy hả? Sao Konoha biết?

Tôi kể lại lần mình gặp Amemiya ở thư viện. Cả chuyện Amemiya với vẻ mặt buồn rầu, ước rằng mình có thể đi đến một thế giới khác giống như cô bé trong sách... Sau đó là việc tôi gặp và trò chuyện cùng Kayano ở phòng hóa học...

- Vậy là, không phải em đi tán gái đúng không?

- Chỉ là chút hiểu nhầm của Kotobuki thôi ạ.

Chị Tooko cúi xuống “Vậy à. Chị xin lỗi vì đã nghi ngờ Konoha”.

“Nhưng mà, sao Hotaru lại nói những điều như vậy... Cả những lời của Kayano cũng khiến chị thấy bận tâm nữa...” – bà chị lẩm bẩm, hàng lông mày trĩu xuống. Chị ấy lần lượt lấy ra những cuốn trong MacDonald toàn tập, bắt đầu lật các trang để kiểm tra xem có dãy số nào được ghi trong ấy không.

- Hừm... ở đây cũng không có, cuốn này không có gì bất thường cả... A, a, không... Mắt chị bị cuốn vào đoạn văn rồi. Bản dịch này khác với bản chị đã đọc... Aa, chỗ này nhìn ngon quá.

- Chị đừng có ăn.

- U... Chị sẽ chịu đựng.

Có thật là ổn không đây...? Tuy thấy tương đối bất an, nhưng tôi cũng đành bắt đầu tìm kiếm trong tủ.

- À, nhân tiện, khoản trao đổi cho thông tin về cửa hàng của người giúp việc cũ nhà Kujou là gì thế ạ?

Khi tôi đặt câu hỏi về vấn đề mình đang thấy tò mò, chị Tooko nói bằng giọng luống cuống rõ rệt.

- C-c-c-c-chuyện gì cơ?

- Chị Maki đã cho chị thông tin đúng không? Đương nhiên không phải miễn phí rồi.

- G-Giờ không phải lúc nên nhắc đến chuyện đó mà...

- Chị đã cởi à?

Khi tôi quay phắt lại hỏi, chị ấy lấy hết sức bình sinh lắc đầu.

- Không đâu mà, làm sao chị lại cởi quần áo cơ chứ! Chỉ có bị bắt... mặc trang phục hầu gái, đeo tai mèo, bưng khay và nói “Thưa chủ nhân, ngài đã quyết định gọi món chưa ạ, meo” thôi.

Nhìn bộ dạng dần thối ra vì kinh ngạc của tôi, tai và má chị ấy đỏ bừng lên trong chớp mắt.

- ... Meo? Chị đã nói thế hả? Khi đeo tai mèo?

- Đ-Đừng làm chị nhớ lại.

Chị Tooko xoay lưng ra, bắt đầu lật sách soàn soạt.

- Cái này có thể tính là một trong ba điều nhục nhã lớn nhất trong đời. Sẽ không có lần thứ hai chị nhờ vả Maki cái gì nữa hết.

Nhìn đôi vai và hai bím tóc đuôi sam run lên bần bật, tôi đoán chị ấy đã phải khổ sở lắm. Còn chị Maki thì chắc lúc đó cực kỳ thỏa mãn nhỉ...

Tôi vừa gạt lần lượt từng chiếc đầm liên cũ kĩ treo trong tủ vừa buông tiếng thở dài.

- Rõ thật... Chị Tooko đi chấp nhận điều kiện như thế cũng đủ khiến em ngạc nhiên

rồi, nhưng quả là chị Maki chơi ác thật đấy. Em không thể nào hiểu nổi con người đó, lúc em hỏi chị ấy chị Tooko đã đi đâu, chị ấy vừa tùm tùm vừa trả lời một câu chẳng rõ ý nghĩa là gì “Cậu ấy đi gặp Ellen Dean rồi”. Đã thế còn dính cả tin đồn có mối quan hệ tay ba với Amemiya nữa.

Tôi nhận thấy chị Tooko quay đầu lại.

- Ellen Dean? Maki nói vậy với Konoha à?

Tôi ngảnh đầu nhìn ra sau lưng thì thấy bà chị mang một biểu cảm phức tạp như thể đang có chuyện khúc mắc gì đó.

- Vâng.

Sau khi nghe câu trả lời của tôi, chị Tooko hướng ánh nhìn xuống dưới, lật sách soàn soạt. Mắt chị ấy không hề nhìn theo những con chữ mà cứ như đang nghĩ về chuyện gì khác.

Lấy ra một chiếc cặp hình chữ nhật từ tủ quần áo, tôi đặt tay lên phần khóa kéo cứng ngắc và hỏi.

- Mà Ellen Dean đó là ai vậy ạ? Không phải tên thật của bà Wakabayashi đâu nhỉ?

Mãi mà chiếc phéc mơ tuya chả chịu mở ra.

- Không, không phải thế. Ella Dean là...

- Oái!

Cái khóa kéo bất thành linh tụt xuống, miệng cặp mở rộng sang hai bên. Màu vẽ, bút, và cuộn tập vẽ từ bên trong rơi ra tung tóe. Nhìn thế nào cũng thấy rằng đây là cặp đựng dụng cụ vẽ tranh.

- Úi cha... Có sao không?

Hai vai chị Tooko cũng giật nảy khi nghe tiếng kêu của tôi. Tôi hấp tấp thu gom các hộp màu và nhặt tập vở vẽ lên.

- Em xin lỗi đã làm chị giật mình. Vật này trông có vẻ là tập vở vẽ của Amemiya. Mặt trong có ghi “Amemiya Hotaru lớp 1-B(4)”. Trường mình đặt tên các lớp theo số chứ không phải chữ cái, nên không biết đây có phải là vở của cô ấy hồi cấp hai không nhỉ?

(4) Ở Nhật, mỗi khi chuyển cấp, tên lớp sẽ quay về 1. Chẳng hạn, lớp 6 sẽ trở thành lớp 1 trong trường cấp hai, lớp 11 sẽ trở thành lớp 2 trong trường cấp ba.

Tôi lật ra xem thử và thấy trong cuốn tập toàn hình vẽ hoa. Màu nước phủ lên trên những nét phát thảo bằng chì gỗ.

Amemiya hẳn là một cô gái có năng khiếu. Độ chi tiết tỉ mỉ của bức tranh khiến tôi tưởng mình đang nhìn ảnh chúng.

- A...

- Sao thế?

Chị Tooko lại gần tôi và nhòm vào cuốn

tập. Và rồi, hai mắt bà chị cũng căng ra nhìn giống y như phản ứng của tôi.

Ở đó có vẽ một cậu bé khoảng chừng mười tuổi, mái tóc rối bù màu hạt dẻ, đôi mắt trông như hai viên bi thủy tinh. Cặp mắt trong veo đầy vẻ cô độc ấy nhuốm một màu sắc thần bí. Một sắc xanh lam ánh lên trên nền nâu nhạt.

Lật sang trang tiếp theo, chúng tôi thấy tranh vẽ cậu thiếu niên đã trưởng thành hơn so với bức trước, giờ khoảng 14, 15 tuổi. Lại giờ thêm một trang nữa. Cậu ấy lại lớn hơn nữa, lần này vào khoảng 17, 18 tuổi.

- Cậu bé này... Phải chăng, Aoi...

- Nhưng đây là quyển vở vẽ của Amemiya, nếu tất cả những bức tranh đều do Amemiya vẽ có nghĩa là cô ấy đã biết về Aoi kun từ khi học cấp hai.

- Ủ... Phải nhĩ...

Chị Tooko nhắm mắt, đắm mình trong suy nghĩ.

Tôi lật sang trang tiếp theo.

Một tờ giấy gấp làm đôi được kẹp ở đó. Tôi thử mở ra xem. Trên tờ giấy dó ghi lại bảng chữ cái “A – B – C – D – E...”. Trên cùng có dòng chữ “Bắt đầu từ “K” trong Kayano”, và những số từ 1 đến 5 được ký hiệu trên hàng “K – L – M – N – O”.

Bắt đầu từ “K” trong Kayano

A Ā Â B C D

Đ E Ê G H I

1 2 3 4 5

K L M N O

Ô Ō P Q R S

T U Ū V X Y

` ´ , ~ .

Lời nói của Kayano “Gợi ý là tên của tôi đó” vang lên trong đầu, khiến tim tôi đập với tốc độ nhanh chóng mặt.

- Chị Tooko, cái này liệu có phải là bảng giải mã những mật hiệu mà Kayano và

Aoi đã sử dụng không ạ?

- Cho chị xem nào.

Bắt đầu từ “K” trong Kayano... Phải chăng chị Tooko cũng nhận ra ý nghĩa của câu chữ đó.

Chị ấy lấy một chiếc bút dạ đỏ từ ngăn kéo, bắt đầu viết những dòng chữ và đã số một cách vội vàng.

1 2 3 4 5

K L M N O

6 7 8 9 10

Ô Ơ P Q R

11 12 13 14 15

S T U Ư V...

“K” là 1, “L” là 2, “M” là 3... Vì thế
“Ô” là 6, “O” là 7... Quay lại từ đầu,
“a” là 18, “b” là 19.

Ở phía cuối, cách xa ra một chút có viết
dấu cách là 35, dấu phẩy là 36...

Sau khi viết xong toàn bộ, chị Tooko cầm
tờ giấy đi tới trước bức tường, vừa dò
ngón tay theo từng ký tự vừa lẩm bẩm.

“18 (A) 5 (O) 29 (I) 35 (□) 1 (K) 18 (A)
17 (Y) 18 (A) 4 (N) 5 (O)” ... “18 (A) 4
(N) 28 (H) 35 (□) 15 (V) 26 (Ê) 30 (.)
35 (□) 10 (R) 6 (Ô) 29 (I) 30 (.) 36 (,)
35 (□) 1 (K) 18 (A) 17 (Y) 18 (A) 4(N)
5 (O)” ... “15 (V) 29 (I) 4 (N) 28 (H)
33 (∼) 35 (□) 15 (V) 29 (I) 26 (Ê) 4(N)
33 (∼) 35 (□) 17 (Y) 26 (Ê) 13 (U) 35

(□) 18 (A) 5 (O) 29 (I)” ... “3 (M) 18
(A) 29 (I) 33 (~) 35 (□) 3 (M) 18 (A) 29
(I) 33 (~) 35 (□) 19 (B) 26 (Ê) 4 (N) 35
(□) 4 (N) 28 (H) 18 (A) 13 (U)”

“Anh về rồi, Kayano...”

Toàn thân tôi run rẩy như vừa bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân.

Việc những chữ này là do Kurosaki và Amemiya viết... Cùng với những bức ảnh của Kayano dán đặc kín bức tường, và những bức trang trong vở vẽ... Thời điểm tất cả những mảnh thông tin ấy khớp lại với nhau trong đầu, trong tâm trí tôi xuất hiện một suy nghĩ điên rồ.

Giả sử... giả sử Kunieda Aoi – người

được cho rằng đã chết – vẫn còn sống... Với mục đích trả thù đã đổi đi tên họ và quay trở về... Nếu ông ta biến Amemiya, người giống Kayano vô cùng, thành kẻ thể thân...

Chị Tooko trân trân nhìn bức tường bằng gương mặt xám ngoét. Bờ môi khẽ run rẩy, giọng nói như chực vỡ òa.

- Chị... đã luôn nghĩ... phải chăng chị đã đọc câu chuyện này ở đâu đó rồi. Rằng hình như nó mang nội dung giống với một câu chuyện nghiệt ngã, đau thương, dữ dội nào đó mà chị biết. Thế nhưng, vẫn còn khuyết những thông tin để đưa ra kết luận ấy. Nhưng... nhưng, nếu như người đó là Aoi,... mục đích của người đó là

phục thù Kayano – người đã kết hôn với Takashi và những người xung quanh, thì câu chuyện này không gì khác ngoài...

Mùi dầu hỏa bỗng xộc vào mũi khiến tôi quay phắt nhìn về hướng cửa ra vào.

Từ phía dưới cửa cánh cửa khóa chặt, một dòng chất lỏng đang chậm chậm rỉ ra.

- Chị Tooko, nhìn kia!

- Oái, g-gì thế? Nước rò rỉ? Nước lũ?

- Không phải ạ. Là dầu hỏa.

- Saoooooooooo?

Có dấu hiệu cho thấy ai đó đang ở bên kia cánh cửa, và những âm thanh như

tiếng tưới nước rào rào vang lên.

Mặt chúng tôi tái xanh đi trước sự thật hiển nhiên về ý định của người đằng sau cánh cửa.

- Không, không, dừng lại đi.

Chị Tooko đâm thùm thụp vào cánh cửa và hét lên nhưng tuyệt nhiên không có tiếng đáp trả lại. Thay vào đó là tiếng đánh lửa từ phía vên kia và mùi kết bột lên.

“A, nóng quá!” – Chị Tooko buông tay khỏi nắm đấm cửa.

- Nguy hiểm! Mau lùi lại, chị Tooko!

Ngay khi tôi chớp lấy vai chị Tooko để

kéo chị ấy ra thì ngọn lửa đỏ như một đàn giun đông nhung nhúc chồm lên từ phía dưới cánh cửa.

Cô bê chiếc bình đựng dầu hỏa xuống dưới tầng hầm, rồi hất thứ dung dịch bên trong lên sàn, lên tường.

Khi cô nhìn từ cửa sổ tầng hai và trông thấy bọn họ tới, trái tim cô thất lại, toàn thân nóng rực và run lẩy bẩy.

Cô gái mặc đồng phục thủy thủ đứng bên cạnh chàng trai mặc áo sơ mi và quần âu của đồng phục mùa hè. Cô thấy hai người đó thật giống với hình ảnh người con gái và người con trai ấy

trong một bức ảnh cũ cô từng xem.

Hai người đó đến rồi!

Aoi và Kayano....!

Họ thoát ra khỏi thứ bóng tối vô tận như ở hố đen vũ trụ, hóa thành những vong hồn và quay trở về nơi đây từ một quá khứ xa thẳm!

Aoi và Kayano mở cửa tầng một từ một phía, họ đang tìm cô. Khi tìm ra cô, họ sẽ kéo linh hồn cô ra khỏi thân xác này rồi sẽ thể chân lấp đầy cơ thể trống rỗng ấy.

Tiếng sấm vang lên ầm ầm, gió quất vào cây cỏ như thể sẽ bẻ gãy hết thảy. Những giọt mưa lớn va đập dữ dội lên

cửa sổ.

Làm sao đây? Phải làm thế nào bây giờ? Nếu không nhanh tìm chỗ nấp, nếu không nhanh bỏ chạy... Ngay lập tức một sức mạnh vô hình khiến vai cô gồng lên căng cứng, những ngón tay gầy gò xương đan chặt vào nhau.

Aa, tiếng bước chân đã xa dần. Họ đi về phía căn phòng dưới tầng hầm, về phía căn phòng bí mật của người con trai ấy và cô gái ấy.

Bầu trời lóe sáng, sấm sét rền vang. Thứ ánh sáng ấy như xuyên qua người cô. Cô có cảm giác mình vừa nhận được một điệp báo từ trời cao và lao ra khỏi phòng.

Trong cơn mưa đổ xuống ào ào như thác lũ, cô chẳng buồn mang theo dù mà cứ thế chạy thẳng một mạch đến kho chứa đồ, ôm lấy bình dầu hỏa.

**Hãy chấm dứt mọi chuyện ở đây.
Chính lúc này, cô sẽ tiến đưa hoàn toàn hai con người đã làm vận mệnh của cô trở nên đảo điên và xáo trộn.**

Giữa cơn mưa, cô vừa giậm mạnh đôi chân trần trên lớp bùn ẩm ướt, phát ra những hơi thở gấp gáp, tay ôm lấy bình dầu hỏa và hướng về phía tầng hầm.

Giết, giết, cô sẽ giết hai kẻ đó.

Trong lúc cô hất dầu ra xung quanh,

tai cô nghe được giọng kêu la “Dừng lại đi, dừng lại!”. Dù có van xin được tha mạng cũng không ích gì đâu. Bọn họ đã chết một lần rồi. Đuổi họ quay về địa ngục thì có gì là sai trái.

Sau khi thả que diên đã đánh lửa xuống sàn nhà đầm dầu, cuối cùng cô cũng nở một nụ cười thỏa mãn.

“Vĩnh biệt, Aoi. Vĩnh biệt, Kayano.”

- Á á!

Chị Tooko giật tấm chăn ra khỏi giường và định dùng nó để dập tắt lửa.

Thế nhưng, khói đen đang tiếp tục tràn

vào từ khe cửa.

Tôi vừa đập tấm nệm lên trên ngọn lửa cùng với chị Tooko vừa ho khù khụ. Nước mắt hiện ra nơi khóe mắt của chị Tooko và chị ấy cũng đang ho sặc sụa.

- Cứ thế này thì gay đây chị Tooko.

- Không, đời nào chị để cho đồng thoại toàn tập của MacDonald được dày công sưu tầm như thế này cháy rụi chứ. Bộ sách khổ nhỏ với bản dịch mới cũng rất ổn, nhưng chị đã luôn mong ước lúc nào đó được ăn thử cả 12 cuốn trong tuyển tập in bìa cứng đây! Chị tuyệt đối không muốn bữa tiệc của mình hóa thành than ngay trước mũi đâu~~~~~.

- Trước khi lo đến việc sách hóa thành than, chị hãy lo đến việc thân mình sẽ cháy đen đi trước đã.

Trời ạ, tại sao đến lúc này rồi tôi còn bắt lỗi sửa lưng chị Tooko chứ?

Cả căn phòng hẹp tràn ngập khói, chúng xông vào mắt làm nước mắt tôi bắt đầu chảy ra. Cổ họng tôi đau rát vì ho quá nhiều. Tôi không tài nào thở được.

Thế này thì tôi sẽ chết ở đây cùng với chị Tooko sao?

Chị Tooko vẫn tiếp tục cố gắng dập lửa. Vừa dồn hết sức bình sinh vùng tằm đệm xuống, và chị vừa la lên.

- Không được! Phóng hỏa là không

được! Sách chín già vì nướng quá tay không ngon gì hếtttt!

Vào lúc tôi đang ngưỡng mộ sâu sắc sự háu ăn của bà chị, hàng loạt tiếng bước chân chạt xuống cầu thang rầm tập vang lên. Tôi có thể nghe thấy những âm thanh và giọng nói lẫn vào nhau vô cùng hỗn loạn, tiếng nước đổ ào ào như thác chảy, âm thanh như tiếng máy bay phản lực cất cánh, giọng người hò hét léo nhéo.

Khi cánh cửa mở ra và tôi nhìn thấy chị Maki xuất hiện trong bộ đồng phục, tay ôm chiếc bình cứu hỏa, tôi hoàn toàn bị kinh ngạc.

Sao chị Maki lại ở đây? Chị còn bám đuôi chị Tooko nữa cơ à? Người gì thế

này...?

Hai mắt chị Tooko cũng trợn tròn.

Chị Maki xoay chiếc bình cứu hỏa hướng về phía sàn nhà đang cháy. Cùng với âm thanh xì xì, dung dịch phun ra, bột trắng rơi xuống.

Phía sau lưng chị Maki có hai người đàn ông đang nhanh chóng thực hiện công tác chữa cháy một cách thành thực. Tôi nhớ đã trông thấy một người rồi. Đó là chú lái xe điều khiển chiếc limousine khi chị Maki tới đón chúng tôi ở đồn cảnh sát hôm kia.

Sau khi lửa hoàn toàn được dập tắt, chị Maki đã ra lệnh cho người còn lại “Hãy

mang hộp cứu thương và khăn bông tới đây”. Sau đó, chị nhìn chúng tôi, bờ môi nhếch lên gợi cảm, cho chúng tôi chiêm ngưỡng một nụ cười quý phái.

- Đúng là thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc đấy. Mình sẽ nhận được quà cảm ơn gì đây nhỉ?

Chương 7: Câu chuyện của hồn ma đói khát

Trước hoàng hôn. Tại xưởng vẽ nằm bên trong hội trường hòa nhạc, cuối cùng chúng tôi cũng đã hoàn hồn.

Chị Takamizawa, người đã cứu chúng tôi, mang đến cho mỗi đứa một chén sứ trắng mỏng rót đầy hồng trà. Chú ấy là một người cao lớn, mặc một bộ vest có vẻ được may rất tỉ mỉ, đầu tóc được chải gọn kĩ càng và hình như là cấp dưới của ông nội chị Maki. Người lấy hộp cứu thương từ tầng một và sơ cứu vết bỏng của chị Tooko cũng là chú ấy.

Sau khi chú Takamizawa thực hiện một

động tác cúi chào chuẩn mực và rời đi, trong phòng chỉ còn lại ba người là tôi, chị Tooko và chị Maki.

Chị Tooko ngồi trên ghế xếp, ôm trong ngực quyển vở vẽ mà chị ấy cầm theo từ nhà Amemiya, cúi đầu, môi mím chặt và nét mặt vô cùng nghiêm nghị. Tay phải bà chị quán băng.

Khi ngồi trong xe trên suốt quãng đường về, chị ấy cũng giữ vẻ mặt cứng nhắc như thế. Chị ấy lấy cuốn sổ tay học sinh ra khỏi cặp, giở ra và nhìn trân trân vài đó, hai hàng lông mày càng ngày càng nhíu lại, tất cả đều diễn ra trong im lặng.

Trái lại, tâm trạng chị Maki đang rất tốt.

- Hồng trà chú ấy pha là loại thượng hạng đó. Nếu thử đi nào. Sao vậy? Trông hai người không khỏe chút nào. Mà cũng phải, suýt chút nữa bị nướng như món gà tây cho bữa tối đêm Giáng sinh, chắc cú sốc phải dữ dội lắm.

Chị Tooko lẩm bẩm, đầu vẫn cúi gằm.

- Nè... Vì sa... Maki lại ở nhà Hotaru?

Chị Maki tay vẫn cầm tách hồng trà, đứng dựa người bên cửa sổ và thoáng mỉm cười.

- Lúc ở trong xe mình giải thích rồi còn gì. Thấy hai người có vẻ nhặng xị lên vì vụ Amemiya Hotaru nên tớ thấy tò mò. Phần mình cũng đã giải quyết định tiến

hành điều tra đây. Khi mình thử đến nhà Amemiya, mình rất ngạc nhiên luôn ấy. Kính cửa sổ thì vỡ, trong phòng đúng là một đồng hỗn loạn, khói từ tầng hầm bốc lên mù mịt. Nhưng mà dù sao thì, may mà mình đã đến kịp.

-... Thật sự chỉ có thể thôi?

Chị Tooko đặt cuốn vở vẽ lên bàn và đứng bật dậy.

- Máy đưa trong lớp Hotaru nói rằng em ấy đã cướp bạn trai của bồ. Chuyện bồ với Hotaru có quan hệ tay ba, mình không hề biết chút gì cả.

“Ồ thì đúng là thế rồi. Mình cũng lần đầu nghe thấy vụ này luôn”. – Maki đáp lại

với một bộ mặt có vẻ tức cười. “Sao cái thứ tin vịt như thế lại lan truyền được nhỉ?”.

- Maki, bồ từng nói hồi cấp hai bồ chỉ cùng câu lạc bộ với Hotaru chứ cũng không thân thiết gì đúng không? Nhưng thực chất, cả chuyện về Hotaru, về Kayano, cả việc *Kurosaki là ai...* chẳng phải bồ đều biết rất rõ sao?

Ánh mắt của chị Tooko và chị Maki quần chặt lấy nhau.

Cặp mắt đen trong veo đầy vẻ thông minh của chị Tooko chĩa thẳng vào đôi đồng tử nâu ngời sáng đậm nét tự phụ của chị Maki.

Tôi nín thở quan sát cuộc đối đầu giữa hai người họ.

- Mình không hiểu ý bồ, Tooko.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, chị Maki đáp lời. Biểu cảm kiêu ngạo uy quyền hết như khi chị ta đối phó với tôi sau giờ học ngày hôm qua. Mọi ra được sự thật từ con người này không phải một chuyện dễ dàng. Có cơ hội chiến thắng nào cho chị Tooko không?

Sau một hồi nhìn chằm chằm vào chị Maki, chị Tooko đột nhiên cất bước.

Tiếng giày lộp cộp vang lên, bím tóc đuôi sam vung vẩy, bà chị tiến đến trước giá sách. Chị ấy dừng lại ở đó, dùng

những ngón tay thon dài rút một cuộn ra và xướng đầu đề của nó bằng chất giọng trang nghiêm.

Đồi gió hú – một tác phẩm gây tranh cãi được xuất bản vào thế kỷ XIX, giữa triều đại Victoria, của tác giả văn học dành cho phái nữ quốc tịch Anh Emily Bronte. Tên gốc là *Wuthering Height* – “*Wuthering*” là từ diễn tả trạng thái điên cuồng và mức độ dữ dội khi cơn giông bão quét qua một ngọn đồi không có gì để che chắn trước mưa gió.

Tôi cảm thấy nổi hoang mang hiện lên trong lòng. Cuốn sách đó với chị Maki thì có liên quan gì?

Chị Tooko cầm quyển sách trong tay và

bắt đầu xô ra một tràng.

- Năm 1801, câu chuyện khởi đầu từ việc quý ngài Lockwook với tâm trạng chán ghét con người và mệt mỏi với cuộc sống chốn thị thành, đã tới thăm một dinh thự nằm cô độc trên một ngọn đồi lộng gió. Lockwook là người nghe, và người đây tớ Nelly là người kể. Đó là một câu chuyện khiến người ta ngạt thở với vòng xoáy yêu và hận, giữa một đôi nam nữ gắn bó với Đồi gió hú cùng những người xung quanh.

Mùa hè năm 1771, lúc bắt đầu vào mùa gặt, ông Earnshaw, chủ nhân của căn dinh thự, khi trở về sau chuyến đi công chuyện tới Liverpool đã đưa về một cậu

bé. Cậu bé bản thủ mặc trên người quần áo rách rưới ấy được nhận cái tên của người con trai đầu đã mất của ông Earnshaw là Heathcliff và bắt đầu cuộc sống mới tại căn nhà trên Đồi gió hú.

Thêm vào đó, ông Earnshaw còn có hai đứa con nữa, một trai một gái. Cậu con trai đồng thời là người thừa kế tên Hindley và em gái cậu ta là Catherine. Hindley ghen tức với Heathcliff vì cậu nhận được sự thương yêu của cha mình và dần dần ôm trong lòng một thứ cảm xúc tăm tối lệch lạc đối với cậu bé đó, nhưng ngược lại về phần Catherine, cô bé ngay lập tức trở nên thân thiết với cậu. Hầu như ngày nào hai đứa trẻ cũng cùng nhau ra cánh đồng hoang bao quanh

dinh thự và vui vẻ chơi đùa.

Giống như một linh hồn duy nhất nhưng sở hữu hai cơ thể, hai đứa trẻ luôn hướng về nhau một cách mãnh liệt, dù chỉ là một chút cũng không thể tách rời.

Nhưng rồi sáu năm sau, khi ông Earnshaw qua đời, Hindley đã cướp đoạt mọi thứ của Heathcliff, khinh miệt, bạo hành, đối xử với cậu như với một tên nô lệ. Giữa Catherine và Heathcliff đã hình thành khoảng cách thân phận quá lớn, khoảng cách giữa tiểu thư và tên người ở.

Trong thời gian đó, Catherine quen biết với trưởng nam Edgar nhà Linton, sống tại biệt trang Thrushcross dưới chân Đồi

gió hú. Edgar hiền lành, có học thức, là cậu ấm lớn lên trong một gia đình tốt, đã say đắm trước vẻ đẹp của Catherine.

Chính Catherine cũng đáp lại lời yêu của Edgar và quyết định lấy anh làm chồng.

Khi biết được chuyện này, Heathcliff trong con tuyệt vọng đã biến mất khỏi Đồi gió hú.

Khi tôi nghe những lời của chị Tooko, tựa như có tiếng bão gầm rú quét qua Đồi gió hú, chuyện của Kayano và Aoi cũng tự nhiên được gọi ra trong đầu.

Cậu bé được nhặt về sau một chuyến đi, một ngôi biệt thự nằm trên đỉnh đồi lộng gió, một cô bé tính tình háo thắng sống tại đó... Linh hồn của cậu bé và cô bé

được ràng buộc với nhau, dù làm gì cũng quấn quýt không rời, nhưng khi cha cô bé và là người bảo hộ lũ trẻ qua đời, tình thế hoàn toàn thay đổi.

Cậu bé trở thành người làm công, rơi xuống địa vị mà đến cả việc nói chuyện tự nhiên thoải mái với cô bé – giờ đã là cô chủ - cũng không được phép. Rồi sau đó, cô bé trưởng thành và xinh đẹp đã phản bội cậu bé, trở thành vợ một chàng trai giàu có.

Câu chuyện của Heathcliff với Catherine mà chị Tooko đang kể thật chẳng mấy khác biệt với câu chuyện giữa Kayano và Aoi...!

- Ba năm sau... Mùa thu năm 1783,

Heathcliff tích trữ của cải, xây dựng cho mình một địa vị, rồi quay trở về Đồi gió hú. Tuy bên ngoài hành xử như một quý ông ôn hòa lịch thiệp, nhưng thực chất, hắn bắt đầu triển khai kế hoạch trả thù. Đầu tiên hắn cài bẫy anh trai Catherine là Hindley để chiếm đoạt tất cả, từ dinh thự trên Đồi gió hú cho đến tài sản. Tiếp đó, hắn quyến rũ em chồng Catherine, em gái Edgar là Isabella rồi bỏ trốn cùng cô ấy.

Tinh thần Catherine ngày một trở nên điên loạn, cô tuyệt thực để rồi cuối cùng đổ bệnh, và chết sau khi sinh hạ một bé gái. Sau khi mất đi một nửa tâm hồn của mình là Catherine, Heathcliff càng bị ném sâu hơn vào hố đen cô độc và tuyệt

vọng khùng khiếp, hóa thành một con quỷ phục thù.

Sau cái chết của Hindley, Heathcliff chiếm đoạt căn nhà trên Đồi gió hú, không để cho con trai Hindley là Hareton nhận được bất cứ một sự giáo dục nào và đối xử với thằng bé như nô lệ. Tiếp đó, hắn ta dàn xếp ép buộc đưa con trai của chính mình do Isabella sinh ra là Linton kết hôn với Catherine đời thứ hai – chính là cô con gái do Catherine sinh ra, rất giống mẹ và sở hữu cái tên của mẹ.

Mọi việc diễn ra theo đúng ý đồ của Heathcliff. Con gái của Catherine bị dụ đến Đồi gió hú, bị giam cầm trong dinh

thự và buộc phải trái với mong muốn của mình mà kết hôn với Linton. Cũng trong thời gian đó, người cha là Edgar cũng trút hơi thở cuối cùng vì bệnh tật, tài sản thừa kế thuộc hết về chồng của Catherine là Linton, nhưng Linton ốm yếu cũng chết ngay sau đó, và cha Linton là Heathcliff đã đoạt được tất cả dinh cơ lẫn tài sản của cả hai nhà Earnshaw và Linton. Catherine con trở thành góa phụ và từ đó ở cùng Heathcliff trong dinh thự Đồi gió hú.

Một câu chuyện phức tạp về những con người liên kết với nhau, giày vò nhau, làm tổn thương lẫn nhau, cướp đoạt của nhau... Câu chuyện dữ dội đến mức này được kể qua lời chị Tooko trở nên sống

động như thể đó là những sự kiện diễn ra trong đời thực, mang một nỗi đau tựa như có thể đâm xuyên lồng ngực. Không chỉ thế, hình ảnh những con người mà tôi biết dần dần hiện lên như những mảnh ghép trong trò chơi xếp hình được ghép vào vị trí vốn có.

Người cô của Amemiya kết hôn với Kurosaki.

Sau khi bố của cô Amemiya qua đời, người đàn ông ấy trở thành người giám hộ của Amemiya và được lên chức giám đốc công ty. Sau đó, ông ta bỏ đi căn nhà Amemiya đã sinh ra và lớn lên, chuyển tới căn nhà trên đồi vốn là dinh thự của Kayano, bắt đầu sống ở đó cùng

Amemiya, dùng đủ mọi thủ đoạn để loại bỏ tất cả những người con trai nào dám lại gần Amemiya...

Tại sao, Kurosaki lại làm những chuyện đó?

Mục đích của ông ta là gì?

- Nè, câu chuyện này thực sự rất giống với hoàn cảnh của Hotaru. Ban đầu tôi cũng không nhận ra. Để đưa ra kết luận câu chuyện của Hotaru chính là Đồi gió hú thì vẫn còn khuyết vị trí của Heathcliff. Một kẻ phục thù mà sự tồn tại của hắn mang tới cảm giác vô cùng mãnh liệt, như cơn cuồng phong quét qua Đồi gió hú, như một ác ma thời cổ nắm giữ nguồn năng lượng tàn bạo phi thường...

Hotaru đơn thuần chỉ là một cô bé mắc chứng biếng ăn do tinh thần không ổn định, đang sống với chú và cũng là người giám hộ. Khi gặp bà giúp việc Wakabayashi và biết về sự tồn tại của Aoi, chị vẫn chưa dám khẳng định. Bởi vì chị cứ nghĩ Aoi đã bỏ ý đi rồi chết khi còn rất trẻ.

Nhưng nếu Aoi vẫn còn sống... đổi họ tên, đổi thân thế, và trở về như một kẻ phục thù...

Chị Tooko dừng lại một lần để lấy hơi, rồi lại nói tiếp.

- Dựa theo câu chuyện Konoha nghe từ nhân viên công ty của Kurosaki, Kurosaki nói rằng mắt mình yếu nên lúc

nào cũng đeo một chiếc kính mắt mỏng, đầu nhuộm nâu. Trước khi trở thành giám đốc, tóc ông ta vẫn đen nhưng đúng vào ngày được bổ nhiệm, ông ta liền xuất hiện với mái tóc nhuộm màu, khiến toàn thể nhân viên phải nhăn mặt. Thế nhưng, màu tóc ban đầu của Kurosaki liệu có đúng là màu đen không? Giả sử, màu nâu mới là tóc thật, và có khả năng ông ta chỉ đổi mái tóc nhuộm đen về với màu ban đầu của nó. Cả chuyện đeo kính râm cũng có thể nhằm không cho người khác nhìn thấy màu mắt của mình.

Chị Tooko không phải làm thám tử. Chị ấy chỉ là một cô gái văn chương, hàng ngày đọc sách và tưởng tượng ra chuyện này chuyện nọ.

Thế nên, đây không phải là “suy luận” mà chỉ là “tưởng tượng” thôi.

Vậy nhưng lần này, giọng nói và những ngôn từ của chị Tooko bóp nghẹt lấy lồng ngực tôi và níu chặt không rời khỏi tâm trí.

- Chị nghe nói Aoi là con lai, nên có cả mắt và tóc màu nhạt. Vì dựa theo góc độ nhìn mà ta có thể thấy đôi mắt màu nâu ấy ánh lên sắc xanh nhẹ, nên Kayano đã đặt cho anh ta cái tên “Aoi”.

Giả dụ Kurosaki là Aoi, có khả năng ông ta đã nhuộm tóc, đeo kính mát, thay đổi những ấn tượng trên gương mặt để không khiến những người quen biết Aoi cảnh giác với mình.

Nếu chị đoán đúng và Kurosaki là Aoi thì Hotaru giữ vai Catherine Linton, con gái của Catherine Earnshaw, Kurosaki giữ vai Heathcliff, và đó, bố cục của Đồi gió hú đã hoàn thiện rồi!

Đôi mắt đen trong veo của chị Tooko nhìn thẳng vào chị Maki.

Giọng chị Tooko vang lên trong xưởng vẽ im ắng khi chị ấy lên tiếng chất vấn.

- Maki, bồ đã biết từ rất sớm về những điều mà mình không nhận ra này. Khi mình đi gặp bà giúp việc Wakabayashi, bồ đã nói với Konoha thế này đúng không? Rằng “Tooko đi gặp Ellen Dean rồi”... Trong Đồi gió hú, Ellen Dean là người giúp việc đã phục vụ cả hai gia

đình – nhà Earnshaw và nhà Linton và còn được gọi là Nelly.

Tiếp đó, nếu mình tổng quan toàn bộ câu chuyện, người đó cũng chính là “người dẫn truyện” đã mở ra vở kịch rồi ren về tình yêu và thù hận giữa Heathcliff và Catherine cho quý ngài Lockwood đến từ thành phố!

Khi mình nghe Konoha nói bỏ gọi bà Wakabayashi là Ellen Dean, mình có cảm giác mình đã hiểu ra rất nhiều điều. Người đã bỏ những mảnh thư cháy xém và những mẩu giấy ghi chép dính vết máu trong hòm thư ở sân là bỏ phải không? Maki?

Chị Tooko mở cuốn sách bìa cứng mình

đang giữ trong tay, bắt đầu lật soàn soạt các trang sách với tốc độ như khi người ta đọc lướt.

- Tất cả các từ được viết trong những mảnh giấy ghi chép đều được xuất hiện trong Đồi gió. Đàn lợn bị ma ám... Đây là lời mà Lockword đã hét lên với Heathcliff khi ông đến thăm Đồi gió hú và bị đàn chó nuôi ở đó nhảy xổ ra vồ lấy. “Ngài có nghĩ rằng đàn lợn bị ma ám cũng không có bản chất tồi tệ bằng lũ chó nhà ngài không.” Đó là cụm từ dựa trên một điển tích được ghi chép trong Kinh Thánh, và trong Đồi gió hú, ta cũng sẽ thường xuyên bắt gặp những từ hoặc đoạn văn có nguyên mẫu từ Kinh Thánh.

“Ta sẽ khiến người ném mùi dao chặt thịt”... Đây là lời thoại Hindley nói với Nelly khi gã trở về nhà trong tình trạng say mèm. “Đó là con chim mang điềm gở” là lời Nelly nói khi cảnh báo Isabella lúc đó đã trót đem lòng yêu Heathcliff. “Sơn tường bằng máu” là từ được viết lại theo lời Heathcliff nói với Nelly khi anh đang phải chịu sự bạo hành của Hindley. Tương tự, “Bộ xương nhỏ trong tổ” dựa theo lời Catherine khi cô đã rơi vào trạng thái điên khùng, lòi hết lông vũ ra khỏi vỏ gôi, vừa xếp chúng trên giường vừa nói.

Tiếp nữa, “Tôi đã về rồi đây”... Một bàn tay nhỏ bé đập liên hồi vào bức tường trong một đêm giông bão, xin đề

cho mình vào trong nhà, đây là câu nói của Catherine đã chết! Sau đó, Heathcliff đã mở toang cửa sổ, và gào thét vào màn đêm đen đặc cuộn xoáy trong gió và tuyết rằng “Vào đi! Mau vào đi!”

Chị Tooko đóng sập cuốn sách lại.

Nụ cười nở trên môi chị Maki. Trong mắt tôi, đó là một nụ cười đen tối chứa đầy niềm vui thích như thể chị ta đã luôn trông chờ khoảnh khắc chị Tooko buộc tội và công kích mình, sâu trong đôi mắt tỏ vẻ buông xuôi ngời lên ánh sáng của niềm hân hoan quý quái.

- ... Nếu là bồ thì chắc chắn có thể nhẹ nhàng dàn xếp những trò đùa ma quỷ xảy ra ở câu lạc bộ Văn học. Ngay từ đầu kể

gieo vào đầu bọn mình việc Hotaru bị
nguyên rủa cũng là Maki... là bồ đúng
chứ?

Cả việc nói cho mình biết cửa hàng của
Wakabayashi, là vì bồ nghĩ rằng nếu để
mình điều tra về Kayano thì mình sẽ
không chú ý đến Hotaru, không phải sao?

Lại còn lúc cứu bọn mình ở dưới tầng
hầm, bồ nói với chú Takamizawa là
“Hãy mang hộp cứu thương và khăn bông
tới” nhỉ? Không phải là “Hãy đi tìm” mà
là “Hãy mang tới”... Bồ không nghĩ câu
nờ vả đó nói ở một căn nhà mình lần
đầu đặt chân đến thật là kỳ cục hay sao?
Mình cứ nghĩ chắc chắn có đồ chuẩn bị
sẵn trong xe hay gì đó, ai dè chú

Takamizawa lại lấy ngay hộp cứu thương và khăn bông của tần một căn biệt thự và xử lý vết bỏng cho mình, như thể đã biết rất rõ cái gì nằm ở đâu trong căn nhà ấy.

Cô bạn cùng lớp Hotaru kể có một người đàn ông cao to mặc vest đến đón cô bé bằng ô tô. Và rằng có người trông thấy Maki... trông thấy bồ cũng lên chiếc xe của người đó.

Có khi nào, đó là chú Takamizawa? Việc phát sinh thứ tin đồn vớ vẩn rằng Hotaru và bồ là tình địch chẳng phải do bồ đã liên lạc với Hotaru thông qua chú ấy sao? Bồ đã từng đến căn biệt thự trên đồi đó rồi, đúng không?

Chị Tooko tiếp tục hỏi dồn như thể không

muốn cho đôi phương biện minh một lời nào.

- Nè, trong Đồi gió hú, cũng có giả thuyết cho rằng, kẻ đứng sau dàn xếp một cách khôn khéo, thao túng Heathcliff và Catherine để dệt nên tấn bi kịch chính là Nelly. Rằng mọi chuyện đều là ý đồ của Nelly. Nếu đọc Đồi gió hú theo cách đánh giá đó thì mọi sự việc đều biến đổi 180 độ. Heathcliff là người đã khiến ho Isabella phải thốt lên những lời như: “Heathcliff có phải con người không?” “Nếu không phải là người thì phải chăng là ác quỷ?”. Nhưng kể cả một Heathcliff như thế cũng chỉ là con rối để cho Nelly giật dây điều khiển. Nelly quan sát toàn bộ, biết toàn bộ, và trong lúc không ai để

ý còn thay đổi cả dòng chảy của câu chuyện. Ella Dean của Hotaru, chẳng phải là bồ hay sao? Maki?

- Không biết... Nếu mình nói thế thì sao?

Chị Maki vẫn giữ nguyên nụ cười và nhìn thẳng vào chị Tooko. Mưa gió đều đã ngừng hẳn, xướng vẽ được rọi sáng bởi ánh hoàng hôn ngập tràn vẻ tĩnh mịch nghiêm trang mang màu tôn giáo. Chị Maki đứng bên cửa sổ, mái tóc đón lấy những tia nắng trong vắt từ bên ngoài rọi vào và ánh lên sắc vàng.

Chị Tooko hơi nhúu mày một chút.

- Không được đâu. Vì mình không tin..., Maki bồ đã đưa ra cho “cô gái văn

chương” đây quá nhiều gợi ý rồi.

Sau đó, vẽ mặt bà chị lại quay về trạng thái nghiêm trang, trả cuống sách lên giá, đi về phía giá vẽ đang phủ vải và dùng một tay kéo tấm vải đó ra.

Trên tấm voan hình chữ nhật là bức tranh tôi đã nhìn thấy ngày hôm trước. Ngọn đồi trong đêm giống như ở nước ngoài, như một thế giới khác, với những gam màu đen và xanh hỗn loạn... Trên bầu trời là những đám mây dày giăng phủ, cơn gió quét qua dữ tợn khiến cây cỏ oằn mình. Một quang cảnh nặng nề, tăm tối và điên rồ, dường như có thể khiến ta nghe thấy tiếng gió điên cuồng gào thét cùng tiếng mưa rơi như trút, trái tim bị

khuấy động một cách vô cùng mãnh liệt, tiếng thét như chỉ chực trào ra.

Đứng bên bức tranh, chị Tooko nói dứt khoát.

- Bức tranh này chính là “Đồi gió hú”...

Chị Maki nhắm mắt lại, giống như một cách thừa nhận.

- Đúng thế... Mình cứ nghĩ chắc chắn Tooko chưa đọc Đồi gió hú cơ vì câu chuyện đó mặn chát, lại xuất hiện cả ma mà bồ siêu ghét nữa.

Chị Tooko đang nhìn xoáy vào chị Maki với biểu cảm gay gắt, sau khi nghe câu vừa rồi hai vai chị ấy giật thót lên một cái, sững sờ.

- Tại sao bồ lại biết điểm yếu của mình?

Chị Maki nhìn về phía chị Tooko và nháy mắt.

- Vì tình yêu đấy.

Hai mắt chị Tooko mở lớn, mặt đỏ bừng. Bà chị phồng hai má ra, đôi mắt có chút gì đó giận dỗi, nhưng ngay sau đó lại đánh mặt lại, và nói với bộ dạng nghiêm túc.

- Mình là một “cô gái văn chương” yêu quý mọi câu chuyện trên đời này. Dù là cuốn sách nào, mình cũng sẽ nếm thử và nuốt cho bằng hết.

Dù có là chị Maki đi nữa chắc chắn cũng không nghĩ rằng câu nói ấy mang nghĩa

đen chứ không phải một sự ví von. Nghe chị Tooko nói, chị Maki thoáng mỉm cười. Không phải là nụ cười tự mãn thường ngày, mà có gì đó dịu dàng hơn, cô đơn hơn.

- Thế thì đành chịu vậy. Mình đã mất cảnh giác thừa “cô gái văn chương”.

Gương mặt chị Tooko trở nên buồn bã. Hai đầu lông mày chùng xuống, đôi mắt u ám, vẻ mặt như đang chịu đựng một nỗi đau, chị ấy bước về phía chị Maki và cất tiếng hỏi.

- Hotaru định làm gì vậy? Bỏ biết hết phải không? Maki? Và Ryuuto đang ở đâu?

- Tên nhóc khỏe khoắn quá mức cần thiết ấy đang được điều trị tại bệnh viện của một người quen biết ông tớ. Bụng cậu ta bị đâm chín nhát, nhưng trước mắt là vẫn còn sống.

Thời thơ ấu, mẹ thường nắm tay cô, đưa cô ra ngoài và đi đến một căn biệt thự được xây trên một quả đồi. Những cơn gió thổi ào ào không dứt khiến cây cối cong xuống theo những hình thù kỳ quái, hễ mở cửa sổ ra, gió sẽ thốc vào cuốn tung rèm lên cao, càn quét bên trong căn phòng tàn bạo như một con ngựa hoang bất kham rồi lật các trang sách đặt trên bàn bay tán loạn.

“Ở đây gió mạnh quá, ta xuống căn phòng dưới hầm đi.”

Mẹ nói thế và dẫn cô xuống căn phòng dưới lòng đất chỉ có một màu tro xám.

“Đây là căn phòng bí mật đó. Nhưng mà, mẹ chỉ nói cho riêng mình ~~~~~ thôi đấy.”

Bí mật chỉ riêng hai người. Tiếng nói ngọt ngào nhưng phảng phất đâu đó sự đi ngược lại đạo đức và nụ cười vô tư lự của mẹ khiến trái tim cô xáo động, mang theo cảm giác bất an như thể mình đang đứng trên một vách đá và không còn chỗ nào để trốn chạy.

“Nói với bố cùng không được ạ?”

“Ừ, không được đâu.”

Mẹ khẽ khàng ấn ngón tay thon thả trắng muốt lên môi mình.

“Hồi trước, mẹ đã cùng một cậu bé rất

thân thiết đọc sách, trò chuyện, viết thư và chơi đùa tại căn phòng này.”

“Ồ chung trong một phòng mà lại viết thư ấy ạ?”

“Phải đó. Bằng thứ ám hiệu bí mật mà hai đứa quy ước với nhau. Đây này, vẫn còn trên tường đó.”

Trên mảng tường mà mẹ chỉ, vô vàn những chữ số xếp hàng lần lượt.

Mẹ chăm chú nhìn theo những ký tự như ẩn giấu phép thuật, lẩm bẩm đọc lên thành tiếng.

**“18 5 29 35 2 18 30 35 22 13 18 32 35
1 18 17 17 4 5 35 1 18 17 18 4 5 35 2
18 30 35 22 13 18 32 35 18 5 29” “3 18**

29 33 35 3 18 29 33 35 21 26 4 35 4 28
18 13” ... Chúng có nghĩa gì vậy ạ?”

Mẹ bật cười khúc khích.

“Cái đó kể cả ~~~~~ mẹ cũng không cho biết được đâu. Vì đó là bí mật của mẹ và người ấy. Mẹ cũng để lại rất nhiều mật mã ở trường nữa. Bởi vì giả sử như một ngày nào đó cậu bé ấy quay trở về, có thể cậu ấy sẽ nhìn thấy những thông điệp đó.”

“Cậu bé ấy đi đâu mất rồi ạ?”

“À... Mẹ đã làm người ấy nổi giận và bỏ đi đến một nơi rất xa, mẹ cũng không biết lúc nào người ấy mới quay về nữa...”

Mẹ thì thăm một cách buồn bã và rồi ôm chặt lấy cô. Bờ vai khẽ run, hình như mẹ đang khóc, vì thế, cô không thể hỏi thêm được gì về người con trai đó.

Một lát sau mẹ ngẩng mặt lên, xoa đầu cô và mỉm cười với đôi mắt còn hoe hoe đỏ.

“Nào, để mẹ đọc sách cho con. Một câu chuyện tên là Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm nhé. Cả mẹ và người ấy đều thích câu chuyện này vô cùng.”

Người đã làm mẹ buồn đến thế, rốt cục là ai?

Đã thân thiết với nhau nhường ấy, vậy

mà người đó đã bỏ đi đâu rồi?

**Ngày nọ, mẹ thì thâm vào tai cô
“Chuyện này tuyệt đối bí mật đấy” và
cho cô xem một bức ảnh.**

**Một cậu bé hơn cô vài tuổi, với mái tóc
màu nâu nhạt và đôi đồng tử như hai
viên bi pha lê nâu thấp thoáng ánh
xanh...**

**Tiếp đó, vẫn là cậu bé ấy nhưng lớn
hơn một chút, khoác trên mình bộ
đồng phục cấp hai...**

“Nè, đôi mắt đẹp quá phải không?”

**Cô nghĩ rằng đôi mắt của cậu thiếu
niên ấy trông mới cô độc làm sao.**

**Đôi mắt buồn rầu như một chú mèo
hoang không có đồng bạn...**

Chắc cậu ấy thích mẹ rất nhiều...

**Trong trái tim cô có cái gì đó run rẩy
chuyển động.**

**Đó là một cảm xúc kỳ lạ và đón đau
nhưng vô cùng thâm lặng, chỉ như
tiếng vỗ cánh của một con thủy điều
mà thôi.**

**Bố cô là một người ôn hòa và tế nhị.
Em gái ông là một phụ nữ tao nhã và
xinh đẹp.**

**Cả hai người đều thương yêu cô từ tận
đáy lòng, toàn tâm toàn ý dành trọn
cho cô tình cảm trong ngần như nước.**

“~~~~~ thực sự quá giống mẹ đấy. Đôi mắt này chẳng phải sao y nguyên bản chính à?”

“Đúng thế, cả miệng, cả mũi đều thừa hưởng từ mẹ hết. Khi nào lớn lên chắc cũng sẽ trở thành mỹ nhân giống như mẹ thôi.”

“Chúc mừng con vào cấp hai. Đồng phục hợp với con lắm. Làm bố nhớ lại cái ngày bố gặp mẹ con đấy.”

“Anh đã bị trúng tiếng sét ái tình với Kayano khi chị ấy còn là học sinh cấp hai nhỉ.”

“Bố ổn mà. Chỉ là bệnh cũ tái phát như mọi lần thôi. Bố có thể ra viện ngay ấy

mà. Cho đến ngày nhìn thấy ~~~~~
trở thành cô dâu, bố sẽ không chết
dâu. Mẹ con trong bộ váy cưới cũng vô
cùng xinh đẹp. Ngày bố lấy được mẹ
con bố đã hạnh phúc như ở trên mây
ấy. Chắc chắn ~~~~~ cũng sẽ rất hợp
với đầm trắng và khăn voan.”

“Lúc ấy, hãy để cô thực hiện vai trò
của mẹ cô dâu đi. Nhé? Hứa rồi đó.”

“Nào, -----, cơm xong xuôi rồi. Xin
mời dùng bữa.”

“Mời cả nhà ăn cơm~.”

“Thế nào, -----?.”

“Vâng, ngon tuyệt ạ!”

“May quá. Vẫn còn nhiều lắm đấy.”

Bố và người cô ruột luôn nhìn cô bằng ánh mắt đong đầy yêu thương.

Bác giúp việc đôn hậu, rất tài chuyện bếp núc.

Căn nhà nơi cô được sinh ra và nuôi lớn, ấm áp và trong lành như khu vườn thượng uyển nơi thiên giới, trong vườn, rất nhiều đóa hoa kiêu diễm mà cô thích đua nhau khoe sắc thắm. Gió cũng rất đổi hiền hòa, hoàn toàn không thấy cảnh những chiếc lá tơi điểu cho muôn cây bị thổi bay tan tác.

Chắc chắn “người đó” sẽ trở thành kẻ gây ra cơn bão tố nơi lạc viên này,

rung động cây cỏ và phá hoại những khóm hoa.

Vì thế, cô đã giữ bí mật về người đó cả với bố mình, với cô mình, với bác giúp việc tốt bụng.

Khi ở nhà, cô tuyệt đối không bao giờ mở cuốn vở vẽ ra.

Ryuuto tựa người vào lưng ghế sau và thở ra một cách khó nhọc, phía trên mặc một chiếc áo sơ mi và dưới mặc quần dài, băng nhiều vòng quanh bụng. Chắc vết thương vẫn còn đau lắm.

Bốn người gồm có tôi, chị Tooko, Ryuuto và chị Maki cùng đi đến chỗ Amemiya

bằng xe cả nhà chị Maki.

Bên ngoài trời đã tối om, ánh đèn đường hắt vào cửa sổ cũng biến mất.

Sau khi chị Maki thừa nhận vai trò của mình là người tư vấn cho Amemiya tại xưởng vẽ, tất cả chúng tôi cùng đến nơi Ryuuto đang điều trị.

Lúc trông thấy Ryuuto gằm gù “Ra khỏi đây mau” trên giường bệnh, chị Tooko dường như để mặc những cảm xúc đè nén bấy lâu của mình. Biểu cảm của chị ấy thay đổi, lông mày trĩu xuống, gương mặt nhìn như sắp khóc.

Rồi bà chị phăm phăm đi về phía Ryuuto – lúc này đang trợn tròn hai mắt – vùng

nắm tay cô thật mạnh vào đầu cu cậu.

- Trời ơi, cái thằng nhóc này, sao chỉ biết làm người khác lo lắng thế hả? Vận hạn của em không phải lần nào cũng qua nhanh chóng đâu.

- Đ-Đau thế, chị Tooko! Mà trước hết, em phải đến chỗ Hotaru ngay. Cô ấy định trả thù Kurosaki. Em phải ngăn cô ấy!

... Ngồi trong xe, Ryuuto kể lại cho chúng tôi nghe những chuyện xảy ra từ trước đến giờ. Nét mặt nhăn nhó, lâu lâu cậu ấy lại rên lên một tiếng đau đớn.

Hôm đó, sau khi chứng kiến cảnh Ryuuto ôm chặt Amemiya đang khóc nức nở, tôi đã rời khỏi dinh thự. Sau đó, Ryuuto đã

thuyết phục Amemiya tới nhà mình.

... Mình nghĩ cậu không nên ở lại căn nhà này nữa. Mình sẽ tìm một nơi Hotaru có thể an tâm mà sống. Cho đến lúc đó, cứ sống ở nhà mình. Nhà mình không có bố, chỉ có mẹ và chị thôi, và mẹ cũng không can thiệp vào chuyện của mình.

- Thế nhưng, cô ấy bỗng dưng hoảng loạn, xô em ra rồi òa khóc, nói là không muốn thế. Cô ấy vừa run rẩy vừa nói chuyện đó hoàn toàn không thể được, rằng cô ấy không được phép tự mình tùy tiện ra khỏi căn nhà này. Trong trạng thái rối loạn và bị kích động khủng khiếp đó, cô ấy tuôn ra đủ thứ chuyện khác, như là có ma tới nhà, không được phép ăn,

chính mình là ma, vì lời hứa với mẹ nên dù gì cũng phải giữ bí mật, và cả “Tôi không phải mẹ” nữa.

Ryuuto rên lên, lông mày cau lại, trông có vẻ rất đau đớn. Cậu ấy thở một cách khò sở, hỏn hỏn thở ra hít vào như người đang bị ngạt.

Chị Tooko dán chặt ánh mắt vào Ryuuto với gương mặt nặng trĩu nỗi buồn.

- U... Lúc đó, cô ấy đột nhiên nói rằng mình sẽ trả thù Kurosaki, rằng bản thân đã 16 tuổi nên có khả năng làm việc đó. Chị Maki sẽ giúp sức... Này, cái ý nghĩ chỉ cần đủ 16 tuổi là có thể kết hôn và khi Hotaru có chồng thì Kurosaki sẽ không còn là người giám hộ nữa là do

chị nhồi vào đầu cô ấy, đúng không chị Maki?

Ryuuto gờm gờm đầy thù hận nhìn chị Maki bằng đôi mắt bị mờ đi bởi mồ hôi. Với điệu bộ hết sức chán nản, chị Maki ngấm gương mặt của chính mình phản chiếu trên kính trước. Giữ nguyên trạng thái đó chị ấy trả lời mà chẳng buồn quay đầu lại.

- Đúng thế. Là tôi đã nói với Amemiya rằng “Nếu em có ý định đó, tôi sẽ đích thân lựa chọn cho em một đối tượng kết hôn phù hợp trong nhà Himekura”. Với chừng đó gia sản, thì đàn ông muốn thành hôn phu của cô ấy cần bao nhiêu cũng có. Tất nhiên tôi sẽ không để Kurosaki có

thể nói hay làm gì cả. Và cả Amemiya lẫn đối tượng kết hôn của cô ấy đều sẽ được bảo vệ dưới sự đảm bảo của nhà Himekura.

Vì sao chị Maki lại nói những lời ấy với Amemiya chứ? Và lại từ đầu, vì sao chị ta trở thành đồng minh của Amemiya? Rốt cuộc chị ta nhúng tay vào vụ việc lần này từ lúc nào?

Dù những nghi vấn trong đầu chất cao như núi, những câu chuyện đã nảy phát tới vấn đề hôn sự của Amemiya, nên tôi phải dùng hết khả năng căn tai ra nghe từng lời của hai người họ.

- Ồ, Hotaru cũng nói vậy. Dù có bao nhiêu Kurosaki đi nữa thì cũng sẽ không

dám can dự vào chuyện của chị Maki. Cô ấy còn nói ngoài cách này ra không còn cách nào khác giúp cô ấy được tự do thoát khỏi Kurosaki, và đây cũng là sự trả thù của cô ấy.

Em đã lắc mạnh vai Hotaru và bảo cô ấy “Ngừng ngay vụ cưới xin đó lại. Mình sẽ là người bảo vệ cậu”. Nhưng Hotaru hoàn toàn không nghe em nói và định bỏ ra ngoài. Em tính dùng sức mình cản cô ấy lại, Hotaru đã... dùng những mảnh sứ vỡ trên sàn đâm vào bụng em.

Cậu ấy nói... “Mình xin lỗi”... không phải chỉ một lần... Cô ấy vừa khóc nức nở “Mình xin lỗi, mình xin lỗi” vừa đâm hết nhát này đến nhát khác... Dù cho em

đã khụy ngã trên hai đầu gối, dù em đã gục xuống sàn, cô ấy vẫn tiếp tục đâm cứ như bị cái gì đó ám vậy.

Cảnh tượng đó dường như hiện lên một cách rõ nét trong não bộ của tôi, khiến cổ họng tôi nghẹn lại.

Tôi không khỏi rung mình khi nghĩ đến việc một Amemiya trông mỏng mảnh và trầm lặng như thế, lại có thể vừa tèm lem nước mắt, vừa nắm chặt những mảnh sứ vỡ và hét lần này đến lần khác giờ lên hạ xuống đâm vào bụng của Ryuuto khi đó đã đầm máu đỏ.

- ... Đúng như dự liệu của em, cô ấy là một cô gái nguy hiểm. Điều cay đắng ở đây là cô ấy đâm em hàng chục nhát mà

trong đầu không hề nghĩ về em. Ui... Nếu cô ấy thực sự phải lòng em và đâm em vì lí do đó thì có bị giết cũng chẳng sao, thế mà...

Ryuuto mỉm cười đau đớn. Và ngay sau đó cậu ta liền bị chị Tooko nhéo tai.

- Cấm nói mấy chuyện ngu ngốc. Sau khi bị đâm như thế mà vẫn giữ được cái mạng, cậu chỉ là một đứa ăn may thôi.

- Ai da, chị Tooko, em là người bị thương mà, nường tay một chút đi chứ.

- Rõ là, ngốc, ngốc.

Chị Tooko phồng hai má ra, rơm rớm nước mắt.

Cũng may là những mảnh sứ Amemiya nắm được khá nhỏ, nên Ryuuto đã được người của chị Maki chạy tới giải cứu và đưa đến bệnh viện mà không có vết thương chí mạng nào.

- Amemiya đã gọi điện và nói với giọng hờ hững “Em giết Ryuuto mất rồi, phải làm sao đây, chị Maki”... Tâm lý cô bé bây giờ đã mất cân bằng và ở trong trạng thái cực kỳ đáng ngại đấy. Cô bé còn nói chẳng biết bản thân mình đang ở đâu nữa, cũng chẳng biết mình tên gì, hay mình là ai. Nhưng quả thực việc đâm người khác chưa từng xảy ra trước đây, đến tôi cũng rất kinh ngạc...

Vì thế, để chuyện này không lặp lại, tôi

đã phải để mắt đến cô bé. Thực sự tôi muốn để cô bé ở nơi tôi có thể giám sát được, nhưng vì cô ấy nói không muốn ra khỏi căn nhà đó... Đúng như tôi lo lắng, lần này cô ấy nhốt Tooko và Konoha dưới tầng hầm và định thiêu chết hai người.

Có lẽ đã lường trước khả năng đó, chị Tooko không tỏ ra ngạc nhiên. Giờ phút này cả tôi cũng thừa nhận rằng nếu là Amemiya thì hoàn toàn có thể làm những chuyện như vậy.

Vì Kujou Kayano mạnh mẽ và hoang dã tôi đã gặp ở phòng hóa học, cũng chính là Amemiya Hotaru...

Chị Maki tiết lộ sự thật bằng giọng nói

nhẹ bằng.

- Đúng như hai người dự đoán, Kurosaki Tamotsu là người đã sống ở nhà Kayano – Kunieda Aoi. Ông ta được cho là chết ở nước ngoài, nhưng bằng những đồng tiền kiếm được khi nhúng tay vào những việc làm phi pháp, ông ta có được tên họ và hộ tịch mới rồi quay trở về Nhật Bản.

Mục đích của Kurosaki là phục thù Kayano, người đã vứt bỏ mình. Nhưng Kayano đã không còn trên cõi đời này nữa, và ông ta để mắt tới cô con gái là Amemiya.

Nỗi tuyệt vọng khi mất đi người phụ nữ mà ông ta yêu đến mức căm hận, người có thể coi như một mảnh linh hồn của

chính mình đã khiến ông ta trở nên điên cuồng.

Khi mừng tượng ra trạng thái tinh thần của ông ta lúc đó, dường như trung tâm não bộ của tôi nóng lên, bỏng rát.

Người đó đã bán linh hồn cho quỷ dữ và quay ngược thời gian...

Sau khi có trong tay tòa dinh thự mà trước đây chính mình đã trải qua một thời gian sinh sống ở đó, ông ta đã chuẩn bị tầng hầm, bố trí nội thất y như trước đây, phục dựng lại căn phòng bí mật của hai người và hồi sinh Kayano đã chết.

Ông ta dùng đứa con gái rất giống Kayano làm kẻ thay thế, chỉ cho cô bé

cách ăn nói, biểu cảm, bộ dạng của người mẹ và cuối cùng biến cô thành chính Kayano.

Ở trong căn phòng dưới tầng hầm ấy, ý chí của bản thân Amemiya không có nghĩa lý gì và cô ấy bị buộc phải diễn vai Kayano. Nếu không làm thế cô ấy sẽ không được ăn. Ở nơi đó, Amemiya chỉ có thể sống với thân phận Kayano mà thôi.

Người viết dấu X bằng bút dạ đỏ lên các bức ảnh của Kayano chắc cũng là Amemiya/

Rốt cục cô ấy đã vạch từng dấu X lên gương mặt mẹ mình trong tâm trạng như thế nào? Cô ấy đã viết những mảnh thư

và bỏ vào hòm trong tâm trạng như thế nào?

“Cứu tôi với”

“Đáng ghê tởm”

“Đừng đến đây”

“Ma quỷ”

Mắc kẹt trong một tình thế đầy tuyệt vọng và trái tim từ từ trở nên điên dại, ngay cả khi ra ngoài, Amemiya cũng trở thành Kujou Kayano. Đối với Amemiya mà nói, cảm giác ấy giống như bị Kayano chiếm mất cơ thể.

Chẳng phải một lúc nào đó Hotaru sẽ tan biến và bản thân cô ấy sẽ hoàn toàn trở

thành Kayano hay sao?

Cho dù có trở nên sợ hãi đến mức đó thì cũng không làm gì được. Do cơn đói và nỗi khổ tâm lên đến cực hạn, cô ấy không còn nhìn rõ được đâu là ranh giới giữa hiện thực và ảo tưởng, vì thế, trong mắt cô ấy, tôi và chị Tooko là vong hồn đến từ quá khứ Aoi và Kayano. Bởi vậy, cô ấy mới khóa cửa nhốt chúng tôi dưới tầng hầm và định thiêu hai đứa tôi cho đến chết.

Nghe câu chuyện của chị Maki, chị Tooko dùng hai tay ôm lấy thân mình và run lẩy bẩy.

Tôi cũng cắn môi và nhắm hai mắt lại.

Mắt tôi hoa lên, như thể sắp sửa ngã quỵ.

Kurosaki Tamotsu đã làm chuyện gì thế này?

Tôi cũng từng ao ước quay trở về quá khứ và muốn sửa chữa mọi chuyện... Chỉ cần Miu quay lại thì chuyện gì tôi cũng làm, dù có phải bán linh hồn cho quỷ dữ...

Thế nhưng, vì mục đích đó, ông ta đã cướp đoạt tương lai của một thiếu nữ và phủ nhận nhân cách của một con người.

Dù biết rằng có làm như thế thì “Kayano” thật sự cũng chẳng thể quay về. Dù rằng sẽ không thể cứu rồi bất cứ ai!

Chị Tooko thì thâm đau đớn.

- Hãy cho mình biết thêm một chuyện nữa, Maki. Những cuốn sách xếp trên giá ở dưới hầm đó, là do Kurosaki thu thập về sao?

- ... Chẳng rõ nữa. Nhưng mình nghe nói chúng là di vật của Kujou Kayano.

- Vậy à...

Bà chị im lặng, hàng mi sụp xuống và ngon tay trở bàn tay phải đặt hờ trên môi. Đó là thói quen của chị Tooko khi đọc sách lúc chị ấy hoàn toàn bị hút vào thế giới nội tâm của mình.

Ryuuto lờm chị Maki, ánh mắt chất chứa sự thù địch giống như đang nhìn

một kẻ vô lại.

- Chị giam lỏng tôi, không cho tôi gặp Hotaru, rút cuộc là chị đang âm mưu gì vậy, chị Maki? Chị còn định bắt Hotaru làm gì nữa?

Chị Tooko cũng ngẩng đầu lên nhìn chị Maki với điệu bộ bất an.

Chị Maki ngạo nghễ nhìn đáp trả Ryuuto và nói bằng giọng đanh lại.

- Không cho cậu rời khỏi phòng bệnh là vì tôi không muốn cậu ngáng đường cô bé. Tôi chỉ đơn thuần cho cô bé lời khuyên mà thôi. Tôi cho cô bé mượn sức đúng như cô ấy mong muốn. Chuyện tôi thao túng ý chí của cô bé, một lần cũng

không có.

Và rồi, nỗi buồn tràn ngập trong đôi mắt, chị ta khẽ nói.

- Giữa cô bé và Kurasaki không còn được bao nhiêu thời gian nữa. Kurosaki đã quyết định rồi. Vì thế, cô bé cũng buộc phải hành động. Dù cho việc đó có gây ra hậu quả nào cho cô ấy đi chăng nữa... Cô bé vẫn cần phải kết thúc mọi thứ với Kurosaki.

Một nỗi bất an xuyên thẳng vào lồng ngực tôi.

Lần cuối tôi gặp Kayano ở phòng hóa học, cô ấy đã nói.

- Nếu một nửa linh hồn gây ra tội ác và

rơi xuống địa ngục thì chẳng phải nửa còn lại cũng nên chịu chung cảnh đấy sao? Việc chỉ có một nửa được cứu rồi và lên thiên đàng là một điều sai trái.

Rốt cục Amemiya tính làm gì?

Giữa hai người không còn bao nhiêu thời gian là ý gì chứ. Bà chị nhân viên văn phòng Saeko cũng có nói Kurosaki toàn bị nôn thức ăn ra ngoài. Liệu có phải Kurosaki đang mang bệnh nặng không? Lần tôi thấy Amemiya ở bệnh viện có phải vì chuyện đó? Có thật Amemiya và Kurosaki có ý định tiêu diệt đối phương...

Ryuuto rên lên.

- ... U. Hotaru đang ở đâu? Chiếc xe này đang đi đâu vậy?

Chị Maki trả lời với một ánh nhìn lạnh lẽo.

- Nhà thời. Tuần sau, cô ấy sẽ tổ chức hôn lễ ở đó.

“Em có một tin rất đáng mừng đó. Anh phải nói lời chúc mừng em chân thành từ tận trái tim đấy nhé. Em sẽ cưới Takashi.”

Hôm đó, cô ấy với nụ cười tỏa nắng đã làm tan vỡ trái tim hắn.

“Nè, tại sao anh lại nổi giận chứ? Anh

không mừng cho em à? Dù có kết hôn với anh thì em cũng chẳng được sống trong một căn biệt thự trắng có bể bơi, chẳng được ngồi lên limousine, cũng chẳng nuôi được Yorkshire(1), phải không nào?”

(1) Yorkshire terrier: một giống chó cảnh sát nhỏ rất được ưa chuộng, thường đem đến niềm tự hào cho chủ nhân sở hữu chúng.

Tại sao? Tại sao cô ấy lại trở thành vợ người đàn ông khác? Và còn bảo tôi vui mừng với chuyện đó? Tại sao cô ấy lại cười? Tại sao? Tại sao? Muốn vứt bỏ tôi sao? Linh hồn của chúng ta tuy hai mà một, tuyệt đối không thể lìa xa,

vậy mà cô ấy định dùng chính đôi tay mình cắt đứt nó. Tại sao cô ấy có thể làm điều tàn nhẫn như thế? Vì tiền? Vì khoái lạc? Vì hư danh?

Tôi không thể đứng nhìn cô ấy thuộc về người đàn ông khác...!

Một đêm giông bão, hấn biến mất khỏi dinh thự. Từ thời điểm đó trở đi, hấn luôn căm hận cô ấy. Hấn chỉ khao khát duy nhất một việc, đó là trả thù cô, vì thế hấn đã ngoi lên từ đáy địa ngục chìm trong lửa đen, và quay trở về mảnh đất này.

Thế nhưng, cô ấy đã bỏ hấn lại mà ra đi trước. Nỗi tuyệt vọng còn lớn hơn cả trước đây tấn công hấn.

Nhưng cùng lúc đó, hắn biết đến sự tồn tại của con gái cô ấy, và khi nhìn thấy diện mạo ấy... hắn đã biết cách để lấy lại quãng thời gian đã mất.

Một cô bé giống cô ấy như đúc... Nếu có thể đoạt được đứa con gái đó...

Hắn xây dựng kế hoạch kỹ lưỡng, vào làm ở công ty bố cô bé, bằng sự xảo quyệt của loài rắn và sự tàn nhẫn của loài sói, hắn dồn ép, đẩy ông ấy đến chỗ chết. Người cha có bệnh tim đó khi nhìn thấy hắn tháo cặp kính mát ra và mỉm cười nơi khóe miệng, đã hứng chịu một cú sốc mạnh, mắt mở to, cào cấu ngực và ra đi trên giường bệnh trong đau đớn cùng cực.

Người em gái đã trở thành vợ của hắn biết được chuyện hắn làm với anh mình, cũng trở nên loạn trí, vừa la hét “Đừng đến đây! Đồ ác quỷ! Đừng đến đây! Đừng đến đây!” vừa bước lùi trong tuyệt vọng, rồi bị trượt chân ngã xuống lòng biển đêm sâu thẳm.

Mọi thứ đều theo đúng tính toán của hắn.

Hắn quay ngược thời gian và có trong tay một “Kayano” tuyệt đối không bao giờ phản bội.

Sau khi hắn tiến hành tước đoạt ý chí phản kháng, trói buộc linh hồn, đặt cô bé dưới sự chi phối của mình thông qua việc quản lý những bữa ăn, “cô ấy”

không còn cãi lại hay làm trái ý hấn nữa.

Hấn tin rằng lần này, những tháng ngày ấy sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Thế mà, sao mọi chuyện lại thành thế này?

Không còn thời gian nữa...

Một lá thư được gửi đến cho hấn.

Trong thư, cô ghi rõ người nhận là hấn, nội dung là tuần sau cô sẽ kết hôn nên trước đó muốn gặp hấn một lần.

Nỗi giận dữ và tuyệt vọng như cơn bão cán quét qua ngọn đồi khiến hấn run lên bần bật, cổ họng thít lại nóng rát. Lại phản bội ta thêm lần nữa sao? Cô

**ta sẽ lại được ôm ấp trong vòng tay
một tên đàn ông khác hay sao!**

Không còn thời gian nữa...

Hắn siết tay vò nát bức thư.

Không còn thời gian nữa...

**Dạ dày hắn khô khốc như một mảnh
đất hoang cằn cỗi, nhưng từ trong lồng
ngực, cơn buồn nôn trỗi dậy như trào
lên từ địa ngục.**

Không còn thời gian nữa...

**Cổ họng đau rát, dạ dày như bị xoắn
vào nhau. Máu hắn nôn ra tạo thành
những vết đỏ lôm trên sàn nhà.**

Hắn thô bạo lấy mu bàn tay quệt

miệng rồi lão đảo bước ra khỏi phòng.

Để gặp cô ấy... Để thêm một lần cuối cùng, quay ngược thời gian...

Cô ấy biết rằng giữa hai người không còn nhiều thời gian nữa.

Không còn nhiều thời gian nữa...

Nếu chạy trốn khỏi hiện tại lúc này, cô sẽ không thể làm cho hắn ta đau đớn.

Những ngón tay tàn nhẫn cào vào thành dạ dày căn cốt của cô.

Cơ thể cô ớn lạnh như bị ngấm độc, chỉ riêng đầu là nóng như lửa.

Không còn thời gian nữa...

Phải trả thù hấn. Hấn là kẻ đã phá tan khu vườn thượng uyển của cô, cũng là kẻ giết chết bố cô và cô của cô. Cô sẽ đóng vào hấn những chiếc đinh mà mãi mãi không thể tháo bỏ.

Việc mà cô của năm 12 tuổi không thể làm được thì cô của năm 16 tuổi sẽ thực hiện được.

Không còn thời gian nữa...

Tại lễ đường lạnh lẽo và im ắng trong nhà thờ, cô khoác trên mình bộ váy cưới trắng, đội tấm khăn voan trong suốt và chờ hấn tới.

Cô giấu con dao sẽ dùng để đâm hấn

trong tay, các ngón tay mảnh khảnh đan vào nhau, móng tay cắm vào mu bàn tay.

Trước khi tới đây, cuốn sách được trao lại cho cô khi cô vừa bước sau tuổi 16 đã bị cô tẩm dầu và đốt. Cô cũng xóa hết những ký tự viết ở phòng hóa học.

Không còn thời gian nữa...

Cổ họng đau thắt, dạ dày như bị xoắn vào nhau.

“25 3 35 17 26 13 35 18 4 28”

Không đúng.

“2 13 6 4 35 17 26 13 35 18 4 28”

Thôi đi!

**“28 18 17 33 35 4 28 29 4 30 35 25 3
35 22 28 14 31 35 1 28 6 4 27 35 8 28
18 29 32 35 3 25 34”**

Không phải! Không phải!

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

**“12 6 29 35 3 13 6 4 31 35 7 32 35 21
26 4 35 18 5 29”**

Làm ơn, biến đi! Biến ngay đi!

**“12 6 29 34 35 2 6 29 33 35 22 13 4 27
33 35 3 19 22 34 35 1 26 34”**

**“21 29 34 35 12 10 14 4 27 30 35 8 28
18 12 34 35 22 13 4 27 33 35 24 14 7
22 34”**

Không phải! Là tôi!

**“22 28 29 32 35 3 13 6 4 31 35 22 5 31
35 18 5 29”**

**“9 13 18 17 35 15 26 30 35 24 29 35 18
5 29”**

**“18 5 29 35 2 18 30 35 12 6 29 35 12 6
29 35 2 18 30 35 18 5 29”**

Aa, bố, bố ơi...

**“15 29 4 28 33 35 15 29 26 4 33 35 17
26 13 35 18 5 29”**

Ghê tởm, hấn thật ghê tởm.

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

**“1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4
35 12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30”**

Vong hồn đang gây náo loạn bên trong cô. Cô nén chặt bao tử đang phát ra cơn đau như thiêu đốt, bật ra những tiếng rên và cong người ngồi thụp xuống sàn. Tai cô nghe được những tiếng bước chân lạnh lẽo.

Cô thu hết toàn bộ sức lực còn sót lại trong cơ thể, và đứng dậy bằng đôi chân lão đạo.

Lần này thực sự sẽ là kết thúc.

Chỉ một lát nữa thôi, thế giới của hai

người sẽ hoàn toàn bị chia cắt. Khoảng thời gian được níu kéo bằng tất cả sức lực có thể giờ đây sụp đổ và bắt đầu trôi đi như dòng nước chảy xiết, không gì có thể ngăn lại được nữa. Khi “thời điểm đó” tới, sẽ không thể gặp nữa, không thể chạm vào nữa. Đến cả việc cầm hận cũng trở thành không thể. Vì thế, chính vì thế, bây giờ...!

Ánh nhìn của cô quét nhanh như gió bão về phía đường đi ở giữa hai hàng ghế đang được chiếu sáng bởi ánh nến. Cửa chính mở ra, một người đàn ông đeo kính râm mỏng và mặc vest xuất hiện.

Là gã đàn ông đã nhốt cô trong thế

giới bóng đêm và tước đoạt đi ánh sáng! Là kẻ thù của bố và cô!

Mắt cô bỏng rát, cơn đau như thiêu đốt hành hạ toàn bộ cơ thể.

Cô muốn có thêm thời gian, một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi. Cho đến khi cô hoàn thành việc trả thù người đó. Chỉ thêm một chút thôi...

“Cởi kính râm ra đi, Aoi. Tuần sau, tại chính nơi này, mặc bộ váy này, em sẽ kết hôn. Anh phải nói lời chúc mừng em chân thành từ tận trái tim đây.”

Chương 8: Cô gái bão tố

Khi chúng tôi mở cánh cửa dẫn vào lễ đường, Amemiya đang đứng trước bục trong bộ váy cưới trắng toát. Hai tay Amemiya quấn băng trắng, ánh trắng rơi vào qua tấm tranh kính như ánh đèn sân khấu chiếu sáng cơ thể gầy gò của cô.

Và khi nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc vest ở gần đó, tim tôi giật thót lên.

Ông ta là Kurosaki Tamotsu sao? Từ vị trí của chúng tôi chỉ có thể nhìn được lưng người đó.

- Cảm giác thật dễ chịu. Khi tôi đã có chồng, ông sẽ không còn là người giám

hộ của tôi nữa và mất mọi thứ. Ông đã làm đảo điên cuộc đời tôi. Là kẻ sát nhân đã cướp đi gia đình khỏi tay tôi! Ông đáng phải hứng chịu tuyệt vọng và đau đớn cùng cực! Kẻ như ông nên rơi xuống địa ngục thì hơn!

Gương mặt trắng bệch nhỏ nhắn lộ ra nét yếu ớt, mong manh như sương khói – những ngôn từ như bão táp trào ra từ bờ môi mỏng ấy giáng lên tôi một đòn có sức mạnh ngang một cơn gió giật bất ngờ, làm tôi đứng chôn chân xuống đất.

Tôi nhìn thấy ở Amemiya một sự mạnh mẽ đáng kinh ngạc, có lẽ là thứ sức mạnh giống như đêm cô ấy gặp gỡ Ryuuto lần đầu, ngồi một mình trên chiếc xích đu

giữa trận cuồng phong ghê gớm.

Tôi ngờ rằng cả Amemiya lúc ấy lẫn Amemiya nắm chặt những mảnh sứ vỡ trong tay và đâm Ryuuto không may may suy nghĩ, hẳn đều mang gương mặt như thế này.

Đó là bộ mặt của một người hóa điên vì đói khát. Làn da tái xanh như một hồn ma, nổi tức giận, sự đau thương, lòng hận thù lóe sáng trong đôi mắt như ánh chớp xé toạc bầu trời.

Cô liều mạng và dữ dội tấn công kẻ thù đáng căm hận nhất trên đời này bằng cơn bão điên loạn đã hình thành trong cô suốt một thời gian dài bị kìm kẹp, cầm tù.

Và rồi, như những kẻ bị mắc kẹt trong cơn bão hoảng sợ trước sức mạnh tự nhiên của nó, chúng tôi hoàn toàn chết lặng khi chứng kiến những cảm xúc đơ vờ của Amemiya Hotaru, không thể lên tiếng hay bước đi mà cứ ở nguyên tại chỗ.

Ngay cả kẻ đã luôn chi phối Amemiya là Kurosaki Tamotsu cũng không ngoại lệ. Lúc này, quan hệ chủ tớ đã hoàn toàn bị xáo trộn, ông ta đứng sững, lưng quay về phía chúng tôi, không nhúc nhích lấy một milimet.

- ... Không đời nào mẹ yêu cái hạng như ông dù chỉ là một chút. Mẹ chỉ xem ông như người hầu trong nhà và biến ông

thành kẻ ngốc. Tất cả những lời mà ông bắt tôi nói “Em yêu Aoi”. “Kayano vĩnh viễn không xa rời Aoi” đều là dối trá! Chỉ là ảo tưởng của một mình ông thôi! Tôi vừa nói yêu ngoài mồm vừa nguyên rủa trong lòng “Chết đi” đấyyyyy!

Tôi không thể đoán biết được cơn bão bất thường này sẽ còn dữ dội đến đâu, sức tàn phá sẽ còn dữ dội đến mức nào.

Cổ họng khô rát, mắt không chớp nổi, cứ như đang bị một mũi kim xuyên vào.

Ryuuto đang dựa vào vai tôi, môi run rẩy và thở dài rên rỉ.

- ... Bỏ đi... Thôi bỏ đi... Hotaru.

Phải đấy, Amemiya. Đừng tiếp tục nữa.

Đề sự thù hận tăng thêm nữa là vô cùng nguy hiểm.

Trong đầu tôi xuất hiện những tín hiệu cảnh báo, cổ họng thít lại, tôi bắt đầu thở một cách khó khăn.

Đừng cố gắng khiến ông ta tổn thương thêm nữa! Những lời nói ra từ miệng bạn sẽ dòn ông ta đến chân tường!

Ông ta đã quay ngược thời gian bởi khát khao tìm lại quá khứ đã mất, nếu bây giờ bị phủ nhận hoàn toàn, chẳng phải ông ta sẽ muốn phá hủy tất cả hay sao.

Amemiya, bạn đang làm một việc quá sức nguy hiểm đây!

Bạn thực sự có ý định tự diệt với ông ta

ở nơi này sao?

Tâm lung của Kurosaki cử động.

Khi tôi nhìn thấy ông ta rút ra một vật lấp lánh ánh đen khỏi vạt áo vest, trong một khoảnh khắc toàn thân tôi lạnh toát.

Ryuuto định lao về phía Amemiya nhưng chị Maki đã túm lấy cánh tay và buộc cậu ấy dừng lại.

Chị Maki, tại sao?

Họng súng chĩa thẳng về hướng Amemiya. Amemiya không hề chùn bước. Cô ấy buông ra những lời mang tính quyết định cuối cùng dành cho Kurosaki.

- Ai thèm yêu loại đàn ông như ông! Vì mẹ biết nếu kết hôn với ông sẽ chỉ chuốc lấy bất hạnh thôi nên đã vứt bỏ ông để cưới bố! Và tôi cũng giống mẹ!

Không phải! Chuyện đó sai rồi!

Những lời phủ định vang vọng, trong đầu tôi, không hiểu là tiếng la hét của tôi hướng về phía ai nữa.

Tôi lách người qua Ryuuto lúc này cánh tay vẫn đang bị chị Maki nắm chặt. Hai người vô cùng kinh ngạc khi tôi quay lưng về phía họ và vùng chạy đến chỗ Amemiya.

Tại sao tôi có thể làm việc liều lĩnh đó, chính bản thân tôi cũng không hiểu được.

Đối với câu chuyện này, tôi chỉ là một khán giả, làm một người theo chủ nghĩa an toàn là trên hết. Thế mà, tại sao vào đúng thời điểm này, tôi lại định trở thành người liên quan đến câu chuyện ấy cơ chứ...?

Có phải vì tôi không thể chịu nổi khi thấy có người chết trước mắt mình, hay là vì tôi đã bị Kayano cuốn hút, do cô ấy gợi lại trong tôi kí ức về Miu, vì tôi nhớ ra ánh mắt buồn thảm của Amemiya khi cô ấy nói chuyện với tôi trong thư viện, hoặc vì tội lỗi mà người đàn ông này gây ra, ông ta đã bán linh hồn cho ác quỷ và quay ngược thời gian, khiến tôi có cảm giác đó cũng chính là tội lỗi của mình...

Tôi hoàn toàn không thể lý giải được sự thôi thúc mãnh liệt đã khiến tôi có hành động ấy thực chất là thứ gì.

Nhưng chắc chắn, chuyện cơ thể tự động trước khi trái tim kịp lên tiếng là điều vẫn thường xảy ra. Khi ấy, nỗi sợ, sự lưỡng lự, sự hèn nhát, những tính toán trong đầu đều bị thổi bay trong một khoảnh khắc.

Chỉ khi làm như thế, điều bắt buộc phải được truyền đạt...

Tôi dường như lao cả thân mình vào Kurosaki và giữ chặt lấy cánh tay của ông ta.

- Inoue...!

Amemiya la lên kinh ngạc.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy gương mặt của Kurosaki phía chính diện.

Ông ta là một người đàn ông cao gầy mang nét mặt của cậu bé được vẽ trong tập ký họa của Amemiya. Từ câu chuyện của những người khác, tôi đã mừng tượng ra một bộ dạng hắc ám xấu xa tựa ác quỷ, và chính vì thế, tôi hoàn toàn bất ngờ khi nhìn vào gương mặt trống rỗng vô hồn như xác chết này.

Mái tóc nâu sáng, cặp mắt như hai viên bi thủy tinh pha sắc xanh. Dù sở hữu gương mặt dễ dàng bỏ bùa phái nữ nhưng cơ mặt chảy dài, hốc hác như một người già đã sống trên trăm tuổi. Trông như thể

ông ta muốn chấm dứt câu chuyện này sớm phút nào hay phút ấy.

Người này là Kurosaki...?

Hoàn toàn khác với những gì tôi nghĩ. Có chút gì đó mong manh... và buồn bã...

Người đàn ông này thực sự là ác quỷ đã nhốt Amemiya vào thế giới của bóng đêm sao?

Những gì ông ta làm với Amemiya không phải chuyện có thể tha thứ được. Nhưng đôi mắt chất chứa đau thương và tuyệt vọng này khiến nỗi buồn đau nặng nề như đâm thẳng ngực tôi, vượt lên trên cả sự tức giận.

Phải, chính tôi cũng đã mong muốn điều

đó! Dù đánh đổi bằng bất kỳ thứ gì, tôi cũng muốn quay ngược thời gian!

- ... U, Amemiya, điều bạn vừa nói là sai rồi, Kayano không nói về ông ta như thế. Làm như thế này sẽ chẳng cứu được ai cả. Cả bạn và ông ta sẽ chỉ còn lại đau thương mà thôi.

Tôi thở dốc và thì thào, đúng lúc ấy...

- ... Đúng thế, Hotaru đã nói dối. Kayano dù thế nào cũng phải kết hôn với Takashi vì một lí do hoàn toàn khác.

Trong lễ đường tĩnh mịch với bầu không khí căn như sợi dây đàn, một giọng nói vang lên trong trẻo như khúc dạo của đại phong cầm.

Bỏ lại chị Maki và Ryuuto đang kinh ngạc sau lưng, chị Tooko tiến gần về phía chúng tôi, hai bím tóc đuôi sam mỏng dài vung vẩy.

Kurosaki ngoái lại nhìn, mắt mở to cảnh giác. Mặt Amemiya tái mét khi cô nhìn thấy cuốn vở vẽ chị Tooko đang ôm bên mình.

- Tôi chỉ là một người thích đọc tất cả việc có mặt trên đời này, không hơn. Tôi chẳng liên quan gì tới câu chuyện của hai người cả. Nhưng cũng chính vì tôi chỉ là người đọc, nên cũng có lúc nhận ra được nhiều điều. Những nhân vật chính của câu chuyện luôn trở nên xa cách bởi suy nghĩ tiêu cực và không thấu hiểu lẫn nhau

để rồi đi đến một kết cục bi thảm. Một câu chuyện lẽ ra phải kết thúc có hậu, chỉ vì chút hiểu lầm hay mưu mẹo vặt vãnh cũng sẽ nhanh chóng hóa thành bi kịch trong phút chốc.

Cả Heathcliff và Catherine trong Đồi gió hú cũng vậy.

Sống trong một ngôi làng nơi thâm sơn cùng cốc của nước Anh, con gái của một linh mục cô độc chán ghét con người, tài liệu hầu như không có, kinh nghiệm lại càng không, chỉ bằng trí tưởng tượng phi thường đã cho ra đời cuốn tiểu thuyết duy nhất trong cả cuộc đời và đưa nó đến với toàn thế giới... Hotaru đã bao giờ đọc câu chuyện tuyệt diệu về cơn đói

khát, sự trả thù, tình yêu và căm hận này chưa?

Thời điểm cuốn sách được xuất bản, các nhà phê bình đã họp nhau lại, bàn tán bằng những lời thô lỗ, nào là trái đạo đức, đầy khiếm nhã, không thể được gọi là văn chương, rồi thì cấu trúc tổng thể là một thất bại không sao hiểu nổi. Có cả sự sỉ nhục quá đáng đến mức gán cho Đồi gió hú cái tên “Đồi héo úa”. Những cảm xúc mãnh liệt gần như trở thành bạo lực của nhân vật trong truyện cũng khiến độc giả cau mày, và vì thế sách hoàn toàn không bán được.

“Cô gái văn chương” uốn thẳng lưng, điệu bộ như thách thức bất cứ ai và tiếp

tục những lập luận của mình. Nét thông minh lấp lánh trong đôi đồng tử trong veo đen láy.

- Càng đọc cuốn sách này, tôi càng cảm thấy đói bụng. Cơ đói khát cồn cào trong tâm trí, cổ họng thít chặt không sao chịu nổi, đầu nóng bừng lên bởi cảm giác đói như muốn phát điên, việc hít thở trở nên rất khổ sở. Vậy mà không hiểu tại sao, lần nào tôi cũng đọc cho đến trang cuối cùng.

Những con người xuất hiện trong câu chuyện này, ai cũng thể hiện chủ nghĩa cá nhân của mình một cách vô cùng quyết liệt, ai cũng ích kỷ. Ở đó chỉ toàn những con người khiến chúng ta có cảm giác

không thể nào kết thân được, dù yêu thương, dù phiền muộn, dù căm hận, họ cũng chỉ biết chửi rửa lẫn nhau, làm tổn thương nhau, phơi bày cảm xúc của mình ra như loài thú nhe nanh vậy.

Chỉ cần nhắc đến những chi tiết như việc Catherine lúc nào cũng cúi kính và tuyệt thực, Heathcliff là một kẻ theo đuổi sự hận thù nảy sinh do hiểu lầm, Nelly cũng toàn làm những chuyện thừa thãi và nói những điều làm rối ren tình hình, cả thái độ đầu ác ý ban đầu và thân thiện về sau của Catherine đời thứ hai đối với Hareton là quá đủ!

Tôi muốn cắm đầu vào trong sách mà hét lên rằng “Này, mấy người, quan tâm đến

người khác một chút đi, hít một hơi thật sâu và bình tĩnh lại đi, hãy bước ra thế giới mà mở rộng tầm nhìn hạn hẹp của mình đi!”.

Nhưng mà, câu chuyện thô lỗ nhường ấy... những con người đầy rẫy khiếm khuyết sống trong thế giới bị khóa chặt ấy... những tâm hồn ngay thẳng không vương chút giả dối ấy... dần khiến tôi yêu mến đến mức tưởng như nổ tung lồng ngực.

Và như thế, dần dần tôi nghĩ rằng nếu có một tình yêu mà hai trái tim trối buộc nhau một cách cởi mở không giấu giếm, vật lộn khao khát nhau đến mức cực hạn chẳng phải thật tuyệt sao, nếu có một

người để mình yêu và được yêu đến mức độ như vậy thì dù không có ai khác cũng chẳng thành vấn đề, nếu có thể gặp gỡ người đó thì chẳng phải trên đời này không còn điều gì hạnh phúc hơn nữa hay sao.

Cuốn sách này là câu chuyện như thế đấy.

Cho dù cảm thấy nổi bất an và hoảng sợ như muốn phá tung lồng ngực, mắc kẹt trong một thế giới tựa như cơn giông bão cần quét thì vẫn đọc tiếp không sao dừng lại được... Vừa sợ hãi, vừa căm hận, vừa phủ nhận nhưng lại không thể chậm trễ dù chỉ một giây... Ngay cả những khiếm khuyết cũng trở thành ma lực đầy cuốn hút... Đó là câu chuyện mang sức

mạnh như thế đấy.

Chỉ sử dụng kỹ thuật tuyệt đối không thể viết ra những áng văn như thế. Câu chuyện ấy được viết bằng linh hồn của tác giả Emily. Chính vì thế mà sau một trăm năm, người ta vẫn tiếp tục đọc nó.

Kurosaki hạ bàn tay đang giữ khẩu súng lục xuống, nhìn chị Tooko bằng ánh mắt như đang nhìn một sinh vật lạ.

Rốt cuộc con bé này là ai?

Tại sao mình lại đứng im và lắng nghe những lời của cô ta bằng bộ mặt thờ ơ như thế này?

Trái lại, Amemiya cúi đầu run rẩy về đau đớn.

Chị Tooko cụp mi xuống, gương mặt trở nên buồn bã và nói.

- Kurosaki và Kayano rất giống hai nhân vật xuất hiện trong Đồi gió hú là Heathcliff và Catherine. Hai người chơi với nhau từ bé, không rời nhau dù chỉ trong khoảnh khắc, lớn lên cùng với suy nghĩ linh hồn của người kia cũng chính là của mình, nhưng Catherine khi đến tuổi kết hôn đã lấy con trai của một gia đình tử tế là Edgar. Catherine nói với Nelly rằng dù mình có lấy Heathcliff thì cũng chỉ đi đến sự hủy hoại mà thôi. Nghe được câu chuyện ấy, Heathcliff đã biến mất khỏi Đồi gió hú.

Nhưng người Catherine yêu thật lòng lại

không phải Edgar mà chỉ có Heathcliff. Cũng giống như đối với Heathcliff, Catherine là người phụ nữ duy nhất anh ta trân trọng...

Hai đồng tử của Kurosaki dao động dữ dội, Amemiya nhắm chặt hai mắt, dường như đang chờ đợi những điều mình rất không muốn nghe.

- Catherine đã nói thế này với Nelly. Nếu cô kết hôn thì có thể giải phóng Heathcliff khỏi người anh Hindley, thậm chí còn có thể giúp anh thay đổi địa vị xã hội... Đó là lí do lớn nhất để cô kết với Edgar... tất nhiên chuyện đó không được thông cảm nếu xét theo lẽ thường. Cô không thể tránh khỏi việc bị chỉ trích là

trái đạo đức. Thế nhưng đối với Catherine thì đó chính là thứ tình cảm thuần khiết không vẩn đục xuất phát từ tình yêu cô dành cho Heathcliff.

Catherine quả quyết rằng linh hồn mình và Heathcliff được tạo thành từ cùng một thứ và nếu so với linh hồn của Edgar thì khác nhau một trời một vực, như ánh trăng và ánh chớp, như sương và lửa.

Cô ấy nói rằng “Tình yêu dành cho Edgar sẽ thay đổi theo năm tháng nhưng tình yêu hướng về Heathcliff thì tuy nhìn vào không có gì vui vẻ nhưng sẽ không bao giờ mất đi, giống như tảng đá nền bất biến vĩnh cửu. Tôi thuộc về Heathcliff...”

Kurosaki cảm lạnh từ nãy đến giờ, lần đầu tiên biểu lộ sự kích động và cất tiếng.

- Tóm lại cô định nói gì đây? Định lên lớp tôi rằng tình cảm của Kayano cũng giống với Catherine hay sao? Rằng cô ta trở thành vợ Amemiya vì muốn cứu vớt con người đáng thương là tôi đây? Thật ngớ ngẩn. Đó chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi. Kayano đã vừa cười vừa nói với tôi về đám cưới. Cô ta còn nói nếu lấy tôi sẽ không thể sống trong dinh thự có bể bơi, không thể nuôi Yorkshire nữa đây.

Hai mắt chị Tooko rơm rớm, gương mặt càng lúc càng rầu rĩ hơn.

- Phải rồi. Dù tôi có nói gì đi nữa, ông cũng không thể tin được phải không? Vì vậy, tôi sẽ cho ông thấy bằng chứng tình yêu của Kayano.

Ông và Kayano đã sử dụng mật mã bằng các chữ số để trao đổi thư với nhau đúng không? Trước khi nghỉ học, Kayano đã để lại trên tường và bàn của lớp học vô vàn những thông điệp muốn nhắn gửi cho ông. Mặc dù đã bị xóa sạch nhưng trong báo tường hoặc các tuyển tập văn thời điểm đó vẫn còn ghi lại câu chuyện về những dãy số bí ẩn do ma quỷ để lại và nhờ đó, tôi có thể biết một phần của những thông điệp ấy.

Chị Tooko lấy sổ tay học sinh và mở ra.

Tôi giật thót khi nhớ ra rằng mình đã trông thấy những tập bài văn trên bàn câu lạc bộ Văn học. Cách làm của chị Tooko đã đưa cuộc điều tra đi đúng hướng.

Chị ấy chậm rãi đọc to những dãy số được chép trong cuốn vở.

- “18 5 29 35 2 18 30 35 12 6 29 35 12 6 29 35 2 18 30 35 18 5 29” “17 26 13 35 18 5 29 35 15 29 4 28 33 35 15 29 26 4 33”.

Mật mã riêng của hai người bắt đầu bằng chữ “K” trong “Kayano”.

Cô gái mà người ấy yêu, đêm này qua đêm khác lang thang trong trường, để lại những thông điệp, và giờ, những thông

điệp ấy đang được hé lộ...

“Aoi là tôi, tôi là Aoi” “Yêu Aoi vĩnh viễn”

Đôi mắt Kurosaki mở lớn như thể sắp rách đến nơi, bàn tay cầm súng bắt đầu run lên. Bộ dạng đó làm tôi nghĩ đến một gã thanh niên rất dễ bị tổn thương.

- Nói dối! Nếu cô ta yêu tôi, tại sao lại phản bội tôi? Vì muốn mở ra tương lai cho tôi ư? Làm sao tôi công nhận được cái thứ lí do ấy chứ!

Chẳng lẽ không từ ngữ nào có thể truyền đến trái tim đã hóa đá bởi sự hận thù đó hay sao. Thế nhưng chị Tooko không hề chùn bước đáp lại ông ta.

- Vậy thì tôi sẽ đưa ra bằng chứng tình yêu thuyết phục nhất của Kayano.

Kayano đề bảo vệ tương lai của ông và bằng chứng tình yêu của mình đối với ông nên đã phải kết hôn với Takashi. Bằng chứng đó là...

Lúc đó, Amemiya hất tung chiếc khăn voan màu trắng ra và hét lên.

- Dừng lại đi! Đừng nói ra!

Bờ môi của Amemiya tái mét như người ngâm mình dưới biển một lúc lâu. Bờ vai nhỏ run rẩy dữ dội khi cô ấy thở gấp, nhìn trân trân vào chị Tooko như van xin.

- Xin chị... hãy dừng lại. Chỉ riêng chuyện ấy, xin đừng nói ra. Làm ơn, em

xin chị.

- Nhưng, Amemiya, Kurosaki là...

- Không! Không được nói!

Khi chị Tooko im lặng với vẻ bối rối thì từ phía sau, giọng nói của Ryuuto vang lên.

- Cô ấy... Hotaru là con gái ông, Kurosaki.

Amemiya quay ngoắt về phía Ryuuto như bị điện giật.

- Cậu nói chuyện ngu ngốc gì vậy hả?

Ryuuto gườm gườm nhìn Kurosaki đang nhăn nhó, rên rĩ bằng cặp mắt sáng sâu thẳm. Cậu ấy ôm chặt bụng và bắt đầu

bước đi chậm chạp từng bước một.

- ... U, Hotaru đã nói cho tôi nghe! Ngày mà ông cho Hotaru ăn, bảo sẽ không gặp lại cô ấy nữa và rời khỏi nhà... Cô ấy trở nên loạn trí đến mức vung gậy đánh golf đập phá đồ đạc trong phòng... U... Việc ông bỏ đi đã gây nên cú sốc lớn đến nhường ấy đấy. Hotaru đã bám vào tôi và mặc sức nói ra đủ chuyện.

Amemiya van nài “Dừng lại đi, Ryu!”

Thỉnh thoảng, Ryuuto lại phải vịn vào ghế, vừa thở dốc khó nhọc vừa bước chậm chạp trên lối đi. Trong lúc bước đi như thế, cậu ấy hỏi Amemiya với thái độ nghiêm khắc không chút mỉa mai.

- Này, Hotaru? Cậu đã nói với mình phải không? “Người đàn ông đó là người cha thật sự của mình. Mẹ đã kết hôn với bố để có thể sinh ra mình”.

- Dừng lại...

- ... U. “Người mà mẹ yêu là Kurosaki, bố thật đáng thương.”

- Dừng lại! Ryu! Làm ơn dừng lại ngay đi!

Amemiya bật khóc. Ryuuto hét lớn.

- Cậu đã nói mà, Hotaru! Rằng Kurosaki là người cha thật sự...! Cậu... chính cậu đã nói vậy với mình!

- Khôngggggggggg!!

Đến đây, Amemiya lấy tay bịt chặt hai tai, lắc đầu quây quậy và ngồi thụp xuống.

Chị Tooko buồn rầu lên tiếng, nói với Kurosaki lúc này vẫn đang mở to hai mắt sững sờ.

- Những gì Ryuuto nói là sự thật. Những đoạn mật mã Kayano để lại ở lớp cũng chứa đựng thông tin đó. “21 18 5 32 35 15 26 34 35 22 5 4 35 22 13 18 32 35 18 5 29”, nghĩa là “Bảo vệ con của Aoi”...

Từ cổ họng của Kurosaki phát ra một tiếng rên như của loài dã thú. Ông ta vẫn chưa thể tin... hay nói đúng hơn là không muốn tin. Trong suy nghĩ của ông ta, sự

mâu thuẫn cứ lặp đi lặp lại. Lời tuyên bố cuối cùng dành cho ông ta đến từ chị Maki.

Chị Maki đứng một mình nơi góc tường, quan sát mọi việc bằng đôi mắt bình thản, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng.

- Thời điểm đó, Kujo Kayano đang ở dưới sự quản lý của người giám hộ Gotou Hironobu. Nếu việc cô ấy có thai với người đàn ông không rõ lai lịch được ông Kujou nhật về từ nước ngoài bị lộ ra thì chắc chắn sẽ bị cưỡng ép phá bỏ. Chính vì viết điều đó nên Kayano mới vội vã tìm cho mình một người chồng có đủ cả địa vị và tài chính vì một mục đích duy nhất là bảo vệ đứa bé trong

bụng. Đó chính là Amemiya Takashi...

Cách suy nghĩ của Kayano thật đáng sợ, ích kỷ và nông cạn. Tôi không hề mảy may có ý định sẽ bênh vực Kayano. Ông Amemiya đã luôn làm tưởng con của người đàn ông khác là giọt máu của mình và nuôi dạy đứa trẻ đó nên người, còn nỗi bất hạnh nào khủng khiếp hơn. Sau đó, còn bị cha ruột đứa trẻ đem lòng hận ngược, bị cướp mất công ty, khiến bệnh tim mãn tính trở nặng và cuối cùng qua đời. Tôi thực tình chỉ có thể nói rằng ông ấy là một con người quá sức đáng thương mà thôi.

Cùng với ánh mắt điềm tĩnh không hề dao động, những ngôn từ như gai nhọn

mang sức thuyết phục không thể chối cãi xuyên thẳng vào tâm trí tôi.

Kurosaki mở to mắt, mặt mày xanh lét. Sự chấn động mà ông ta đang phải chịu đựng truyền cả sang tôi, làm lưng tôi toát mồ hôi lạnh.

Biết chuyện cô bé mà bản thân luôn hành hạ bởi nghĩ rằng đó là con gái của gã đàn ông đáng ghét, lại chính là con ruột của mình... hẳn là ông ta vô cùng tuyệt vọng. Điều ông ta đạt được sau khi bán linh hồn cho ác quỷ và quay ngược thời gian, cuối cùng lại là tội ác làm vậy bản và hủy hoại con gái ruột của mình.

Amemiya gục người xuống sàn, tà váy mở rộng, ôm chặt lấy thân thể của mình

và khóc rầm rức.

Chị Tooko nhẹ nhàng nói với Amemiya.

- Hotaru... Em đã biết Kurosaki là cha đẻ của mình đúng không? Bà giúp việc Wada đã giao cho em lời nhắn của mẹ để lại. Chuyện ấy được ghi trong cuốn Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm của George MacDonald mà mẹ em đã đọc hồi còn nhỏ đúng không...?

Chị đã nhìn thấy bộ MacDonald toàn tập trên giá sách của căn phòng dưới hầm. Chỉ thiếu đúng một cuốn Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm nhưng lại có Công chúa nhẹ cân do một nhà xuất bản khác phát hành. Vì tuyển tập truyện đồng thoại của MacDonald không còn được in

nữa, nên không thể chuẩn bị được một cuốn giống hệt phải không?

Tại sao chỉ thiếu cuốn Cậu bé ban ngày và cô bé ban đêm? Rồi chị nghe Konoha nói rằng Amemiya đã đọc cuốn sách đó trong thư viện, và mặt trong của nó có viết những dãy số. Konoha cũng kể cho chị cả chuyện bà giúp việc Wada đã trao lại vật mà Kayano gửi gắm cho con gái vào ngày sinh nhật của Amemiya...

Đôi vai gầy của Amemiya run lên khi cô ấy bật khóc nức nở.

- ... Mẹ là một người tồi tệ... Bố lúc nào cũng lo cho gia đình vậy mà mẹ đã luôn lừa dối ông... Em không phải con gái của bố... Mà lại là con ruột của gã

đó... Cuốn sách ấy viết đầy rẫy những tình cảm mẹ dành cho hắn... “Em yêu anh... Em yêu anh... Dù cơ thể có bị hủy hoại thì linh hồn em lúc nào cũng ở cạnh anh... Anh là em và em cũng chính là anh... Anh quan trọng hơn cả bản thân em... Thế nên, dù có phải đánh đổi bằng niềm hạnh phúc được ở bên anh đi nữa, em cũng muốn mở ra cho anh một tương lai tươi sáng... Thực ra anh rất sáng dạ, nhanh nạy, lại đầy dũng khí, chỉ cần để ý đến diện mạo một chút thôi, chắc chắn sẽ là một người tuyệt vời không thua kém bất kỳ ai...”

Nỗi tuyệt vọng chất chứa trong giọng nói run run và bộ dạng khóc lóc sứt sùi của Amemiya.

- ... Tại sao mẹ để lại cuốn sách ấy cho em cơ chứ? Còn nhét cả mảnh giấy có ghi gợi ý “Bắt đầu bằng “K” trong “Kayano”. Vì sao lại muốn cho em biết những chuyện này.

Dù chỉ trong suy nghĩ, chắc chắn mẹ cũng chẳng bao giờ ngờ rằng em bị biết thành kẻ thế thân cho mẹ và được dạy cho thứ mật mã đó... Dù không có gợi ý kia, em vẫn đọc được chúng một cách trôi chảy. Trong khi bố yêu thương mẹ từ tận đáy lòng thì em đã phải đọc thư tình của mẹ gửi cho một gã đàn ông khác không phải bố. Mẹ đã phản bội bố, người luôn xoa đầu và vui vẻ nói với em “Con giống mẹ ghê”, người vừa mỉm cười vừa nói có thể kết hôn với mẹ đúng là một điều hạnh

phúc... U, mẹ là kẻ xấu xa nhất. Bố thật đáng thương”.

“Tớ cũng nghĩ là nếu có thể đi đến một thế giới khác ở nơi xa xôi nào đó thì tốt biết mấy... Giống như cô bé trong cuốn sách này... Nếu tớ cũng có thể đi tới thế giới ban ngày thì tuyệt biết bao...”

“Chuyện đó là bí mật. Mình không được phép tiết lộ cho bất cứ ai.”

Trong phòng đọc của thư viện, Amemiya thì thầm buồn bã, ôm cuốn sách cũ vào ngực.

Tại phòng hóa học, Kayano nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi đồng tử mong manh như chỉ chực tan biến.

Một cô gái nhỏ một mình gánh vác sự thực bị phơi bày sau 17 năm, quả là một điều vô cùng tàn nhẫn.

Amemiya đã ôm bí mật ấy trong lòng và một thân một mình dưới vực thẳm của bóng tối.

Rốt cuộc mọi chuyện rồi sẽ thành thế nào đây? Phải làm thế nào mới cứu được Amemiya và Kurosaki?

Bây giờ chúng tôi chẳng thể làm gì khác ngoài nín thở và dăm dăm nhìn cô ấy thôn thức. Khẩu súng tuột khỏi tay Kurosaki, va xuống nền nhà phát ra một âm thanh sắc lạnh. Ông ta quỳ gối xuống sàn, tay ôm đầu, không rõ định xưng tội hay sám hối, lẩm bầm từng câu đứt

quãng.

- Con gái sao... Nếu tôi biết từ đầu...
Nếu có thể gặp nhau như cha con...

Người này đã không còn là ác quỷ nữa,
chỉ là một con người yếu đuối, giống như
chúng tôi.

Amemiya lắc mạnh gương mặt nhòe
nước mắt và đứng dậy.

- Thôi đi! Đừng có làm ra vẻ ăn năn...
Quá muộn rồi. Khoảng thời gian tôi bị
ông làm cho khốn khổ sẽ không quay trở
lại. Thế mà giờ ông định hối lỗi để làm
bản thân thanh thản sao. Tôi không cho
phép! Tôi sẽ căm hận ông suốt đời...!

Đôi mắt đỏ ngầu lóe sáng, cô ấy gào lên

bằng giọng vỡ òa.

- Tôi oán hận ông! Tuyệt đối, tuyệt đối, không tha thứ! Tôi căm ghét ông nhất trên đời này! Ghét đến phát buồn nôn ấy!

Bộ dạng cúi gục đầu của Kurosaki, nhỏ bé và đáng thương, ngập tràn đau đớn, trông như ông ta có khả năng nhặt khẩu súng đang rơi dưới sàn lên và tự sát ngay lập tức.

Nhưng...

Cùng với tất cả nỗi đau bị dồn ép ra ngoài cùng một lúc, tôi chợt nhớ lại những từ mà Ryuuto vừa hét lên lúc nãy.

Amemiya biết Kurosaki là bố đẻ của mình nhưng Kurosaki không hề biết điều

đó cho đến tận lúc này.

Nếu vậy, tại sao ông ta lại nói “Chúng ta sẽ không gặp lại” và rời khỏi dinh thự chứ? Tại sao ông ta giải phóng cho Amemiya?

Có thật Kurosaki đã sống ở dinh thự đó từ đầu không? Bà chị nhân viên văn phòng Saeko có nói gần đây giám đốc rất hay ở lại căn hộ thuê bên ngoài. Ryuuto cũng kể là những lần cậu ấy ghé vào thì trong nhà hoàn toàn không thấy sinh khí.

Liệu có phải trong căn nhà ấy chỉ có mình Amemiya không? Phải chăng chuyện Kurosaki rời bỏ Amemiya đã xảy ra từ trước.

*Nhưng nếu Kurosaki đã rời bỏ
Amemiya thì cô ấy đâu cần phải kết hôn
để đòi lại tự do của mình nữa.*

Vậy mà, tại sao cô ấy lại cất công gọi
ông ta tới nhà thờ, cố tình ném ra những
ngôn từ đầy khiêu khích? Vì mục đích
phục thù sao? hay đơn thuần là muốn làm
tổn thương ông ấy?

Không. Chắc chắn không chỉ có thế.

Tôi chỉ là một người đọc không hơn,
nhưng đúng như chị Tooko đã nói, chính
vì ở vị trí người đọc nên có thể phát hiện
được nhiều điều. Chẳng phải cả Kayano
và Amemiya, bằng lời nói và ánh mắt, đã
cho tôi rất nhiều gợi ý hay sao?

Phải, câu chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Vẫn còn sự thật chưa được làm sáng tỏ.

Trong căn phòng dưới hầm tối, cảm xúc của Amemiya đối với Kurosaki chỉ có lòng căm hận thôi sao? Hoàn toàn không có một tình cảm nào khác?

Hơn nữa, vì sao Amemiya lại có mặt ở bệnh viện?

Mục đích thật sự của Amemiya là...

A... Nhưng chuyện đó...

Đầu và tai tôi nóng bừng lên như bị lửa đốt, tôi quay về phía Amemiya và hỏi.

- Amemiya, tại sao bạn đâm Ryuuto?
Mình nghe nói bạn hẹn hò với nhiều bạn

traí bắt đầu từ năm nay. Thời điểm đó đã xảy ra chuyện gì giữa các người sao?

Bờ vai của Amemiya giật thót rồi cô ấy quay ra nhìn tôi. Tôi tiếp tục nói bằng giọng khàn khàn run run trong cổ họng và tâm trạng như muốn khóc.

- Này, tại sao bạn lại hoảng sợ đến vậy trước chuyện bạn là con gái của Kurosaki bị bại lộ? Tại sao bạn không nói cho Kurosaki về lời nhắn của mẹ mình? Vì sao bạn luôn giấu giếm cuốn sách ghi lại những cảm xúc của mẹ? Vì cảm thấy tội lỗi với bố sao? Cứ cho là vậy, thì vì sao bạn lại phải ý thức về tội lỗi với bố mình cơ chứ?

Amemiya lắc đầu liên tục, giống như

đang phủ nhận giọng nói vang vọng trong tim mình. Khi cô ấy làm thế, những giọt nước mắt lại trào ra lũ chã từ đôi mắt đỏ ngầu.

Tình trạng của Amemiya trông cực kỳ không ổn, sắc mặt càng ngày càng xấu đi, vàng trán lấm tấm mồ hôi, có vẻ cô ấy đang vô cùng đau đớn.

Mặt Kurosaki cũng tái mét, hai tay ôm ghì lấy bụng và nghiến chặt răng.

Tôi cầu mong suy nghĩ của mình là sai lầm. Nếu mọi chuyện đúng như vậy, Amemiya thực sự rất đáng thương.

Tôi thậm chí cầu nguyện trong đầu, nỗ lực đến mức hai thái dương đau nhức và đầu

như muốn nứt làm đôi. Bên cạnh tôi, chị Tooko mở cuốn tập vẽ trong tay cho Amemiya xem. Trong đó có vẽ một cậu bé mang đôi mắt xanh...

- Hotaru, bức tranh này là em vẽ phải không? Cậu bé này có phải là Aoi...?

Amemiya vừa khóc vừa lắc đầu.

-... Khô...ng

Cô ấy thở càng lúc càng khó nhọc. Chị Tooko khẽ thì thầm, mắt rơm rớm.

- Chắc hẳn mẹ đã kể cho em nghe câu chuyện về cậu bạn thân thiết từ nhỏ của mình... Mẹ cũng cho em xem cả ảnh nữa đúng không...

- Không... Không đúng...

Làn da trắng trong suốt của Amemiya dường như càng trong suốt hơn, hơi thở của cô ấy trở nên hỗn loạn.

- Bức tranh này được vẽ rất chi tiết bằng những nét mềm mại. Ít nhất chị chắc chắn rằng, Hotaru không hề hận “Aoi”.

Giọng nói của chị Tooko có cảm giác đang nhòe đi giống như đôi mắt vậy, lấp lánh một nỗi buồn sâu sắc.

Nhưng, chị Tooko...

- Hãy nói những cảm xúc thật của mình đi, Hotaru. Hai người có thể làm lại từ đầu mà.

Nhưng, chị Tooko... Tôi thì thâm trong lòng với một thứ cảm xúc chỉ chực tuôn trào. Đó chắc chắn không phải một câu hỏi đúng đắn.

Giọng nói của Amemiya run rẩy. Một giọng nói đủ khiến người nghe cũng cảm thấy đầy đau đớn.

- Không, không. Thời gian không còn nữa rồi. Thời gian hết mất rồi.

Đôi chân mảnh khảnh lão đạo, thân thể gầy gò của cô ấy đổ sụp xuống như một cuống hoa héo tàn.

- Hotaru!

- Hotaru!

Ryuuto và chị Tooko la lên, Kurosaki đứng bật dậy lao về phía Amemiya.

Với đôi mắt trợn trừng hằn tia máu, miệng mở lớn, như thể trái tim của chính ông ta sắp nổ tung.

Đúng vào lúc ông ta định đỡ Amemiya dậy khỏi tư thế quỳ gối dưới sàn, cô đã hất bàn tay đó ra và hét lớn.

- Đừng có chạm vào tôi!

Khuôn mặt của Kurosaki đanh lại.

Mồ hôi chảy dài như những viên châu, Amemiya vừa thở khó nhọc vừa run rẩy. Giờ thì dù đứng từ góc nhìn của ai đi nữa cũng sẽ nhận ra rõ ràng rằng tình trạng cơ thể của Amemiya đang hoàn

toàn không ổn.

Sự hồi hận dâng ngất trào lên trong lồng ngực. Tại sao tôi không nhận ra sớm hơn? Thứ mùi sạch sẽ mà tôi ngửi thấy kéo theo cảm giác bất an khi được Kayano ôm chặt ở phòng hóa học. Đó là mùi được phẩm... mùi của bệnh viện.

Vì sao tôi lại không nhận ra chứ?

Người có bệnh không phải là Kurosaki.

Kayano đã thì thầm “Đến lúc rời xa thế giới này rồi”. Amemiya mà tôi trông thấy từ cửa sổ phòng bệnh. Gợi ý lúc nào cũng ra trước mắt tôi, vậy mà...

Người không còn thời gian nữa là Amemiya.

Có lẽ chỉ mình chị Maki biết chuyện. Chị ta nhìn đăm đăm chị Amemiya và Kurosaki bằng vẻ mặt nghiêm nghị, bằng ánh mắt bình tĩnh như thể chị ta coi việc tiếp tục quan sát câu chuyện này cho đến phút cuối mà không ngoảnh mặt đi là nghĩa vụ của mình.

Tôi rùng mình trước phong thái đó của chị Maki.

Rốt cuộc chị mong mỗi cái kết như thế nào hả?

Amemiya vừa thở gấp vừa thì thào với vẻ ân hận.

- Đã tiêm thuốc rồi cơ mà... Tôi được chú Takamizawa đưa tới bệnh viện, ngày

nào... ngày nào cũng tiêm, thế mà...
Thuốc hết tác dụng ngay lập tức... Chẳng
bao lâu nữa tôi sẽ chết, giống như mẹ
vậy.

Cô ấy chậm chậm ngược lên hướng ánh
nhìn về phía Kurosaki. Mặt Kurosaki giờ
chỉ còn một màu xanh mét.

- Ông... cũng biết phải không? Cho nên
cái đêm nửa năm về trước, ông mới dùng
tay siết cổ tôi và định giết tôi mà? Lúc
đó, tôi chưa biết mình có bệnh và sẽ
chết. Con giận dữ đối với tôi, sự tuyệt
vọng của ông và cả ý định thực sự muốn
giết chết tôi, tôi cảm nhận được tất cả...

Gương mặt Amemiya trở nên nhăn nhó.

- Tôi... trong lúc cổ họng bị siết chặt, đã nghĩ rằng cứ thế bị giết thế này luôn cũng không sao. Tôi cứ tin rằng vì tôi đóng vai mẹ mình không đạt nên ông hiểu ra rằng tôi và mẹ là hai người khác nhau, chính vì thế mà ông trở nên căm ghét tôi, không còn cần tôi nữa... Nếu thế, tôi bị giết cũng được... Nhưng...

Lông mày trĩu xuống, nỗi buồn sâu thẳm hiện lên trong đôi mắt cô ấy. Nhưng ngay sau đó, sự căm hận như ngọn lửa bùng lên thế chỗ.

- Ông vừa siết cổ tôi vừa nói “Vĩnh biệt Kayano, kẻ phản bội” phải không?

Kurosaki mang vẻ mặt như vừa bị đâm một nhát chí mạng vào tim.

- Ông chỉ không thể chấp nhận việc Kayano đã chết... Ông chỉ không thể tha thứ cho Kayano vì đã tự ý phát bệnh và rời bỏ thế giới này trước ông. Ông tuyệt vọng trước việc sẽ một lần nữa bị Kayano bỏ lại, nên ông nghĩ rằng thà giết tôi trước bằng chính tay mình còn hơn.

Trong mắt ông chỉ có mỗi mẹ mà thôi!
Không hề có Hotaru ở đâu cả!

Vì thế... lúc đó tôi đã khóc. Thật đau đớn nếu phải chết khi vẫn là Kayano...
Và rồi, tay ông rơi lỏng ra. Khi tôi nói “Tôi không phải là mẹ”, gương mặt ông trở nên sững sờ, buông tay khỏi người tôi, ra khỏi nhà và từ đó mãi không về nữa! Ông nghĩ rằng vì tôi không phải là

Kayano nên đến giá trị để giết cũng không còn nữa! Ông vứt bỏ tôi để chạy trốn!

Bão... nổi lên cuồng loạn.

Cơn bão dữ dội, đánh đổ cây, bào mòn đá.

- Khi ông bỏ đi, tôi không biết sẽ phải làm gì. Tôi không thể ăn được gì. Chính ông đã biến tôi thành thế này!

Một tháng trước, khi nghe chú Takamizawa nói chuyện với bác sĩ ở bệnh viện và biết được mình sẽ chết, cuối cùng tôi cũng hiểu được tại sao ông lại định giết tôi. Để xác nhận chuyện đó, tôi đã đến công ty của ông nhưng ông

không chịu gập. Tôi đã vừa đu trên xích đu trong công viên giữa đêm vừa cười đầy. Ông đúng là một kẻ hèn nhát.

Vì sợ phải nhìn thấy cái chết của tôi – người giống hệt mẹ, ông đã bỏ chạy. Thế nhưng, hễ tôi hẹn hò với ai thì ông lại tìm cách xua đuổi người đó xa khỏi tôi. Cho dù vậy, ông vẫn không về nhà. Tôi lại gần thì ông bỏ chạy. Tôi để mặc cho mưa trút xuống mình và phá ra cười, sao lại có gã đàn ông hèn ké, nhát gan, yếu đuối đến thế cơ chứ! Chính lúc đó tôi nảy ra suy nghĩ sẽ phục thù ông. Trước khi chết, tôi sẽ cướp đi mọi thứ của ông, sẽ để sự trả thù của tôi ghim sâu vào tâm trí ông cả đời không thể xóa bỏ!

Những ngôn từ tuôn ra cùng nước mắt, nghe như một lời tỏ tình.

Dù cô ấy hét lên rằng mình sẽ trả thù thì đôi mắt đang ngược lên nhìn Kurosaki kia lại nói lên một thứ cảm xúc hoàn toàn trái ngược.

Vì sao Amemiya không truyền lại lời nhắn của Kayano cho Kurosaki?

Vì sao cô ấy phủ nhận việc mình là con gái của ông ta đến mức ấy...

Ryuuto từng nói: “Cảm xúc mạnh mẽ nhất của con người là lòng căm hận. Khi có sự oán hận, tình yêu lại càng dài lâu. Chính vì yêu nên mới có thể tiếp tục căm hận, chính vì căm hận nên mới có thể

tiếp tục yêu”.

Một Amemiya đu đưa trên chiếc xích đu, nhìn trân trân vào bóng tối trong đêm giông bão.

Một Ryuuto đã đem lòng yêu Amemiya ấy.

Khoảnh khắc ấy, gương mặt đầy thống khổ, Ryuuto tựa người vào băng ghế, trân trân nhìn Amemiya khi cô ấy liều mạng trút sự căm thù lên một người đàn ông khác.

Thế rồi, cả chị Tooko cũng...

- Hai người có thể làm lại từ đầu mà.

Chắc rằng chị Tooko đã hiểu câu nói đó

chỉ là một lời cầu nguyện không bao giờ trở thành hiện thực.

Bằng ảo tưởng ấy, chị Tooko đã khuấy động cơn bão Amemiya luôn giữ chặt trong lòng.

Chị ấy đã đưa bí mật của Kayano ra ánh sáng, chứng minh rằng thực sự Amemiya và Kurosaki không ai cần phải chịu đau đớn trong đói khát cả. Từ giờ về sau, chỉ cần hai người bước đi trên con đường đúng đắn thì có thể lấp đầy cái bụng rỗng không của mình, bao nhiêu lần cũng được.

Để sửa chữa quá khứ thì cứ quay ngược thời gian là được. Đó là một câu trả lời thật dễ dàng. Nhưng, *thời gian không*

thể quay trở lại!

Đó là chuyện hoàn toàn không thể!

Điều ước của tôi cuối năm lớp 9, dù có cầu nguyện nhiều đến đâu cũng không thể trở thành hiện thực.

Lấy lại khoảng thời gian đã mất khi ta đi sai đường và trở về vị trí cũ là việc con người không làm được.

Và chị Tooko dù ăn các câu chuyện và có trí tưởng tượng không giới hạn thì chị ấy cũng không phải đáng toàn năng.

Giống như chúng tôi, chị Tooko – một học sinh cấp ba, chỉ là một “cô gái văn chương”, một người đọc truyện đơn thuần mà thôi.

Trong thế giới chúng ta đang sống, thực sự có những chuyện dù chúng ta cố gắng làm gì đi nữa cũng không thể thực hiện được... và cả những cơn đói khát dù làm gì cũng không thể lấp đầy...

Chị Tooko đứng im như khúc gỗ, đôi mắt đen ánh lên nỗi buồn.

Amemiya tiếp tục trút ra ngoài lòng hận thù mang danh tình yêu và vươn cánh tay gầy như cành cây khô về phía Kurosaki. Gương mặt nhăn nhó chất chứa nỗi buồn đầy tuyệt vọng.

- Thứ tình cảm trong tôi mà tôi nghĩ đó là tình yêu dành cho ông chính là lời nguyện của mẹ. Chắc chắn là mẹ... đang tiếp tục sống bên trong tôi. Đây không phải là

cảm xúc của tôi.

Mặc dù phủ nhận, nhưng cả bàn tay trắng xanh lẫn ánh mắt như đang tìm kiếm nơi dựa dẫm của cô ấy đều hướng cả về Kurosaki.

Amemiya bám lấy người Kurosaki như thể sắp ngã nhào, vùi mặt vào ngực ông ta và sụt sùi khóc.

- Nhưng... nếu không có ông thì tôi cũng không tồn tại. Dù tôi ở đâu thì tâm hồn tôi cũng quay về căn phòng màu xám dưới tầng hầm đó.

Amemiya cự tuyệt chuyện ăn uống, chối bỏ hiện thực, ước nguyện được sống trong cảnh cầm tù dưới tầng hầm mãi

mãi.

Chỉ có điều đó... mới là hiện thực của Amemiya.

Vì điều đó, cô ấy đã khiêu khích Kurosaki nhằm gọi ông ta quay về khu vườn thu nhỏ của họ.

Người muốn quay ngược thời gian, không chỉ có một mình Kurosaki.

Amemiya cũng thế.

Hắn Amemiya cũng không biết đó là yêu hay hận nữa. Nhưng dù như vậy, Amemiya vẫn muốn ở cùng Kurosaki trong khoảng thời gian cuối cùng còn sót lại. Cô ấy muốn Kurosaki không xem cô là mẹ nữa mà nhìn nhận cô là chính bản

thân cô.

Đêm này qua đêm khác, khi đi lang thang với thân phận Kayano, Amemiya vẫn luôn kiếm tìm một mình Kurosaki mà thôi.

Kurosaki và Amemiya, quả thực rất giống nhau, không hề gây chút cảm giác xung khắc nào, cứ như ngay từ đầu họ là hai người cần phải ở bên nhau vậy.

Đương nhiên rồi, vì hai người họ là cha con.

Nhưng đối với hai người ấy, đặc biệt là với Amemiya, chuyện đó không có ích gì cả.

Dường như Kurosaki đang lưỡng lự xem nên đỡ lấy Amemiya hay ôm chặt cô ấy. Gương mặt nhăn nhó vì đau khổ, ông ta thì thầm bằng giọng trầm thấp nghèn nghẹn.

- Ta không muốn... trao cô cho bất kỳ ai. Đúng như cô nói, ta sợ phải chứng kiến cái chết của cô nên đã bỏ chạy khỏi căn nhà đó, nhưng lại không thể từ bỏ cô... Dù ở đâu, làm gì, ta cũng nghĩ về cô.

Mỗi khi định ăn cơm thì cơn buồn nôn lại trào lên... khiến cho ta không thể... ăn được chút gì.

Những ngón tay thon gầy dừng lại ngay trước khi chạm vào tóc Amemiya như ngàn ngại và rồi nắm lại thật chặt.

- Mỗi khi nhìn thấy cô bước bên người đàn ông khác, ta cảm thấy cực kỳ buồn nôn... đầu nóng bừng và bị thôi thúc bởi ham muốn giết chết gã đó. Khi ta nhận được lá thư cô viết thông báo là sẽ kết hôn, ta có cảm giác... thế giới sẽ sụp đổ ngay trước mắt...

Những từ ngữ chất đầy đau thương và hối tiếc thoát ra từ bờ môi khô khốc.

... Thật sự... nếu có thể gặp nhau... với thân phận là cha và con gái...

Lông mày chị Tooko trĩu hằn xuống, gương mặt như sắp òa khóc ngay lập tức.

Ryuuto nắm chặt lấy thành ghế và cắn chặt môi.

Tôi cũng có cảm giác trái tim mình bị tóm lấy và xé toạc.

Bởi vì đối với Amemiya, đó là câu nói tàn nhẫn nhất của Kurosaki.

Bởi vì người ta không thể không nhận ra câu nói đó có nghĩa là người ông ta yêu nhất từ đầu đến cuối chỉ có Kayano.

Đó có lẽ là hiện thực không hề may mắn

dối trá. Nhưng lời nói ấy cũng chắc chắn không phải Amemiya trêu chọc đến mức đánh đổi sinh mạng của mình.

Amemiya vung cánh tay quần băng lên và đâm vào ngực Kurosaki.

Khuôn mặt vẫn vùi vào ngực Kurosaki, bằng chút sức lực cuối cùng còn sót lại, cô ấy đâm vào ngực ông ta hết phát này đến phát khác trong câm lặng, như muốn thể hiện nỗi hận đến mức không chịu nổi.

Kurosaki cắn chặt răng chịu đựng, khẽ rên lên nho nhỏ.

Cuối cùng, Amemiya đứt hơi, vòng hai tay ôm lấy cơ thể Kurosaki.

Sự kinh ngạc hiện lên gương mặt của

Kurosaki.

- ... U, mặc dù tôi cảm hận ông... Dù tôi không yêu thương gì ông, nhưng... tôi cũng từng thấy giấc mơ mà ở đó tôi là nhân vật chính của một câu chuyện khác và gặp ông với tư cách là con gái của ông... Tôi cũng từng mơ ước được sống trong một gia đình bình thường hạnh phúc, có mẹ, có ông... Nếu thế thì sẽ chẳng ai trở nên bất hạnh cả... Cả bố, cả cô Reiko, rồi cả ông và tôi nữa... Mọi người sẽ không ai phải đau khổ cả...

Amemiya ngẩng mặt lên.

Tôi sẽ sống người.

Tôi có thể thấy Amemiya dường như sắp

sụp đổ bởi nỗi đau hành hạ cả cơ thể lẫn tâm hồn. Nhưng khi cô ấy ngược lên nhìn Kurosaki bằng gương mặt nhòa nước mắt, ngay sau khoảnh khắc bốn mắt gặp nhau, đôi đồng tử nâu đen dẫm lệ khổ đau, chậm chậm ánh lên một nụ cười.

Những giọt nước mắt ứa ra rơi lã chã từ khóe mắt.

Dù phủ nhận tình cảm với người mình yêu nhất trên đời, dù biết rõ rằng đó là một tình yêu không bao giờ được đáp lại, giây phút cuosic ùng của cuối cùng, cô ấy vẫn giữ nét mặt trong sáng thuần khiết...

Kurosaki mở to mắt vì kinh ngạc.

Amemiya cũng nhìn lại người cô yêu đến mức căm hận, đôi mắt nheo lại hiền hòa, rồi thì thầm với giọng mềm mại mong manh.

- Bố...

Có lẽ tôi sẽ không thể nào quên nổi... vẻ choáng váng gần như phát điên trên gương mặt Kurosaki lúc ấy, đôi đồng tử trong veo tĩnh lặng của Amemiya ngược lên nhìn khuôn mặt đó và những giọt nước mắt đã lăn trên má.

Amemiya tựa đầu vào ngực Kurosaki và khép mắt lại.

Sau đó, cô ấy không mở mắt ra thêm một lần nào nữa, và một tuần sau trút hơi thở

cuối cùng trên giường bệnh

Chương kết: Và, chúng tôi...

Cô ấy vừa cười nhẹ “Câu chuyện này giống bản thân em quá nên chẳng thể đọc đến cuối được” vừa đưa cuốn sách ra trả.

- Em nghĩ Catherine không cần thiết phải kết hôn với Edgar. Giả sử có nghèo khổ đi chăng nữa, được ở bên Heathcliff là tốt rồi. Nếu làm thế thì không ai phải trở nên bất hạnh quá.

Một cô bé đã từng không hề vị kỷ. Cô bé đã từng rất hiền lành, dường như luôn mỉm cười âm thầm, ôm trong lòng những bí mật tựa như một giấc mơ.

Nhưng giờ đây, cô bé ấy đang nhìn thẳng vào mắt tôi, nói rõ ràng cảm xúc của mình bằng một chất giọng bỏng cháy.

“Nếu em là Catherine, em sẽ ở bên Heathcliff cho đến cuối cùng. Tuyệt đối sẽ không để anh ấy phải đơn độc... Nhưng Heathcliff vẫn luôn yêu Catherine dù cho người đó đã phản bội mình... Đến mức kể cả sau khi Catherine chết, anh vẫn bới mộ cô ta lên và gọi vong hồn cô ta quay về... Hẳn là dù những người phụ nữ khác có dành tình cảm cho Heathcliff bao nhiêu đi nữa, thì đối với Heathcliff chỉ có Catherine là người yêu vĩnh cửu mà thôi...”

Lúc này, cô bé đang phải chống chọi với bệnh tật, bác sĩ còn chẩn đoán là có khả năng cô bé không còn sống được lâu nữa. Không biết cô ấy đã nhận ra chuyện đó từ lúc nào.

Khi biết rằng không lâu nữa cô bé sẽ biến mất khỏi thế giới này, tôi quyết định sẽ viết ra câu chuyện của cô ấy. Việc đó đối với tôi là lần thử nghiệm đầu tiên. Thành thật mà nói, tôi viết văn rất dở. Vẽ tranh thì bất cứ lúc nào tôi cũng có cảm hứng ở mức cao nhất nhưng viết văn thì đúng là một sự khổ hạnh.

Dù vậy, tôi vẫn bắt đầu viết câu chuyện của cô bé với người đàn ông

đó.

Có phải tôi muốn lưu lại bằng chứng cô bé đã từng sống, hay là tôi muốn bề cong con đường cô bé cùng người đàn ông đó đang đi rồi qua đó quan sát họ và tạo ra một kết thúc trong chính tâm trí của mình... điều đó chính tôi cũng không hiểu rõ.

Khi vẽ tranh, tôi vô cùng tự do, có thể nhìn thấu được mọi thứ, có cảm giác như mình có thể chi phối tất cả, nhưng khi viết, tôi thấy vô cùng bất an, không sao dự đoán trước được rồi câu chuyện sẽ đi về đâu cả.

**Tôi gặp cô bé lần đầu tiên là hồi cấp
hồi.**

Tôi lớp 8, cô bé lớp 7, cùng thuộc câu lạc bộ mỹ thuật của trường.

Thời điểm đó, cả ông và bố đều chưa đề cao cảnh giác tôi, dù tôi có vẽ tranh cũng không nói gì cả. Chà, có lẽ họ coi đó là một sở thích và nghĩ cũng chẳng có gì xấu cả. Việc dòng học được biết đến từ thời Heian là niềm tự mãn của ông. Ông quản lý trường học, ngoài ra cũng nắm giữ không biết bao nhiêu công ty khác, trải tầm ảnh hưởng và mối quan hệ của mình lên tất cả các lĩnh vực. Tôi rất nhiều lần phải kinh ngạc rằng đến những lĩnh vực như thế này mà vẫn có người chịu tác động của ông hay sao.

Từ khi còn bé, mọi việc của tôi đều do ông quyết định. Tôi chỉ tuân theo và không được phép khước từ bất cứ thứ gì ông sắp xếp sẵn, từ sở thích, những thứ tôi học, trang phục cho đến bạn bè.

Thế giới bao quanh tôi lộng lẫy với những con người có địa vị cao nhưng gò bó kinh khủng, có lẽ vì thế mà mẹ càng ngày càng trở nên chán ghét thế giới ấy. Khi tôi học lớp 2, mẹ li hôn với bố rồi rời khỏi nhà.

Mẹ là người nước ngoài, sinh ra ở Ireland thuộc vương quốc Anh. Tôi nghĩ một người tự do tự tại luôn nói thẳng ra miệng những điều mình bất mãn như mẹ mà về làm dâu một gia

đình câu nệ lễ nghi và cứng nhắc như thế này, đã thế còn chịu đựng được điều đó đến bảy năm quả là một việc phi thường. Hiển nhiên là ông không ưa người mẹ tự phụ xuất thân trong một gia đình ngoại quốc tầm thường nên sau vụ li hôn, ông hoàn toàn cảm đoán không cho tôi gặp mẹ.

Càng lớn, cả bề ngoài lẫn tính cách của tôi càng giống mẹ, và điều đó có lẽ khiến ông vô cùng bất mãn. Năm lớp 9, tôi có một bài tập về nhà yêu cầu viết đoạn văn với tiêu đề “Mơ ước tương lai”, tôi đã viết rằng tôi muốn mình vừa đi du lịch nước ngoài vừa vẽ tranh kiếm sống. Đọc được bài tập làm văn ấy, ông cực kỳ phẫn nộ và bắt đầu giáo

huấn tôi “Việc của cháu là tìm một người chồng và thừa kế cái nhà này, cho nên mấy chuyện vẽ vờ này nọ là không được phép”. Có lẽ đầu ông, việc mẹ bỏ nhà ra đi vẫn còn đó, nên ông đang cảnh giác tôi cũng sẽ rời khỏi nhà giống như mẹ.

Sau khi tốt nghiệp cấp hai, tôi theo học tại một học viện do ông điều hành, nhưng lần này không được phép tham gia câu lạc bộ mỹ thuật nữa. Tôi bị gán cho một mớ lí do chẳng có chút cơ sở nào như vì gia đình tôi đời này qua đời khác là thành viên của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng giàu truyền thống và giữ vị trí nhạc trưởng nên tôi cũng phải như thế.

Vì tôi biết có cái lợi ông cũng vô ích nên tôi đã đặt ra điều kiện.

Đổi lại việc tôi vào câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, tôi sẽ nhận được một căn phòng mà tôi được quyền sử dụng tùy thích. Tôi sẽ được vẽ tranh ở đó nếu tôi muốn. Tôi sẽ không vẽ bên ngoài nơi đó.

Ông miễn cưỡng chấp nhận điều kiện đó và tôi có được xưởng vẽ của riêng mình.

Dù nó ở bên trong hội trường hòa nhạc và tôi cảm giác được ý xấu của ông, nhưng thôi, cũng được.

Miễn là tôi đạt kết quả tốt, và vẫn

vung cây gậy chỉ huy thì cũng gần giống với hồi cấp hai, tôi chẳng mấy khi bị nói này nói nọ. Chắc hẳn ông nghĩ rằng nếu ép tôi quá thì lúc nào cũng sẽ rời khỏi nhà và khi ấy thì thật phiền toái. Khi còn ở trong tay ông, tôi sẽ được hưởng nhiều đặc quyền và có thể sử dụng chúng. Có vẻ ông rất vui mừng khi thấy tôi giỏi trong việc sử dụng người khác. Thế nhưng, dù tôi có thể chi phối hành động của người khác, nhưng lại không thể chi phối hành động của chính mình.

Quay lại câu chuyện của cô ấy.

Vì tính cách cô bé nhún nhường và luôn cư xử đúng mực nên trong

khoảng thời gian ở câu lạc bộ mỹ thuật, chúng tôi gần như không nói chuyện với nhau. Cô ấy thường lặng lẽ vẽ tranh một mình trong một góc phòng câu lạc bộ, trong khi xung quanh tôi luôn có rất nhiều người.

Ngày hôm ấy, không bị vây quanh bởi đám đông ồn ào, ngẫu nhiên trong phòng câu lạc bộ chỉ có mình tôi và cô bé. Cô ấy không nhận ra tôi bước vào phòng, nên vẫn đặt cuốn tập vẽ lên trên đầu gối và tô màu bằng cọ dùng cho màu nước. Gương mặt nhìn nghiêng với một nụ cười mỉm nhẹ nhàng nơi đầu môi ấy, quá sức đáng yêu và đầy vẻ hạnh phúc khiến cho tôi ngẩn ra như bị thôi miên.

Tính tò mò nổi lên, tôi bèn lén nhòm vào từ phía sau và thấy một cậu bé tầm tuổi cô ấy được vẽ trong cuốn tập.

Tóc được tô màu nâu sáng, mắt có một chút ánh xanh. Một bức tranh đẹp thuần khiết. Vậy mà, biểu cảm trên gương mặt cậu bé ấy lại phủ một đám mây đen u ám và cô độc.

“Cậu ta là bạn trai của em?”

Nghe tiếng hỏi, cô bé giật mình quay lại, đến hai tai cũng đỏ lựng hết cả lên.

“Không ạ... đây... là người mà em chưa từng gặp.”

Cô ấy kể chuyện một cách lộn xộn, nhưng tôi biết được rằng đó là cậu bé

trong tấm ảnh mà mẹ cô bé đã cho xem. Bộ dạng cuống quýt đó quả là rất dễ thương khiến tôi lại càng hỏi dồn thêm nữa, làm cô bé ôm ghì lấy cuốn tập nói với vẻ then thừng.

“Em có cảm giác lúc nào đó sẽ gặp được... nếu được thế thì tốt...”

Nhìn nét mặt ấy tôi hiểu ngay rằng cô bé đã phải lòng người con trai mà cô ấy chỉ biết qua bức ảnh. Ở cô thiếu nữ mơ mộng này có nét đáng yêu và thuần khiết, khiến tôi rất có cảm tình nhưng đồng thời, tôi cũng cảm thấy ghen tị đến mức lồng ngực đau nhức nhối.

Có lẽ vì tôi không được phép tự do đi tìm tình yêu của mình.

Chưa kể, từ thời điểm đó, tôi tự nhận ra rằng trong bản thân mình có một phần vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn, hoàn toàn không thể tưởng tượng ra hình ảnh chính mình khi yêu một cách hết mình không toan tính giống như cô ấy. Vì thế, tôi cảm thấy đổ kỵ với cô bé vì đã biết đến những cảm xúc như thế một cách hoàn toàn tự nhiên.

“À, chị ơi... Chuyện vừa rồi, chị đừng kể cho ai hết nhé.”

Nhìn cô ấy ngược lên đầy lo lắng, tôi đã hứa sẽ coi đây là bí mật của riêng hai đứa.

Sau ngày đó, tôi và cô bé không nói chuyện với nhau thêm một lần nào

nữ.

Bố và cô của cô ấy đột ngột qua đời, cô ấy bỏ câu lạc bộ mỹ thuật, mối liên kết của chúng tôi đã chấm dứt.

Dù trong lòng tôi có thấy bận tâm, nhưng tôi không đi gặp cô ấy cũng không hỏi thăm tình hình từ bạn bè hay giáo viên chủ nhiệm. Bởi vì quan hệ giữa chúng tôi chẳng thân thiết đến mức ấy.

Nửa năm sau đó tôi nhìn thấy cô ấy ở một bữa tiệc... khi tôi đang học lớp 9 còn cô ấy là học sinh lớp 8.

Cô ấy đi cùng một người đàn ông tóc nâu sáng đeo một cặp kính râm mỏng.

Tôi nghe chuyện từ một người quen, rằng ông ta là người giám hộ của cô bé, có vẻ là một kẻ đáng ngờ với kha khá tin đồn không mấy tốt đẹp.

Tôi có cảm giác như mình đã gặp người này ở đâu đó và len lén để ý ông ta. Lúc ông ta tháo kính ra để lau mồ hôi, tôi đã thấy đôi mắt ánh sắc xanh và xác nhận được ông ta chính là hình ảnh lúc trưởng thành của cậu bé trong cuốn vở vẽ.

Vậy là cô bé đã gặp được cậu bé trong mơ của mình rồi.

Đứng vịn vào cánh tay người đàn ông ấy, cô bé gầy kinh khủng và mang ánh mắt đờ đẫn vô hồn như một con búp

bê. Chỉ khi ông ta lên tiếng, bờ vai cô ấy mới giật thót lên, nhìn vào cứ có cảm giác cô bé sợ ông ta vậy. Nhưng dù như vậy, cô ấy vẫn bám chặt những ngón tay mảnh khảnh vào cánh tay ông ta như thể nếu buông ra thì cô ấy sẽ chết. Ông ta cũng không rời khỏi vị trí bên cạnh cô ấy một giây nào.

Tôi không biết thực chất mối quan hệ của hai người họ ra sao, nhưng tôi đã nghĩ cô bé vậy là được hạnh phúc.

Dù theo kiểu nào đi nữa thì cô ấy đã có được điều mà mình ao ước nhất rồi.

Hai người đó tựa vào nhau, trông hòa hợp như một cặp uyên ương. Như một ảo ảnh nhanh chóng tàn lụi, ánh mắt

thần thờ của cô ấy giống của một người ngủ lơ mơ khi đang thức vậy.

Sau đó một thời gian, tôi gặp cô bé trên hành lang của trường.

Tôi gọi cô ấy lại và hỏi “Em đã gặp được hoàng tử rồi hả?”. Sau một thoáng yên lặng, cô bết hít sâu một hơi rồi trả lời “Vâng”.

Trong câu trả lời ấy có quyết tâm và cả ý chí.

Thật là đẹp.

Tim tôi đập thình thịch, đầu gối khẽ run rẩy. Lúc này, cô bé vừa chịu đựng sự đối xử hà khắc của người đàn ông ấy vừa chịu đựng sự đối xử hà khắc

**của người đàn ông ấy vừa kiên cường
tin tưởng một ngày nào đó cả hai sẽ có
một tương lai êm đềm. Cô bé chưa biết
chuyện ông ta là cha ruột của mình.
Phải chăng vì thế mà cô mong muốn
một lúc nào đó người ấy sẽ không nhìn
nhận cô như mẹ mà là chính bản thân
cô.**

**Từ đó trở đi, tôi luôn quan sát cô bé và
người đàn ông đó.**

**Tuy không có cuộc nói chuyện thân
tình nào với cô bé, nhưng tôi yêu cầu
cấp dưới của ông điều tra giúp về
người đàn ông kia, và biết hết mọi
chuyện, việc ông ta là cậu bé mồ côi
từng sống trong nhà mẹ của cô ấy, làm**

cách nào để ông ta leo lên đến vị trí hiện giờ, ông ta biến cô ấy thành của mình như thế nào, và cả việc ông ta làm thế nào để chi phối cô ấy. Tôi nhận ra chuyện này thật giống với cuốn tiểu thuyết tôi mới đọc gần đây.

Cuốn sách có tiêu đề *Đôi gió hú...*

Tôi đã từ một người đọc đơn thuần trở thành nhân vật tham gia câu chuyện vào khoảng nửa năm về trước... nghĩa là khoảng đầu năm nay. Tôi không thể đứng nhìn cô bé gầy rộc đi, hết lần này đến lần khác ngất xỉu vì thiếu máu nên đã khuyên cô ấy đến bệnh viện kiểm tra. Tôi hoàn toàn không ngờ kết quả chúng tôi nhận được lại là sinh mạng

của cô ấy sẽ chỉ còn một thời gian ngắn nữa là kết thúc...

Bệnh viện đã liên lạc với ông ta với tư cách là gia đình của cô ấy.

Vì quá tuyệt vọng, ông ta đã định giết cô bé, nhưng lại không thể và bỏ ra khỏi nhà.

Cô bé bị bỏ lại một mình với cảm giác mất mát nghiêm trọng, nên không thể ăn bất cứ thứ gì nữa.

Tự xưng mình là Kayano, khoác lên người bộ đồng phục thủy thủ, cô bé lang thang hết đêm này qua đêm khác.

Từ lúc đó, tôi thường xuyên ghé nhà cô bé và nghe câu chuyện của cô.

Đó cũng là lúc tôi bắt đầu viết câu chuyện của hai người họ.

Trong khi viết, bản thân tôi bị bao vây bởi xúc cảm mãnh liệt bí ẩn mà chính tôi cũng không tài nào lý giải được, rằng phải thay đổi câu chuyện của hai người họ.

Tôi sẽ không để câu chuyện của cô bé và người đàn ông ấy kết thúc như thế này.

Tôi sẽ hoàn thiện câu chuyện đó!

Thế nhưng, quả nhiên tôi không có tài năng để trở thành tiểu thuyết gia. Đầu tiên là nhân vật nữ chính bắt đầu trở nên mất kiểm soát. Người đáng lẽ phải

là nhân vật nam chính cũng không hành động theo ý của tôi. Tiếp đó, những nhân vật tôi không lường trước cứ nối đuôi nhau xuất hiện rồi tham gia vào câu chuyện.

Amano Tooko, người luôn tự coi mình là “cô gái văn chương” là mối tình đơn phương của tôi suốt một thời gian dài. Từ khi nhìn thấy cô nàng lần đầu tiên, tôi đã bị hấp hồn bởi dáng vẻ nhỏ nhắn yêu kiều và khí chất thần bí. Tôi luôn nhắc đi nhắc lại rằng tôi rất muốn cô trở thành người mẫu cho bức tranh khóa thân của tôi nhưng đến lúc này tham vọng ấy vẫn chưa được thực hiện.

Ai mà ngờ Tooko lại dính dáng vào câu chuyện. Chưa hết, con trai của chủ nhà nơi Tooko đang ở nhờ là Sakurai Ryuuto lại hẹn hò với Hotaru...

Tôi dựng lên trò hù dọa ma quỷ nhằm dọa Tooko, và trên hết, cung cấp cho Tooko những thông tin vô hại với ý định giữ Tooko cách xa Hotaru.

Tooko sợ ma quỷ. Đương sự có ý định giấu giếm nhưng chỉ nhìn hành động và lời nói là tôi đã biết toàn bộ.

Hồi năm lớp 10, khi chúng tôi tham gia buổi thử thách lòng can đảm ở một trường học ven biển, cô nàng vừa nói “Chỉ có trẻ con mới làm cái chuyện hét loạn á á khi thấy ma thôi” vừa nắm

**chặt lọ muối nhỏ trong tay, không
buông ra cho đến tận phút cuối.**

**Từ phần giữa kế hoạch trở đi, bộ dạng
sợ hãi của Tooko dễ thương quá sức,
lại thêm cảm giác khoan khoái khi làm
chuyện xấu khiến tôi vô tình quá tay
một chút nhưng... tạm thời là đã đạt
được mục đích.**

**Thế nhưng cũng trong thời gian đó, tên
nhóc chuyên gây rối Sakurai Ryuuto
lại kết giao với đàn em của Tooko và
bắt đầu điều tra chuyện này chuyện
khác về Hotaru.**

**Vốn dĩ Hotaru đổi bạn trai từ người
này sang người khác là để thông qua
việc đó, cảm nhận sự hiện diện, ánh**

nhìn, bước chân, sự tồn tại của người ấy. Đối phương là những kẻ chẳng ra gì nên cũng có những lần cô ấy bị đánh, bị chửi rủa và ngược lại đối với họ, cô bé cũng phải ôm cảm giác có lỗi trong lòng.

Người đó luôn bám theo cô ấy, hết lần này đến lần khác loại bỏ những kẻ bên cạnh cô. Cô bị dồn đến chân tường và mắc phải chứng biếng ăn tâm thần.

Dường như hai người ấy không có nhau sẽ không thể sống nổi, vậy mà ông ta trở về nhà đúng một lần, sau khi cho cô ấy ăn đã tuyên bố rằng sẽ không gặp lại nhau nữa.

Cô ấy phát điên, loạn trí, đâm Sakurai

Ryuuto – người tới thăm ngay đúng thời điểm đó, cuối cùng còn nhốt cả Tooko và Konoha dưới tầng hầm và định thiêu chết họ.

Đã không còn cách nào cứu vãn.

Một nhà văn nghiệp dư như tôi không thể chế ngự câu chuyện đã đi trật đường và sửa chữa để đưa nó về trạng thái đúng đắn.

Khi tôi ôm lấy đầu mình, có lẽ tôi đã cầu mong một cơn bão tới.

Cầu mong một cơn dông mới đầy sức mạnh tràn tới, thổi nhanh hơn, xua đi cơn bão khắc nghiệt đã tung hoành trong suốt cả câu chuyện.

Có lẽ chính vì thế khi Tooko nhìn thấu kết cấu câu chuyện này chính là Đồi gió hú, tôi cảm thấy nhẹ nhõm và còn chỉ cho Tooko địa điểm mà cô ấy và người đàn ông đó sẽ đối đầu.

Tôi đã cầu mong biết đâu nếu là “cô gái văn chương” này, thì có thể đưa câu chuyện tới được nơi nó cần phải đến.

Đúng như tôi kỳ vọng, Tooko đã làm giông bão nổi lên, thổi bay hoàn toàn khúc mắc đang bao phủ trái tim hai người đó. Cuối cùng, chỉ còn lại sự thật trần trụi mà thôi.

Thế nhưng cùng với đó, chuyện người duy nhất ông ta yêu chỉ có Kujou

Kayano và dù cô bé ấy có thành thế nào đi chăng nữa vẫn chỉ là cái bóng của mẹ mình cũng được làm sáng tỏ. Đối với người đàn ông ấy, chỉ một mình Kayano mới là mảnh ghép tâm hồn, là tình yêu vĩnh cửu.

Mặc cho phải nghe những lời tàn nhẫn từ người ấy, trong giây phút cuối cùng, cô bé đã mỉm cười.

“Bố...”

Cô ấy đã thì thầm như thế và nhắm mắt lại khi được ôm trong vòng tay người ấy.

Thật đáng khâm phục.

Cô bé không phải là Catherine Linton

bị kẻ hóa thành con quỷ báo thù Heathcliff bẻ cong vận mệnh và giam cầm trên đồi gió hú. Họ là một Catherine Earnshaw khác, một Heathcliff khác.

Phải, vì cô ấy không phải con gái của Edgar Linton cao quý được tạo thành từ sương mù và ánh trăng mà là con gái của Heathcliff được hình thành từ sự nồng nhiệt và ánh chớp. Thế nên câu chuyện không còn là Đồi gió hú nữa mà trở thành một thứ khác cũng là điều không tránh khỏi.

Và rồi, cả Heathcliff với đôi mắt xanh bị bó buộc trong nỗi hận thù, thực ra cũng chẳng phải là ác quỷ. Ông ta chỉ

là người đã đem lòng yêu Kayano, một con người rất đỗi bình thường, tôn thương và mến mộ.

Đến đây thì câu chuyện của hai người họ đã khép lại, nhưng câu chuyện mà tôi viết ra cho đến lúc này có thể không phải là sự thật mà chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng pha lẫn những lời tô vẽ của tôi mà thôi.

Giống như có thể tồn tại một Đồi gió hú khác với Đồi gió hú mà Ellen Dean đã kể. Một Ellen Dean lắm lời, lương thiện và chuẩn mực nhưng lại có phần lạnh lùng.

Câu chuyện này nếu được kể bởi người khác có lẽ sẽ hoàn toàn khác.

Chị gái của tác giả Đồi gió hú Emily Bronte là Charlotte sau cái chết của Emily đã viết thêm vào phần mở đầu của cuốn sách một đoạn phản biện những người chỉ trích Đồi gió hú. Charlotte đã chỉ cho thế giới thấy ánh sáng rực rỡ thật sự và giá trị chân thực của cuốn sách mà người em gái yêu quý đã dồn toàn bộ tâm hồn để viết ra.

Tuy vậy, tôi không nghĩ đến việc bênh vực hai người đó cũng không có ý định trở thành người biện hộ cho họ.

Dù cho những việc người đàn ông ấy đã làm, hay tình cảm của cô ấy nhìn vào có thấy bất thường đến đâu đi

nữa, có không được ai thấu hiểu đi
nữa, đối với chuyện ấy, tôi vẫn sẽ
không nói những lời như “Không phải
thế, sai rồi”.

Tôi muốn cô ấy được yêu một cách tự
do. Cho dù điều đó là sai trái, là không
được phép, là đi ngược luân lý và đạo
đức của thế giới này, chỉ đơn thuần tự
do, theo con tim mạch bảo...

Linh hồn không bị xiềng xích như thế
chính là điều tôi ước ao và khao khát.

Trong khoảng khắc cuối cùng, linh hồn
của cô ấy tỏa sáng như ánh chớp.

Câu chuyện tôi đã viết trong nửa năm
này, chắc tôi sẽ không cho ai xem cả.

Tồn tại câu chuyện chỉ có một người biết tới cũng không tệ chút nào.

Trước khi vào kỳ nghỉ hè, đám tang của Amemiya được tổ chức lặng lẽ ở nhà thờ.

Ẩn dưới những đóa bách hợp trắng muốt, gương mặt mỉm cười và đôi mắt khép lại của Amemiya trông thật thanh thản và hạnh phúc.

Trước khi hạ huyệt, chị Maki đã để vào cỗ quan tài một cuốn sổ nhật ký bìa nâu đỏ nhìn rất trang trọng. Dù chị ấy bảo đó là cuốn nhật ký khi còn nhỏ của cô ấy, nhưng tôi thấy bìa vẫn còn rất mới.

Không biết trong lòng chị Maki cảm thấy thế nào khi chị ấy mím bờ môi mọng, nhìn theo Amemiya lần cuối bằng vẻ mặt đanh cứng. Dù chị Maki giải thích lí do giúp sức cho Amemiya vì chị ấy nghĩ gia đình sẽ có lợi nếu Amemiya trở thành họ hàng, nhưng phải chăng thực sự còn có lí do khác nữa...

Sau giờ học vào cái ngày nhận được tin Amemiya đã trút hơi thở cuối cùng tại bệnh viện, tôi đã viết một truyện tam đề. Đề tài chị Tooko đưa ra vẫn giống hồi trước, “vườn táo”, “xích đu hoa”, “máy giặt tự động”...

Ở chính giữa một vườn táo ngập tràn ánh nắng trong vắt và hương thơm trong lành

vừa chua vừa ngọt, cô ấy và anh ấy cùng bỏ áo quần vào trong một chiếc máy giặt tự động. Nè, giặt cả cái này nữa. Họ vừa cười khúc khích với nhau vừa xoay máy giặt. bên cạnh chiếc máy giặt đang rung rần rần, hai người vui đùa bên chiếc xích đu hoa. Anh ấy đẩy vào lưng cô gái, khiến cô ấy bay cao bay cao về phía bầu trời xanh thẳm, để rồi lại quay về bên anh. Lần này qua lần khác, lặp đi lặp lại.

Hai cho con Kurosaki và Amemiya dù sao cũng không thể được gắn kết với nhau như một đôi tình nhân. Nhưng, chí ít thì, chỉ trong tưởng tượng thôi...

Ánh mặt trời phía Tây biến thành ngọn sóng vàng tràn vào căn phòng câu lạc bộ.

Chị Tooko ngồi trên ghế xếp, ngón tay mảnh khảnh đặt trên môi và lặng lẽ đọc câu chuyện đó.

Rồi chị ấy xé một góc ra và đưa lên miệng.

Chị ấy xé thêm vài lần, chậm rãi nhai, gương mặt như sắp khóc.

- Giống như loại mứt được chế biến bằng cách hầm táo trong nước chanh, mật ong và rượu rồi làm lạnh... rất ngọt... ngon lắm.

Lầm bầm như vậy rồi chị ấy đặt tập giấy viết văn lên bàn.

Chị Tooko không ăn đoạn văn đó thêm nữa. Chị ấy cuộn tròn tờ giấy đã bị xé

mắt góc thành hình ống, buộc một dây ruy băng tím và nói “Mình hãy tặng cái này cho Hotaru nhé”.

Sau đó, trong căn phòng câu lạc bộ dần nhuộm đỏ ánh trời chiều, chị Tooko ăn những mẫu thư Amemiya đã bỏ vào hòm câu lạc bộ.

Tay chị ấy cầm lên từng mảnh từng mảnh một, đôi mắt đen huyền trong veo chăm chú nhìn từng ký tự được viết trong đó, thỉnh thoảng hồ hống run lên khe khẽ, có vẻ rất thương đau, mắt trở nên rơm rớm, nhưng chị ấy vẫn tiếp tục ăn cho đến mảnh cuối cùng.

25 3 35 17 26 13 35 18 4 28 (Em yêu anh).

**28 18 17 33 35 4 28 29 4 30 35 25 3 35
22 28 14 31 35 1 28 6 4 27 35 8 28 18
29 32 35 3 25 34 (Hãy nhìn em chứ
không phải mẹ).**

**12 6 29 34 35 2 6 29 33 35 22 13 4 27
33 35 3 19 22 34 35 1 26 34 35 21 29
34 35 12 10 14 4 27 30 35 8 28 18 12
34 35 22 13 4 27 33 35 24 14 7 22 34
(Tội lỗi cũng mặc kệ, bị trừng phạt
cũng được)**

**9 13 18 17 35 15 26 30 35 24 29 35 18
5 29 (Quay về đi Aoi)**

**1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35
12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30 (Không
muốn lên thiên đàng)**

**1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35
12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30 (Không
muốn lên thiên đàng)**

**1 28 6 4 27 35 3 13 6 4 31 35 2 26 4 35
12 28 29 26 4 35 24 18 4 27 30 (Không
muốn lên thiên đàng)**

Một dãy các chữ số viết trên tờ giấy học sinh bị xé, giờ đã hóa thành câu chuyện được sáng tác từ tình cảm của một cô gái.

Người ăn những mảnh giấy, chị Tooko, hẳn đã cảm nhận được hết trái tim và sự chân thực ấy.

Khi tôi đứng cùng chị Tooko ngắm nhìn Amemiya say ngủ dưới muôn trùng hoa bách hợp trắng, tôi nhớ lại những lời cuối cùng của Amemiya.

Lúc đó, cô ấy đã gọi Kurosaki là “bố”, liệu có phải vì muốn đâm một nhát dao vào tim người đó và cầu mong mình không bị lãng quên hay không?

Nếu là vậy thì Amemiya đã đạt được ước nguyện cuối cùng.

Nụ cười và câu nói mềm mại dịu dàng ấy, chắc hẳn Kurosaki sẽ tuyệt đối không quên.

Tiếng “Bố” ấy là của Amemiya, người đã không thể thắng được Kayano với tư cách là người yêu, và chính vì vậy, nó vừa là sự trả thù xứng đáng nhất, vừa là lời thổ lộ, vừa là một nhát đâm đánh đôi bằng sinh mạng của mình.

Amemiya không phải là một cô gái đáng thương bị số phận trớ trêu đùa giỡn. Cô ấy đã biến đổi câu chuyện bằng ý chí của mình, mạnh mẽ và dữ dội.

Một cô gái yêu mãnh liệt như giông bão.

Tối hôm ấy, ở phòng hóa học, tôi đã gặp Catherine đang khao khát kiếm tìm Heathcliff.

Và có lẽ Heathcliff, người đã rời bỏ hai Catherine, Kujou Kayano và Amemiya Hotaru, từ nay về sau cũng sẽ sống đơn độc ôm lấy trái tim đói khát của mình.

Kurosaki khi đến tham dự lễ tang đã gây rộ đi, da khô nứt nẻ, để mặc cho râu mọc lún phún quanh miệng. Trong ánh mắt lấp lóa hòa trộn sự khổ tâm, tuyệt vọng và đau đớn, trông như một kẻ tội nhân đang thống khổ với những đòn tra tấn từ trái tim không phút nào ngơi nghỉ của mình.

Đến lúc nào ông ta mới được cứu vớt?

Nhưng có lẽ chính ông ta cũng không ước ao điều đó. Có lẽ ông ta sẽ tiếp tục lang thang vô định, tìm kiếm bóng hình những người thân yêu ở cánh đồng hoang đầy gió bão.

Sau tang lễ, chị Maki trao cho Ryuuto lá thư mà Amemiya gửi gắm.

Ryuuto bóc phong bì và đọc ngay tại đó, đến nửa chừng thì tay và vai cậu ấy khẽ run lên, mặt nhăn lại và đến cuối cùng thì vừa xé vụn bức thư vừa khóc.

- Mình... đâu có muốn những lời xin lỗi hay cảm ơn chứ... Này, Hotaru, cậu mà yêu mình thì tốt rồi. Nếu còn thời gian,

mình sẽ đưa cậu đi nhiều nơi hơn nữa...
sẽ cho cậu ăn nhiều thứ, làm cho cậu béo
ra thì thôi.

Lá thư bị xé như những cánh hoa trắng bị
gió thổi đi, bay về phía những cây thập
tự giá.

Nước mắt lăn dài trên má Ryuuto.

*“Làm cậu bị thương, xin lỗi nhé,
Ryuu.”*

*“Cám ơn vì đã ở bên một đứa như
mình. Chỉ có mình Ryu thích ‘Hotaru’
mà thôi.”*

*“Cả người đó, cả bố, cả cô, tất cả mọi
người đều nhìn thấy mẹ qua mình. chỉ
yêu thương mình vì mình giống mẹ, chứ*

không phải yêu thương chính bản thân mình. Nhưng ngay từ đầu, Ryuu đã nhìn “Hotaru”. Cậu đã nói thích mình, đã khẳng định rằng mình là Amemiya Hotaru.”

“Đối với mình, Ryuu chính là “cậu bé ban ngày” đó. Có lẽ Chúa trời đã ban tặng mình món quà cuối cùng, đó là cho mình được gặp Ryuu. Nếu có thể sống cùng Ryuu ở thế giới ban ngày, mình tin chắc Hotaru cũng có thể trở nên hạnh phúc giống như cô bé trong câu chuyện ấy.”

“Nhưng mình không thể ra khỏi căn phòng chỉ có bóng đêm ấy. Mình có thể sống ở đó mà thôi. Không phải thiên

đàng, không phải nơi nào khác, mình thuộc về nơi ấy.”

“Thực sự xin lỗi, Ryu. Cảm ơn vì tất cả.”

Ryuuto đứng gục đầu, cơn mưa phùn nhẹ trút xuống thấm ướt tóc và vai cậu ấy.

Chị Tooko bung chiếc ô màu tím ra.

Giọng Ryuuto run rẩy khi nói cậu ấy sẽ ở đây thêm một lúc và muốn chúng tôi về trước.

Với vẻ mặt buồn bã, chị Tooko dúm chiếc ô vào tay Ryuuto bắt cậu ấy nắm lấy.

Chị Maki đã về bằng ô tô cùng chú Takamizawa. Chị ấy có lời mời chúng

tôi lên xe nhưng vì chị Tooko muốn đi bộ về nên tôi đã từ chối.

Hai đứa tôi che chung một chiếc ô màu xanh hải quân, bước đi cạnh nhau trên con đường tắc nghẽn bởi cơn mưa màu xám.

Mưa mùa hè bình lặng và ấm áp.

Mặc dù chị Tooko không khóc, nhưng chị ấy kiềm lời hơn hẳn bình thường, hàng mi cụp xuống phủ bóng lên đôi mắt đen thăm thẳm. Dù không nói thành lời nhưng tôi vẫn cảm nhận rõ nỗi buồn ấy truyền sang.

Vừa nghe tiếng mưa đập vào ô, chúng tôi vừa nói những câu chuyện không chủ

đích.

Như là kỳ thi cuối kỳ ra làm sao, ở nhà mọi chuyện thế nào, những cuốn sách đã đọc gần đây, CD yêu thích... và chuyện của Kotobuki...

- ... Nanase, tuần này sẽ được ra viện.

- Vậy à, tốt quá. Lần đó, Kotobuki... đã bao che cho em. Chuyện em nổi cáu la lên với mọi người hoàn toàn không phải lỗi của Kotobuki, thế mà...

Ánh mắt chị Tooko hơi liếc về phía tôi. Thế nhưng, chị ấy không hỏi lí do tôi nổi giận, mà chỉ thoáng mỉm cười.

- Phải... Nanase đúng là một cô bé ngoan.

Có lẽ thế.

Trước khi Kotobuki xuất viện, hay là tôi đến thăm cô nàng thêm lần nữa. Có lẽ nếu thôi không nghĩ rằng cô nàng là một người khó đối phó và nói chuyện nghiêm chỉnh với cô ấy, mối quan hệ của chúng tôi sẽ trở nên tốt hơn bây giờ chẳng.

Quay lại nhìn thẳng về phía trước, chị Tooko nói với giọng dịu dàng.

- Mỗi khi đọc Đồi gió hú chị lại cảm thấy đói bụng... nhưng chị rất thích câu chuyện ấy. Chị nghĩ cuối cùng đó là một kết thúc có hậu. Tác giả Emily Bronte trước lúc qua đời có chấp bút cho tác phẩm tiếp theo... Không biết ảo ảnh thứ hai mà bà ấy tạo ra là câu chuyện như thế

nào nhỉ.

Chị ấy cụp mi xuống, nhắm mắt lại, dường như đang tưởng tượng ra hương vị ấy.

Inoue Miu đã biến mất mà không xuất bản cuốn thứ hai.

Tôi sẽ không viết tiểu thuyết lần thứ hai.

Thế nhưng, giả sử, nếu tôi của hiện tại mà viết tiểu thuyết thì không biết nó sẽ trở thành câu chuyện có vị như thế nào nhỉ.

Chị Tooko thì thảo, hai hàng mi vẫn khép.

- Konoha, lần sau viết chuyện tình nhé.

- Thế thì để em cho ma xuất hiện trong đây nhỉ.

- Không, cái đó không được.

Bộ dạng hấp tấp mở mắt ra và phản đối của chị Tooko thật tức cười.

- Cấm tiệt ma cỏ, hứa rồi đấy!

Nhìn thái độ dằn dỗi nhấn mạnh của chị ấy, một cách tự nhiên, gương mặt tôi chuyển thành một nụ cười toe toét và trong lòng âm áp đến lạ kỳ.

- Vâng, vâng, nhưng nếu chị Tooko lại làm những chuyện điên rồ nữa thì sẽ có cả loạt truyện ma chờ chị đấy nhé.

Tôi cố tình đáp lại như thế, làm cho mặt

bà chị càng ngày càng thêm sưng sĩa và
luồng cuống, giúp tôi cảm nhận rõ hơn
cuộc sống ngày thường nhỏ bé của mình.

Không ai có thể quay trở về quá khứ.

Tương lại mà chúng ta tiến bước, không
biết được ở đó sẽ có gì.

Thế nhưng, không phải tất cả mọi người
đều vẫn tiếp tục sống trong câu chuyện
không có gì là chắc chắn đấy sao. Vừa
khóc lóc, vừa la hét, vừa bị tổn thương
và một lúc nào đấy những vết thương sẽ
lành lại.

Giận dỗi, mỉm cười, kinh ngạc, phồng
mang trợn má, bắt bẻ nhau, và rồi lại
cười... chúng tôi tiếp tục bước đi trong

cơn mưa mùa hè như thế.

Lời bạt

Xin chào, tôi là Nomura Mizuki. Đây là cuốn thứ hai trong loạt truyện *Cô gái văn chương*. Lần này quả thật rất gian nan, đến mức giữa chừng tôi còn đi khóc với biên tập “Đổi sang chuyện khác có được không ạ?” nhưng thật tốt là cuối cùng đã hoàn thành trót lọt. Tác phẩm chủ đề *Đôi gió hú* là câu chuyện tôi rất thích từ khi còn nhỏ, và tôi cũng muốn trong quá trình viết tìm hiểu kỹ hơn về tác giả Emily Bronte. Những trò chơi không tưởng thời trẻ con, quan hệ với chị gái Charlotte là những phân đoạn đầy ắp, ngon lành. Tập thơ mà ba chị em cùng xuất bản rất nóng bỏng. Tôi nghĩ mọi người nên đọc cả tuyển tập thơ và hồi ký của họ nữa nhé.

Lần này tôi lại xin cảm ơn họa sĩ Takeoka Miho bởi những bức tranh đẹp mê hồn. Cả Hotaru lẫn Ryuuto ở bản phác họa đều giống y hệt như trong tưởng tượng!

Kurosaki ở bản nháp đầu tiên tạo cảm giác quái gở như bước ra từ truyện kinh dị cổ, thực sự rất đáng sợ, nhưng sau khi miêu tả theo cách khác, à ừm... và nhờ họa sĩ vẽ theo hướng bớt đáng sợ đi một chút... thì tính mỹ thuật đã tăng lên rất nhiều. Thế nhưng cả Kurosaki đáng sợ (horror) cũng có nét riêng rất tuyệt~. Xếp năm, sáu Kurosaki đáng sợ với kiểu tóc khác nhau thành một hàng cho ra một góc nhìn tuyệt diệu. Không thể cho các quý vị độc giả xem thật là một điều đáng

tiếc.

Ngoài ra, tôi cũng nhận được rất nhiều ý kiến và cảm tưởng dành cho tập một *Cô gái văn chương và tên hề thích chết* và điều đó trở thành nguồn động viên rất lớn lao. Lần này số trang đã tăng lên, thành thật xin lỗi các bạn học sinh. Cảm ơn mọi người đã mua sách! Đề tài vẫn còn nhiều và tôi sẽ tiếp tục cố gắng, nên lần sau cũng mong nhận được sự ủng hộ của mọi người. Hẹn gặp lại!

Ngày 24 tháng 7 năm 2006

Nomura Mizuki

Trong quá trình sáng tác, tác giả có tham khảo và trích dẫn từ những tài liệu sau:

- *Đôi gió hú* (E.Bronte)

- *A Chainless Soul: A Life of Emily Bronte* (Cuộc đời Emily Bronte, một linh hồn không bị xiềng xích – Katherine Frank)

- Đọc *Đôi gió hú*

Musashino

Gặp lại mọi người thật ngỡ ngàng quá.

Đây là quyển thứ hai. Màu xanh. Rất xanh đấy ạ...

Bức phác họa trên đây là theo yêu cầu của ban biên tập.

Bảng giải mã số cũng được đính kèm, xin mời xem thử.

Sau này lại xin mọi người tiếp tục chiếu cố.

Takeoka Miho

Bức phác họa trên đây là theo
yêu cầu của ban biên tập.
Bảng giải mã số cũng được
đính kèm, xin mời xem thử.
Sau này lại xin mọi người tiếp
tục chiêu cổ.

Takeoka Miho

Bảng mã tiếng Việt

A 18	Ă 19	Â 20	B 21	C 22	D 23	Đ 24
E 25	Ê 26	G 27	H 28	I 29	K 1	L 2
M 3	N 4	O 5	Ô 6	Ơ 7	P 8	Q 9
R 10	S 11	T 12	U 13	Ư 14	V 15	X 16
Y 17	Ỡ 30	Ỡ 31	Ỡ 32	Ỡ 33	Ỡ 34	Ỡ 35
Ỡ 36						

Mời các bạn ghé thăm Đào Tiếu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers